

MIC. # 5494 (RAB. 1908)

PISKE MENAHEM RIKANATI.

פסקי מנחם ר' קאנטי.

ITALY: [14--]
ITALIAN SCRIPT

הועתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י חיים תש"ע

These images are from the collection of the Library of the Jewish Theological Seminary (JTS). JTS holds the copyrights to these images. The images may be downloaded or printed by individuals for personal use only, but may not be quoted or reproduced in any publication without the prior permission of JTS.

מחוייב שבניה שחטבוטון אוהו לפע הובע

מחוייב גר ליהטרו מן שבוטע

על מעול או דיאה ספר ליה

מחוייב ליה כהנה וכעל חוב מן קורב

האומר מחטא

מחוייב מעול ליה כהנה וכעל חוב מן קורב

מחוייב מוט אוט אוט וקורב האשה קראנה

על ג מוט מותה מוט חולה שחוב מוט מוט

שחוב מוט מחילת נפשו כמתנה והוורטין תוכעל

מנה שחטבוטע לפעולה תכעל חוב זוכה כה

יא בעד שיהא ג יחוס ולא נכלה

זכר מוט ליה ליה ליה ומה אהר וקורב מוט מוט

פנויה שילדה לזנוטע יחוסה להמחין כה ליה

מחוייב שחטבוטע בלבו ליה ערקה ולא הועיל מחוייב

המחוייב לעע אע טחן לך כך טרו וארי טרוט

המחוייב חוב חוב לזכר קורב וקורב

המחוייב חוב או מוט והמחוייב חולה מה דינו

מחוייב מוט מוט מוט מוט מוט מוט מוט

מחוייב מוט מוט מוט מוט מוט מוט מוט

מחוייב מוט מוט מוט מוט מוט מוט מוט

מחוייב מוט מוט מוט מוט מוט מוט מוט

מחוייב מוט מוט מוט מוט מוט מוט מוט

מחוייב מוט מוט מוט מוט מוט מוט מוט

מחוייב מוט מוט מוט מוט מוט מוט מוט

מחוייב מוט מוט מוט מוט מוט מוט מוט

3754



הועתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י חיים תש"ע

דין ט"ה שלא לחמם על ההנפק המיען הקרובים לעדים
 דין ט"ו מורדה שפחבו לה כהובתה והקרא בה אין הוזהר
 דין ט"ז הטוען על הכירי מעות הלוייתו בלא גוי ברבית
 דין ט"ח שמיטה כספים
 דין ט"ט להלכתא כאמוראי בתראי
 דין י"א מנה לי בידך הנהי לתלו
 דין י"ב ראובן שאמר לשמעון תלוני על משכני טוב וזכה ברבית
 דין י"ג מהמס שהורגל היהודים לפרוע בטותפות -
 דין י"ד המגלה קטועה הרי היא כמורדת
 דין י"ה שר העיר שפטר גללו ופלו מהמס -
 דין י"ו רפסדו דעביר מעט דונא לנפשוה כנענין כר
 דין י"ז ראובן משביעין אמת איט יאפו במדיה פיהרין
 דין י"ח מי טעה בטיקול הדעת וטלה
 דין י"ט ראובן שהקה שמעון לקין וטברייב לו שבועה ומחלה
 דין כ"א אדם שהפס בקין את בעל אהורג על חמון אביו
 דין כ"ב הקטרה יעריהה קעני אס אינאשעל ירו טלה
 דין כ"ג ראובן שיש לו רובעין חדשה ורועה לנהל לקה נכסיו
 דין כ"ד שניר ועני יערי אחרת עעיד קודמין אכל לא כנסה
 דין כ"ה החתנה שכיס מרע לא חפקעא פהובה למה כמטלעין
 דין כ"ו הנהנה שאברה ותיבעה הוינתה ונאמנה
 דין כ"ז מפיטרופוס שמפסוק על פי יצחקי חלקין ליה
 דין כ"ח ראובן שנתא ביד גויס ופרטו שמעון ממעותיו -
 דין כ"ט פיעל שאמר בו קודם גמי מלאכתו
 דין ל"א ראובן ושמעון שיש להם דבר באיבתות יהטי לוקחו
 דין ל"ב מאטלאי ואוסטרטיגי
 דין ל"ג האטה גאמ גירטע בעלי מתפרטת עד כרי כהובתה
 דין ל"ד אשה שנהלמה ורועה לגבות כהובתה

דין פ"ב בקיומו לן דעל דאזק להחיות עיניו
 דין פ"ג שלטון דומה הנה לך דקצוץ לך חסד מן אמייה חסידו
 דין פ"ד ארבע אחר שהיו לו חלוקה להורח חסד חסידו וסהמן
 דין פ"ה דאובן שהלנה לדני ושמעון אמר לו אע אלוה לך בכחוקה
 דין פ"ו אשה שמה וטקסרה מן הצדקה ואחר נבוצא מוזון לבעל
 דין פ"ז דאמ' לאשה לותרמו ולטורפ' ליה בהו דיטא דבר מערבא
 דין פ"ח דאובן שהבע שדמו חסדא הכיקדן בידו
 דין פ"ט דאין השליש שדמך לא בעור של שיהן בידך
 דין פ"י דאובן שהיה לו יושב בעיר ובא שם בצמות
 דין פ"יא דיוכלן בע העיר לכנת זה מה יק' לקטור ס' יבית הכנסת
 דין פ"יב הגרן מענה למתעיה שבר ולהלוכה על כסת וזהב
 דין פ"יג דאובן שמוען לשמעון הלגור מנה מן השותפיה
 דין פ"יד דאובן שמוען על שמעון ששיתק לנו בלא דשנה
 דין פ"טו שגדל ד' שהלנה שמה בשעה דאשנה לעשונאין שהבעל וחזור
 דין פ"טז דאובן שהלנה מענה לשמעון ונעשה לנו ערב
 דין פ"יז מו שמה ולא העה לזכרו כהונת אשה
 דין פ"יח שהכונת והנבע שעה מייסן לפרוע שבר השלוח
 דין פ"יט דאובן שמוען על שמעון מע הפדתי פיקדן בידך
 דין פ"כ דאובן שמה לשמעון מע מייב לך מנה ושמוען לשיב אויך מייב
 דין פ"כא חוב שעברה עליו שמועה
 דין פ"כב שאין אשה יכולת למכור מהכשיטי בלא דעה בעלת
 דין פ"כג כשכותבין טענה שלבעלי דיען דאין להראותן להם -
 דין פ"כד דאובן שייצא מיישוב ואחר זמן יצא לחזק
 דין פ"כה שאין המלכה נפרע מן הערב עד שיטבע הלנה שאין לו
 דין פ"כז כח שכל מה הויטוק ומה שגשא כפיו
 דין פ"כח כהן ששהמר ועשה השונה שנושא כפיו
 דין פ"כט לגלב או ארזוג הבא מחוץ להחנה בייב טוב

וכן
 למען
 הכי

וכן
 הכי

הטן שעשנו גדול על עסקי ממון	דין ק"ט
הא דאמרוך דבריה שבלב אינם דברים	דין ק"י
שמען אבהם על חוב אופן ונהש עליו	דין ק"יא
אשה שגדה שטר למטקך על עטוואה	דין ק"יב
ראובן שחייב לבני ד נהטלוח נהפטר בב	דין ק"יג
דאפי בעל נפש מוצר תקבל מטוב ליהוימיך קדוש לטוב ויחוק להסדר	דין ק"יד
המלנה לחבדו על מ צון שאינ יכול לכופו לפדותו	דין ק"טו
ההובע לאחר זמן ואח פירעה חור וחנ	דין ק"טז
אב טען הלה שהמטלטלין אינם שלו	דין ק"יז
דפסק דלוי נהפשה שחסדרין לבעל חוב	דין ק"יח
דה עניינ הוראה הן	דין ק"יט
דמגלגלין בך מעצמן לנטבע	דין ק"כ
דכשגלגל עליו אין התובע רשאי לומר לנתבע הטבע	דין ק"כא
דאין צדיק הנתבע לענות אמן	דין ק"כב
היאך נקרא כעור	דין ק"כג
היה כמזל אהיל חרם האשכנזי	דין ק"כד
שאין מטכיעין הנתבע אם התובע מעקצים	דין ק"כה
מלנה האומא מנה לי בידך והלא אומא פרה שניך	דין ק"כו
דכל שבושה דאורייתא מהסכין בחשור כעגרו	דין ק"כז
ראובן שטען על שמעון שחייב לו ומשיב לו לא כן	דין ק"כח
המטכיר בית ציה לחביוח וחור ואסרו עליו	דין ק"כט
השותפין שטרדו הנאה זה מזה שטכסין לחצר בשותפות	דין ק"ל
בית הכנסת שלשותפות	דין ק"לא
היאך נקרא דעת רב	דין ק"לב
דנדר על דעה רביה יט לו התראה לרבר מינוה	דין ק"לג
גגל שלא נהניאטע הכעלוח שאינ יכולין להקדושן	דין ק"לד
ראובן שאמ לשמעון על מנהג וזכה בו ללגי שמעון התקין	דין ק"לה

בעבור חוב

דין קל"ג דמעמידין אפי' טרוקוס לריקנות
 דין קל"ד מוזקן טען על שמעון ושמעון מטיב בכך נלכע
 דין קל"ה בארז שקנה מן הגוי קדול ומכרו ליהודה ונמצא כסת
 דין קל"ו השותפין שהקשו הזמן שאין טוב אחד שאי להלכה קרב
 דין קל"ז שאין טוב אחד מן השותפין וכל למכור בלא דעת חביו
 דין קל"ח טעם שיט ליה שותפות והקשו זמן לשותפות
 דין קל"ט שאסור לקדוק ולברוב מל גר שהפקד
 דין קל"י החולה בפטיעה וסופו באיטס
 דין קל"י גזל אחד מהמטה ואיננו יודע צי זה מהן גזל
 דין קל"ב דמצור קטן ממען להק אפי' טרוקוס ואפי' קרוב
 דין קל"ג המפקיד מענה אצל חביו בלא מדירה ועידן עב השל
 דין קל"ד דאמרוין כל המפקיד על קעה אשטו ובטו הוא מפקיד
 דין קל"ה המפקיד דבר לחביו ע"ז בט כיהו וברקב
 דין קל"ו שאין טע חולק מועילתו לעשו דנא דבר מי יצא
 דין קל"ז שאין דין מצרטה בכתוב
 דין קל"ח דהא דתקום רבן דייט דבר מי יצא בטיט לפניה טרה
 דין קל"ט שאין מעדימין לבטל דנא דבר מי יצא
 דין קל"י שאלה אדם למכור הלואה לחביו
 דין קל"י בללו שלקונה
 דין קל"ב שאם רעה המקנה פסיק ליה לסודר
 דין קל"ג דהלכה לדבר הורה מענה קונה
 דין קל"ד שהאונאה גבי לקח דווקא אם נקח המעות
 דין קל"ה המוכר דבר לחטרו ולמחר נקח עבליהו כוס
 דין קל"ו הטוב סוס מחטרו והרכיב עליו את הגוי
 דין קל"ז דאונן ושמעון שהלכו בספינה או בחבורה וקעב לאחד מהן
 דין קל"ח דאונן שמכר סוס לשמעון ומשכרו ולא נתן לו מענה
 דין קל"ט ואלו שהתקב מהרה צו נר לביה הכנסה שמוהר לשערב

דין קס"ג כמי שגרה להשיא והולדה וקודם שהשיאה מהרה
 דין קס"ד כמי שכתב נכסיו לעצמה ואחר כך לארה נמן ידול קדושה ונכסיה
 דין קס"ה שני שיש לו קדושים עשירי און ונכסיו יכול להקדש
 דין קס"ו שני המקבל צדקה ויש לו שאין בו קדושה מאוהבה צדקה
 דין קס"ז מי שיש לו מאהבה קדושים יכול להקבל צדקה
 דין קס"ח מי שיש בידו מעוה ומסהפק זה הם של צדקה זה לאו
 דין קס"ט היכה שגט משאו בהלואה חולין ומעוה של צדקה
 דין ק"ע ששה שאינו יכול ליתן נכסיו שאנו ליתן מן הצדקה
 דין קע"א שני בע אדם עניה כל אחר יכול ליתן צדקה שלו להכירו
 דין קע"ב אדם שגדל שאין לצדקה שיכול לעשרת הלה לקדושו
 דין קע"ג נבאי צדקה שפאע בקדושה של צדקה ונכסיו בו
 דין קע"ד שאסר רבו אביו הערה להלוות מעוה של צדקה ברבית
 דין קע"ה דקדושי הנדחה נאמנו להשיך על הרובח
 דין קע"ו היכא שקבל עליו אביו או שאם לילדיו כמי דאמר
 דין קע"ז המלוה לחבורו בו שנה אין משכיעין משמעתו
 דין קע"ח ישרא שהשאל עירבנותו לפני ומשכע ביד ישרא אחר
 דין קע"ט שאין האוהר השאו להשכיר במטלטלות
 דין ק"ף דספיק ודבר השוב אין להם הטמעה לא בלוקע
 דין ק"י והורו שברה מהיה השר והשר מבר סיני ליהורו אחר בעבור חופן
 דין קכ"א דאדם שהשוק על השבועה יתביע שבגדו
 דין קכ"ב מוכרו ענינים שנעב להם איס דבר שהייבין בהלומין
 דין קכ"ג המלוה על הדין להיר בטוס
 דין קכ"ד המלמד פט שלחבורו שהייב לתת לו שכרו
 דין קכ"ה היכא קוש למול כט כראש השנה שימזלו אחר קריאת התורה והתפילה
 דין קכ"ו עשית סחיעה
 דין קכ"ז איך לש המצוק במים שלא לתע סוהר בקיעה
 דין קכ"ח דאין לבדך בשעה בישור המז

דין קצ"ג
דין קצ"ד
דין קצ"ה
דין קצ"ו
דין קצ"ז
דין קצ"ח
דין קצ"ט
דין קצ"י
דין קצ"יא
דין קצ"יב
דין קצ"יג
דין קצ"יד
דין קצ"טו
דין קצ"טז
דין קצ"טז
דין קצ"טז
דין קצ"טז
דין קצ"טז
דין קצ"טז
דין קצ"טז
דין קצ"טז
דין קצ"טז
דין קצ"טז

דמכר להפקוד חמוץ קודם שעה טובה
המלה חמוץ מחטרו קודם הפסח מותר לפורעו אחר הפסח
אם נאכרו המוצות צייחך למצוה
אין לאוקריב מצוה של מצוה קודם מצוה
דמשהג הוא לקהילתו הקטנה חטים לצורך עולם
שהכבד יצרך קריעה שלי וערב בשעה צליה זו מלה
כבר שמלתו או שמלתו עם הבשר
הלכה למעשה דמים שגלו בקערה מותר לאוכלן בכופי
זא דאח רכה אכיל ליה וקרי ליה חמר בער
בבינה שמלתו אחד עשויין
בשר שמלתו בכלי שאינן מערב
בשמיולמין בשר על גבי הדף
בשר ששהה כל ירכנו ואחר הולם בכלי
שצריך להודית בשר קודם שיהיהו בקדושה
הואך שיטור מלתו כשיטור מצליה
בשר וחלב שמלתו יותר
שעם שהיו אוכלין על שולחן אחד זה כשר וזה גבוה
הגל שלקח כצדק מן הגני ביום טוב
האופה מים טוב לחכרו בשלוג
העושה עירובי הפסולין
שאין אחד סומק על עירוב חכור לא בשוק
הקנה הגאוטב בדיו יהא שרי
פה שאפה גני בטוב
שאין מלחמין בלעי טיגולו הרעפים טוב טוב
חסור קול אלכל שיר כשאר קולגה
דמשהג לשלוח לגני עני גוי בטוב ופני ביש
כבר איש ברכותיו אם מותר לטעמו בטוב

בן מדם הרצלין להבענות אין צריכין קבלט

רצלב

דין

יחיד שיולעב בתענה בין בשבת בין בימי יום נענו יכאל

רצב

דין

אח מהענין בשבת תענה חלום

רצג

דין

עמות לשהות בתענה למחר עייש

רצד

דין

באי זה דבר אמרי לווה מדם תענה ופורע

רצה

דין

אם שמה וארץ פניה בתענה

רצו

דין

אפי' לכנס לפני א באב ולהעיר מסור

רצז

דין

שנהגין תלמידי חכמה במרחץ ושלף שם להסב בשבת נאם

רצח

דין

שלמ לשמוט ולהכין סעודה מוציא נ באב עד אפי' חסנה

רצט

דין

יחיד שקיבל עליו תענה שיט וחמישה כל תענה

רצק

דין

המנהג אחריה לטורק עבמו

רצק

דין

דיש להחמיר שלמ לבתוב למועג מרח' שאלת של

רצג

דין

שמותר להשכיר בתים לבנים

רצד

דין

עוקה שטעלה והלב מחובר בו מותר

רצה

דין

עיסה הנעלשה בבצים או במי פירות פטורה מחלה

רצו

דין

דמותר לקרוא קריית אמע כנגד ערוס אם ערוהן מכוסה

רצז

דין

ברכה החלה

רצח

דין

דהיודע הש"ס הנכבד צדיק שלמ יהט' עמריס

רצט

דין

ספק התפלל יחזור ויתפלל

רצק

דין

היה עומר בתפילה ונזכר שהתפלל פוסק

רצג

דין

דאסור לאדם לקבוע מרחין בשבת

רצד

דין

מי שהתפלל על שבת בחול

רצה

דין

קאופל ושוחה קודם שיתפלל תקראגמה ואסור

רצו

דין

דכל בעלי השנופה צריכין טפילה

רצז

דין

שאיט מועיל רביעות מים לבטל גרית ועביט

רצח

דין

שצדק לכרך המוציא ואמר כך בוטע

רצט

דין

כיון שבידך המוציא וטעם אחר לך המוסבין יפאנהלם

רצק

דין

רצג

דין

רצד

דין

רצה

דין

רצו

דין

רצז

דין

רצח

דין

דין שטענדיג
דין שטענדיג
דין שטענדיג
דין שטענדיג
דין שטענדיג
דין שטענדיג
דין שטענדיג
דין שטענדיג
דין שטענדיג
דין שטענדיג
דין שטענדיג
דין שטענדיג
דין שטענדיג
דין שטענדיג
דין שטענדיג
דין שטענדיג
דין שטענדיג
דין שטענדיג
דין שטענדיג
דין שטענדיג
דין שטענדיג

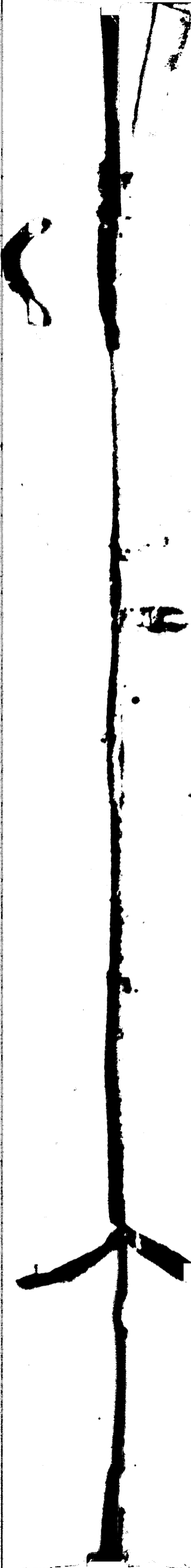
דין שטענדיג ונטעל נעשענדיג טוען אין לא כענה
דברים העשויין להשגיל ולהטביר ומה להזמין קן פיה
המוציא שטר חוב על הכירו וזמנא אחר הפסח שהם
מי שיש להבנה ועשאו יורשין והנהגה וכו'
שאין אדם מקנה יתרה לה היה בעולה
מי שחייב לחבירו וקנה קרקענה אחר החוב
דין הפוסק מה שזכרנו בכל מיני שבועות וחרס
הכורה נכסיו לאשהו בין בכהונה בין בקטין
הכובע את חבירו בממון וחייבוהו בך שבועה חמורה
המבקש זמן מבית דין למכור סכסין כדי לפרוע חובו
המחוייב שבועה לחבירו ודועה לישבע וכו'
על הארץ הראונו לערוה או לא
טעם שלנו מאמר וכו'
דאובן שפירע על שטב שהלווה אורה ואחר מורה ואחר כופר
דאובן שהניסא שטר על ג' בע ארס
דין מבוסל שהעניב בדין מי
שעו לזהר במשכב ובמושב שלעדה אפי' ביום הזה
שערה העולין בערכאנה שלגוים
מי שהיה עני והיו לו אשה ובעה ונשבע לילך ולישא שם אשה
מי שחייב לחבירו מנה ונתן לו משכון ושאו
דאיה שמיצין את האשה על פי הגוי וכו'
דאובן שטען דאשכח מקדא אצלו ודועה בעבור חובו
שט עדיו חבנמיה בשטר אחר כשר ואחר פסול
שאין מככין על העבולה בזמן הזה
שאין עך נעשה דיין מדאורייה אבל מרבנן ק
מי שהיה לו אשה וחייב לאמר מנה ודועה למכור מנכסין
מי שיש לו חמור והנה חלודו אחרונו כו' וכו'



ד"ט אוסדין לצאת כלילי טבר בטלית

הקונה פדקמטיא מהבירי והמוכר אוח בכך יתברר וכו	שכ	דין
היוכן שהיוכן לצמען מנה על שטר וכו	שכז	דין
האונן שהלקר אל עיר אחרת ואם אשתו בלא שטר תגא וכו	שכח	דין
שטרות צ"ע שיש להם יתן באי שריש שיהא חשוד	שכט	דין
זהו ס"ט פסול לצדק	שכ	דין
שאפי האיט האטי צדקה א צדקה בגיל דק שמו ושמה	שכא	דין
שטכ שהן צדקה בסתרה יאחר מהו חכר באש"מ	שכב	דין
דהא קראי הולאה במקו שטכ יצריך ליה כתבו ית	שכג	דין
דהא קראי קרב לט על הנדר או על חריש	שכד	דין
מלוה שהוציא שטר חוב ואם הלוי פרעתיך	שכה	דין
מי שהחוק כפרן להכחוש אותי עדים	שכז	דין
אם היה אחר לין הנלכעין ונוטלין השור על השבועה	שכח	דין
שטר שכפל בו הנפק אין צריך לדר חוס אחר	שכט	דין
המוציא שטר מקווה על רבוי	שכ	דין
הכותב בסיון בעכשיו שחמה מיתה לראובן ונטעו ראובן	שכא	דין
מ שכרב טכ שלקורט במקוה שדרכו ליכתב וכו	שכב	דין
דאסור לקרות דבר קדושה בשמויעה קו יאיר שלאשה	שכג	דין
דאמ' מצויץ מן החרכים מכין טע איצבעות אבהכב	שכד	דין
קלעים דלא עסיצו כשרים לש"ה הפילין ומנוות	שכה	דין
הא דאמ' הסוחה בטלית אלו יפחוח מק חוליות	שכז	דין
דעוב הוא לעשות טע קשרים זה על גבו זה	שכח	דין
דירץ שחנכ לא יעלה טלית כיו אם מצמר	שכט	דין
דהא דאמ' מל ולא סרע כאוילו לא מל הנ מיל בקטו	שכ	דין
דעוב הוא להשלוך הערלה בחול	שכא	דין
מוס אחרותם אם יצריכו ברכה	שכב	דין
טקומה וטעירה לא שייך לא בממון	שכג	דין

היה חשוד



דמותר ליקח רביה למשומך לדבר אחר

חטופה האסורה

שיזהר הבן שלפניו להסיר את ידיו ולאמו

היהר בלגיוס בלא כוונה לפיטת

ערוה ונתמייטו עין וספרי דינים

דאמי הלכה בדברי המכריע הע מילי במה נתיח

דמותר להלנות ברמ"ה לגי אפי זיוס אקרו

עורק על יוס אידרס ולהזהיר ישראל שלא ימכור דבר

דברים העושים בהטבעה שיקיה ועל ידי כישוק

דאין גידוסית על אורף שמונה שבתו במעשה האמורי

דאיונו נקרא מממש לא מו שישמור על הנתח

הקטביע מה החולה לטוב אליו אחר מורה

שמותר להעביר טיעה בית השוחו וביה הערוה במספרים

שיזהר אל לטפור מיה בשבת במקום גרעים

שלאסור לשחוט בשר מן המרה בעבת

דאין ביטול אחר ביטול אבל ביטול אחר על

דאסור ליק מיה על הכר בשבת

גאסוק להכיל מה ועוק אפי שברעותי בשבת

ארכ הנחבל אסור להוציא דכ בשבת

דאין מולמין שוב דבר בשבת או בייט דק לטורר הייה

דסרה אחיה טורפין עק ג דורות

אחר מן האחים שהלך ללמוד הורה או אומנות

הדר במצב מבירנו שלא מדענה

הנורק כלי מהגר הגר

הנשטא במבירנו והבירנו מהבירנו

שאין הבעל יורש נקדי אשתו ומלכה אשתו אפי כשטר

דאין גוכין קנס בבבל

דין דין

דין דין

דין דין

דין דין

דין דין

דין דין

דין דין

דין דין

דין דין

דין דין

דין דין

דין דין

דין דין

דין דין

דין דין

דין דין

דין דין

דין דין

דין דין

דין דין

דין דין

דין דין

דין דין

עדיב שאעיה על ראובן שיקה בפני אשה איש	דין ה' ה' ה'
היכא דהניא סהיא חז על מנה	דין ה' ה' ה'
דמשכישין שבועה היסת היכא דאיכא לברא חזינא	דין ה' ה' ה'
דכל דהוה משנה חילקין	דין ה' ה' ה'
החביש תלמודי חזי או דיקה כנגדו	דין ה' ה' ה'
ישראל שאנסוהו גוים והדאיה ממון חבירו	דין ה' ה' ה'
הטפיקר שאמ' למפקדו אין רצונ' להחזיק פקדו	דין ה' ה' ה'
הפטור בירי חרה וחייב בירי שמים	דין ה' ה' ה'
מורה בטור שכתבו אם עדיף לקיימן או לאו	דין ה' ה' ה'
האומ' לתבית משור חפץ זה לקטרין	דין ה' ה' ה'
הוציא עלון כתיבת ירו	דין ה' ה' ה'
שומר אבירה לשומר סכר	דין ה' ה' ה'
דלתיקה כהדאיה	דין ה' ה' ה'
המוכר שמו סתם לחבירו	דין ה' ה' ה'
המשומר יורש את אביו	דין ה' ה' ה'
שני שותפין שהלון על המשכון	דין ה' ה' ה'
אם יש זכיה לעובר	דין ה' ה' ה'
דבכור נוטל מ' טעם במלגות משכון	דין ה' ה' ה'
האשה שמהה הורק קטעה שיש לה עם בעלה אם יורשה	דין ה' ה' ה'
כמהנה דכרי לכלב הן דכריס	דין ה' ה' ה'
דלא אמרינן יגו לא להשמיר ממון ביד המרזיק	דין ה' ה' ה'
בראובן ששכב קבורה שמעין שהיה חייב לע' מנה	דין ה' ה' ה'
האמ' פרעתיך בפני פלג' ופלג' הער' אומ' לא	דין ה' ה' ה'
דמשחק בהוכי'א שאימ' ססיל לעדות לא כשאין לע' מלאכה אחרת	דין ה' ה' ה'
הא דאמ' כאשר זמב ולא כאשר עשה	דין ה' ה' ה'
דאזהיית נקמה במסירה היינו מוכר שטר	דין ה' ה' ה'
כריא שכתב שטר לראובן כבוקר ולשמעון בערב	דין ה' ה' ה'

דין תס"א
 דין תס"ב
 דין תס"ג
 דין תס"ד
 דין תס"ה
 דין תס"ו
 דין תס"ז
 דין תס"ח
 דין תס"ט
 דין ת"ע
 דין תע"א
 דין תע"ב
 דין תע"ג
 דין תע"ד
 דין תע"ה
 דין תע"ו
 דין תע"ז
 דין תע"ח
 דין תע"ט
 דין ת"פ
 דין תפ"א
 דין תפ"ב
 דין תפ"ג
 דין תפ"ד
 דין תפ"ה
 דין תפ"ו
 דין תפ"ז
 דין תפ"ח
 דין תפ"ט

קטן מלא יין שבתוהו לפני הגני והדיקו לכליו
 עיצוק שמקלח על גבי דרקע לא הוי חיבור שטמא
 אחרות סופר או מיידי בשטרי הלואות ובשטרי מקח
 הלקוחות משעבדין לערעך מהן מטעם כהני
 הוציא עליו כהני דין ה' מטעם בני חוה
 האטה שרועה לישא ורועה להכריה נכסיה מטעמה
 שעריוסין ליוהר העבד ללא להנח חלק בין השטר להתימה
 גוי טמא נכסיו לישאן והיכל המעוק ועביון לא היכל הנכס
 דכסף דלמני שהמפקיד אצל חבירו בעבד אפי' בשטר אין צריך
 ביטול מודע וזכע
 דכל דבר הנטוי מן הצד לאו טמיה אוהל
 טערי טמא לכבנה אין אורא לעכבה ואל הכבה
 דטליה טיבור בליל הכיסורים מותר לקרות לאור הנה
 דאין עולאן סהילת מקנכס
 זיג שלפט החלון ויוצא לרעות הרבים אין נוהטן ונוטלן
 השויב שמוהר לאן לראת בהכשיטיהן בשבת
 מנע ה' מחמק מיואוס ומוקצה מחמת אוסור
 לאין כלי נטל לא לצורך דבר הנטל בשבת
 כרמלית הסמוכות זו לזו
 מלאכה ישראל הנעשה על ידי גוי בשבת
 דמין במיט בטל
 הקחת בשר
 דאין פגדין בטוחן טעב
 דדומא לאו מילתא היא
 אם הבעל שיה החולה ככוס אם מותרת השגו נדה לטות
 נדה שלא ברקה לא ביה יאטון ושביעי טהורה
 אשה שנוקמת לה טכילתה במוצאי שבת י"ט

כלל מקח
 וכלל מקח
 כלל מקח
 כלל מקח

האומר להכירן מהנה אהרן לך והילך משכון	דין הק"ט
דפסק ד"ה בנהיטת מעות	דין הק"י
אשה שגדה לעשים ס' ק"י ומתה	דין הק"י
המחוקב שצריך לקיימן קודם שהוד נקיים	דין הק"י
שער שמטמעות ש"י בסוכות	דין הק"ט
המוציא מחכורו ללא הרמויה להביא	דין הק"ב
מי שמחזיק בטכס קטן אין לו חזקה	דין הק"ב
שאין ללגוש חלה בלא מים	דין הק"ב
דפסק ד"ה דעירו בכלי ראשון	דין הק"ב
שמחזיקין רטויה במקדש אבל לא במקדשה	דין הק"ב
חיגר וק"י שנהקוויו ג' ק"י יכול לילך במקל בטבת	דין הק"ב
דמובר לתת גמליה בערב טבת בכלי מנוקב	דין הק"ב
יום הכיפורים שחל להיות בטבת הנטו מדלוק והנה בל	דין הק"ב
ד"ה ר"ב משה הוצי' אוסדין כל נולד	דין הק"ב
שבזמן הזה אין גובין דינ קנסות	דין הק"ט
מי שאסע להוציא ואין עמו כרי כהונה	דין הק"ט
כמי זה דבר אין עינטין	דין הק"ט
המזקין מה הן בהנאה	דין הק"ט
שעה שהיו ושיעב וחר והזיקו זה את זה	דין הק"ט
דאפו למעוה עוברה כגון סוכה צינג חייב להוציא של	דין הק"ט
שבבית הצנסה מושאלין הן לטרה בנ ארז	דין הק"ט
אחין שחלקן שאין מה שעליהן ולא מה שעל כפתן	דין הק"ט
דפסק ד"ה שאין אונאה בהדקענה	דין הק"ט
שכרוב או ארבה ראוי להוח' על סה	דין הק"ט
שעבתיב שהיו קו לפעם מזו והיה חצר בבתיב והיה כ	דין הק"ט
שאין מעמיון לאכל להשענה ביום הראשון	דין הק"ט
דבר שאין המעין מפורש בתורה ליכא כל תוסית	דין הק"ט

דין הקלבים
דין הקלבים
דין הקלבים
דין הקלבים
דין הקלבים
דין הקלבים
דין הקלבים
דין הקלבים
דין הקלבים
דין הקלבים
דין הקלבים
דין הקלבים
דין הקלבים
דין הקלבים
דין הקלבים
דין הקלבים
דין הקלבים
דין הקלבים
דין הקלבים
דין הקלבים
דין הקלבים
דין הקלבים
דין הקלבים

אך אטלנה הל על פי הגני
הנדון ולא נהן לקבורה שאין אטלנה הל על הקדוש
שארן יצריך הזכרת אם או כינוי בלוי שבושה
שאין נהן בלשון שבושה ואין שבוש בלשון נהן
אשר הוא דאמריץ נדריתחלשן על דבר מצוה נזכר הרטוב
עומק ארז ביה וכו"ו הכופודים ומכיל גרין
שצריך הגט להתקיינ לבחובמין
שליה המוכיח גט למשה
דאוכן שהיה בר עמו ללך במקומו הים ומינה אפוטרוםם
הנוהן מעשה להכירו לחיבו דיוה
שעם שעשו פדקמטיח ונשלל אחל מהם מן הלסטס
דכסדיטן בכרכות דכטלוה לטבילותה
מי שאין קעמו מיוטבת עליו מה האני להתכלל
שאימה טפיה על הסדר
על הא דאמ' ס' צריך מקימה ודין חומשין
שהקורא נבונה מוכר והקהל עומן ביה
הנוהן מתנה להכירו מחויב או למחר ייתח בל
למה שהירחינה פי משכנה מטלטלין איצטתחיל וספרה נהן
המשעבר טכסין והקשותיו לעט מלנים
אחיס שהשיאן מחורב ופסקו לה מצר ונשהלרה בל
שעם שיושפין שיטוב אחר לערס וכא אחר מהן ויעק על הפדנ
מי שהוא מורטה כשטר להוציח מיד הטכע
למא שהיו לה קרקעות עם דאוכן ומכרתם לקונה
דאסור הכהן ליכנס לבית הקברות לקבור אחיו
ישלף תבא מחמת גני הרי הוא כגוי לעשן חזקה
מי שביקש להתרום סתב על מי שיודע לה ערות
מי שהרוב כשטר ואץ ועינן יודע לקדוהן מלמון אותו

נכסיו על מנת שיפטור מן המלכות

המסור תרין דניס וכו'

הפוסק מענין לתתו דורס החופה

דין הקטן

אשה שהרטה אחר למכור בטכסיה שלא על פי בעלה

דין הקטן

שנעדיה שהעידו בשטר עגה אחר וכאשר עגה

דין הקטן

שעה שנתנה כפרו בגדיהם ולא היו לשומה על לב הדין

דין הקטן

בלאום בחופה לאיש עמלק לך חלקים

דין הקטן

קטנה שהלך אביה למדינת הים והשיאה אחר

דין הקטן

היכול הכורעה ללול עליה המיתה בקר אחר

דין הקטן

מסור להעמך בחלב הנמשך בתינוק

דין הקטן

הס ליה בדרכה מיאמי מינה בבא לכאן מיקו שמים חייב

דין הקטן

הס בעיני

דין הקטן

שנמיל פירות מן המוען על מה יבדק

דין הקטן

קדוה שמע של ערבית

דין הקטן

קדוה שמע של אחרית

דין הקטן

חטף סוס יין וסכור שהוא שכר

דין הקטן

זחויב ארס להטליה פרישיותו עם העיבור טעם מקנה יאמר ירג

דין הקטן

ימי השונה שמהפלתן המלך הקדוש והמלך המשפט

דין הקטן

האמצע שאול מפני הידאה

דין הקטן

המהענה שרשאי לטעום עק כרי רביעית בלא ברכה

דין הקטן

טעה בין ספק לפרק חומר לפירק האשן וכו'

דין הקטן

החרן אף רשאי לקדוה קדוה שמע בלילה הראשון

דין הקטן

ספק קרא קדוה שמע ספק ההפלת או לא

דין הקטן

המהפלת ושמע קדושה או ברכו אם יפסוק

דין הקטן

מי טעה והתחיל אבה חושן בעכה

דין הקטן

דפסק דביט חטף דהיה הור לא כקבור דמי

דין הקטן

המהפלת ומצא יצואה במקומו צדוק לחזור ולהפלת

דין הקטן

הפוסק באמצע ברכה מחמת דיחוי

דין הקטן

שעריר להרחק מצואה ארס וצואה חזורים וכלבים

דין הקטן

במקרה ונתעין וכל הכ האמריץ אכ עמך חנני הוא הדן בבור חולין עמי
יכול לחזור וליהבב לאחר וכה רבי ישעיה אחרון ז"ל דשכיב מרע יעל

לדלשמה אשה בשב

דין אצב מרע שהולך נכסיו במהנה שכוב מרע ואח"כ כע ערה פל
לדלשמה אשה בשב ~~ממנו~~ ממנו ביד אחר באו היודעין ופבשהו
דעוים היו ע"ש קודם שפך לבס חסן אכ המהנה הראשונה היתה
מרמה מיתה אשך דהואו במקרה יכול לחזור בו והמהנה האחרונה
עקרה הראשונה ולא אה כל נכסיו דקאה היינו אורן שלא נפך בקדמה
עקוין דכיון דמחמה מיתה צויה ויכול לחזור בו אפי' מה שפך אידרו
נכסיו ולא קנה המקבל עק לאחר מיתה אבל אכ המהנה הראשונה
היתה מהנה שסב מרע במקרה אין כח במהנה האחרונה לעוקרה
ואשך דלא הואו ביה קטין גדול מזה או שהיה כבר מחונק וזה לך

קנה מיה שבור

דין קאשה שהנעסה לבצעל הכשעין מביה אכיה אין בעל חוב דבעלה
דובה מהן דקווי לך כמאן קאר דהמכנסה ליה לבעלה היא אימת
כלי. אע נוטלה והוא אור דמיה אע נוקן הדין עמה מלשם שבה ביה
אציה כפרק אמתה לבחן גדול דגב אכ אדע ידוע שהקנה לה בעלה נכסיה
קודם הלהווא אין בעל חוב דובה מהן. ומה שפ"ה רבי כ"ה דבעל חוב
דובה מהדרו עבה שעשה לאשהו וצ"ו היינו דווקא מה שאוה הן לה
ולא הקנה אלהי וראוייהו מן הירו שלמי. ובה שזכורה רב אכס מיכא
כך ומה שיש אצל אשהו כבגדים דווקא אין כפל חוב דובה מהן אחר
אח אחר מן המעריך עכמו ואחך מן המקד"ט נכסיו אין לו נכסיה אשבו
וכלו והטעם לפי שמשעה שנהנו להן קט אורן ויצאו מירשותו לפיכך אין
הקדש חל עליהן. וכן אין לבעל חוב כח לעבדה מהן אבל כלי גב וברולה
לא הנכירו אורן הלהב לפיכך אין לדמויק לבגדים בלא ראיה וכל שכן
שלי זהב וברולה אדר קונה אורן על דעה שהקדש אשהו כהן. ואם
הוצרך יהפירטס מהן מה שאין כן כבגדים שהן כלים נכסין הילכך בעל חוב

גובה קמלו זהב וברגליו לא אה טן חבכין עמו פטעה הקירושין שוכנס
לה אין בעל חוב גובה מהן עתה ונראה לי דמה שהביאה היא מקנה
אביה לבעלה אין בעל חוב גובה מהן

דין בשר ששהא ג' ימים מעה לעה ולא נמלח טוב אינו פולט מן בעל
ידי מליחה לם טפסק לחלוותו אבל כאלעגל ירדב וול היילן
חסור לבטל אבל לעלות מות פד האויברוס טס ירד מותר ואף
לבטל עלייה אסן קיסלייה כמלוחה והוא הקון אה שהא הכשר במים
הוד ג' ימים דיט כמלח

דין יהודי שטרד לגוי להלוה לו וכא אחר וקדמו טקדא רטע מעשב
ענ המהפך בחררה ובא אחר וטעלה ממנו אך אין בידיו לבטל
ואם הזיקו אפי' בקיטא דגרמיו חייב לשלם דכה רבויי דהאי מילתא
דענ המהפך בחררה לא שייך לא סדכר המוצאו כגין זה שיכול להלוה
לגוי אחר אבל בהסקד ומציאה שאין מצויין לו ממקום אחר אפ"ל
רשע לא מיקרי

דין פגיה פילדה טנגנס יעריכה להמבין סל חרטיכ דמטוב דקלקלה
אין להקל עליה

דין דפסק הרב' מומר שאם גמר ארס בליבו ליהן ערקה ולא הוציא
הרב' מ' אינו חייב לפרוע מראמורין בטבעה פד' ג' גמר
בלבו עריך שינציא בטפירו ודוקא בהרומה וקדטיה אמרוין דאין ערך
להוציא בטפירו אבל בחרה אחר' לא ורבו קל פסק דחיה דא'עך דאמרה
הרב' הרומה וקדטיה שני סבוכי הכאי כאחר ואין מלמדן מכן קירטן
בהטובה דערך כגדו ונרבוה דמייא

דין שהאומ' לענ מהנה אט טורן לך נעשה טרר ואם הוא נחרט ובא לפני
חכב להתירו אינו רשאי להפיר לו ואם הפירו ראוי לערובן המהירו
ומכל מקום הטרר הובר ואפי' אם לא הפירו יש אומ' שאין כח בך לכופן לזה
ולא בעדו שיכול לומר הברתי אה טררי וכן דעה אפי' הפגריי ורבי טוביה
וספר האשכול פסקו דכופין דאמירבן לגבוה כמסורה להקייט וקנה העני

ויש אומ' דוקאי כיון שאם לעע אהן לך צדקה מיתמינ' ליהבה וכפ' איות
 מיהו יכול ליהב לעע אחרת דלא קנה צדקה עע הרחשין קוראמרוי
 בעב'סן האור' סלעיה לעדקה עק שלא בא לך גבאי יכול לעטרה
 דין ע'מקדטי' אה אלקה תייבין לברך על קידוש העב'ר הטורא כיון דהיא
 מאי' ע'ל'ת' ד'ר'ויה דכ'ר' וקד'טה בהור' ע'ני' ישר' .
 דין דכ'ר' י' אור' וע'טה מע'טה ע'מ'ל' כ'מ' הלמ'ד'ו בהור' הזמ'ן אין ל' לא
 ש'ר' ממה שלמר' אצל' : שלא למד' אין לע' אפ'ו כפוע' ע'ל' .
 מרא'מ'ר'ין כ'ר' האומ'ט'ו האי כ'מ'ן רא'ר' אג'ר'ח' לקול'א פ' ר'ה ואה'ר'
 מ'יט'ר'א פ'ס'יר'א דפ'עול'ת' כ'מ'יון דבע'ל' ה'ב'י' א'מ'ס' לא צ'ר'ר' ד'ג' לק'וול'א
 ול'א ר'מ'י ל'ה'ק'י'א ד'ט'וכ'ר' א'ת' ה'ס'פ'י'ט'ה וט'כ'ע'ה כ'מ'צ'י' ה'ח'ד'ק' ר'כ'נ' ע'ב' א'יל'י'ה
 כ'י'ן ז'ה וכ'ס'פ'י'ט'ה ס'ה'ב' א'מ'א'י' א'כ' ל'א ט'ק'ן ל'א י'ה'ן ל'י'מ'ע' ל'י'ה א'י'ו'ר'ת'י'
 ח'מ'ד'ר' ו'א'ט'א מ'י'ו'י'ב'ט'א ס'פ'י'ט'ר'א ד'ה'ה'י'א ד'ר'ו'ול'ט'א כ'י'ן ד'פ'ע'נ'י'ב' ל'א
 כ'פ'ס'ל'י' מ'מ'ו'ט'א ר'ק' ש'מ'כ'ט'ל'ט'ן מ'מ'ל'א'כ'ר'ו ל'א י'ה'י'ס' ל'ה'ן כ'ע'ל' ה'ב'ו'ר'
 כ'י'ן ד'א'ט'ו'ס' ה'ו'א א'כ'ל' ג'ב'ג' ס'פ'י'ט'ה כ'י'ן ד'כ'ע'ל' ה'ס'פ'י'ט'ה מ'פ'ס'י'ד' י'ה'י'ב'
 ל'י'ה כ'ע'ל' ה'ב'ו'ר' ש'כ'ר'ו מ'ט'ל'ת' . ו'ה'ס'א' כ'י'ן ד'מ'ל'מ'ר' ל'א מ'פ'ס'י'ד' ו'כ'ע'ל'
 ה'ב'ו'ר' א'ט'ו'ס' פ'ט'ו'ר' מ'ל' א'ל'ת' . ו'ר'ב'ו' . ש'ע'ק'י'ה א'ח'ר'ו'י' . ק'ל' כ'ה'ב' כ'ס'פ'ר'ו ד'א'ב'
 ח'ל'ת' ה'ק'ן . ש' ע'ל' ה'מ'ל'מ'ר' מ'ו'צ'י'א ה'י'ט'ק'ו'ה א'ח'ר'י'ם . ו'א'ב' מ'ה' ה'ב'ן ק'ו'ר'ס'
 ש'ט'ר'ן י'כ'ו'ל' ל'ה'ו'כ'ע'ו' כ'ל' ש'כ'ר'ו א'ב' ה'ש'כ'י'ד'ו ל'כ'ט'ו' ז'ה' . ו'א'ן א'כ' ה'ט'כ'י'ד'ו
 ל'כ'ט' ס'ר'ב' ו'י'ק'צ'ע' ע'ל' א'י'ז'ה' ב'ט' ע'ק'ל' . ט'ר'א'ה' ד'מ'ק'ד'מ'י' ה'א'י' ע'ו'ב'ד'ו'ר'
 ל'ע'ו'ב'ד'א ד'ס'פ'י'ט'ה . ו'ה'ר' א'צ'ר'ת'ה' כ'ז' א'פ'ר'י'ה כ'ה'ב' ה'ט'וכ'ר' ל'ל'מ'ר' א'י'ו'ר'
 י'כ'ו'ל' ל'ח'ט'ר' ב'י' ד'ה'ו'י' ד'ב'ר' ה'א'ב'ר' א'כ' י'ה'י'ה' ה'ה'ל'מ'י'ד' כ'ע'ל' . ו'א'ב' י'ח'ל'ב' ה'ח'ל'מ'ר'
 ו'י'כ'ו'ל' ל'ע'ש'ו'ה' מ'ע'ש'ה' מ'ע'ט' כ'ל'י'ה' א'י'כ'ו'ל' ל'ל'מ'י'ד' מ'ע'ט' י'ט'ו'ל' ש'כ'ר'ו' . ו'א'ב'
 ח'ל'ת' ה'ה'ל'מ'י'ד' י'כ'ו'ל' כ'ע'ל' ה'ב'י'ת' ל'י'ה'ן ל'ו' ה'ל'מ'י'ד' א'ח'ר' כ'ז'ה' ל'ל'מ'י'ד' . ו'א'ב'
 א'י'ט'ו' ט'ר'ן ל'ג' כ'ז'ה' ל'א י'פ'ס'י'ד' ש'כ'ר'ו כ'כ'ר' ש'ה'מ'ל'מ'ר' מ'ה'ק'ל'ק'ל' ו'מ'ח'ל'ט'
 כ'ז'ה'ו'א' י'ו'ט'ב' כ'ע'ל' ד'ה'ו'י' כ'א'כ'ל'ו'ט'י' ד'מ'ח'ו'ז'א' ד'א'י' . ל'א ע'ב'ר'י' ח'ל'ט'י' פ'י' א'כ'ל'ע'ט'
 ה'כ'י'פ'י'ב' ש'ה'ב'י'ט'ו'ח'ז'ן ל'מ'ש'א' א'כ' י'ה'ב'ט'ל'ן ח'ל'ט'י' . ו'ט'ן ק'ן מ'ד' ע'ק'ל' . ו'ש'מ'א'
 א'ת' ל'מ'א'ן ד'א'ה' ד'ס'פ'י'ט'ה ד'מ'ל'מ'ר' ל'א א'מ'ל'א' כ'ט'ה'מ'ל'מ'ר' כ'ע'ל' ד'ו'מ'י'א' ד'פ'וע'ל'

וכל מה שזעבך לאחריה לא ירפוא טרי ומה שכה הוא קל שאם חלה
 החלמה ויכול ללמוד מעט יטול שכרו יצריך עיון כי וט' אה' ארז
 אם אינו יכול ללמוד כלל יטול שכרו ומכיוצאין ראיה מעבך עברי
 שחלה כדא' בקידושין וצ"ע ט"ב ואי קט' ויא' לך של האו ד' ארזין
 לשל פסידא דפול' ליה ממאי דאמרינן מ' אה' קודמ' ההוא
 דברא דאמ' ליה לארוסיה כול' עלמא דלן הלה דוקא וצ"ע רבנא
 מה דלי ארבעה ואכול הולתא לטע' אה' מיטרא לא דל' וס' ע' ה
 הרב' יוס' ורבה וקיי' לך כרבה דאמ' הא לא איצטריך ופסידא
 דבעל הניה' הירץ רב אפס דשאנ' ארוס' מ' ובעל דארוס' כטורף דמי
 דמי אי ה'טסא תהיא לא הוה טקיל הי' לך כיון דקביל עליה דדלי
 ארבעה קמ' לה הולתא וכיון דלא איצטריך לא פקעא מיטרא הלה
 דין משע' אחין טעמ' להק' ש' חלק' בבית' אחר' מאכילין ולא ע' אה' ר
 כמו כן חלק' בבית' והאחין לא חלקו והלך האה' האה' ומכר חלקו
 לאוהבו הג' אה' האה' ומפיק מכר מיטרא כדאמ' האו מאן דאחזיק ביה
 אחי וטורפי' זכ' ע' רב' נחמן דאמ' רב' מסלקין ליה ואו מטוב' דונא
 דבר מיטרא לא מסלקין ליה פי' בעל העטור ק' ואו מטוב' דונא
 דבר מיטרא פי' דלא זכ' בית' אחי א' בית' מצרע' לא מסלקין לה דל'ה
 ליה לרב' נחמן דונא דבר מיטרא לא היכא דזכ' בית' אחי וטורפי'
 בנהרדעי אמרי' אפי' מטוב' דונא דבר מיטרא מסלקין ליה מטוב'
 ועטור' היט' והטוב' והילתרא כנהרדעאי וזכ' פי' רב' מטוב' דונא
 מסבב היכא דזכ' בית' אחי א' דאיהו נמי בר' מיטרא מסלקין לה
 זיבא רב' נחמן ונהרדעאי ונ' א' חלקו האחין זה עב' זה
 ורפוא בדי'

דין מ' שחלק' למרובה היה ועמד אחר' ופירנס' אה' אט' קיי' לך דהנח' מעובדו
 על קין היכא ודוק' כדון' ללא הלונה לא טה' לא טסמך ע' בעל' י' ל' ל'
 אבל הלונה לנז'ה לעורר' מזונתיה או לעורר' דבר' טבעל' מייב' לעשות' לה
 כדון' טבעל' מייב' במזונתיה מייב' בעלה' לפרוע' מר' ע' כ' פי' ר'

דין כל מה שמעורר הכירו עליון עד כגון הגויה חייב להקשה כל מה
 עליונה ועידור הבאיה לו מהוך כפלאוהו הערונה טון וארבע
 אריוא אמורה עליה דמיוא לסלנקי כחמה משמתין לה עב וקבל עליה
 וכו' אהבין כדון כל מה שגדל הערב מעניו שהפסיד מהמה זה
 הערונה חייב המועמירן לשלם לו ●
 הפסידו לוי שמש חמת לו פסידו חבולות מעשה כרבי רבך
 לוי שגלויה בוקרה על ידך גלי שיהי' הלוה משכו בודג'
 ומה לו מן ארץ כח שיטות המטפין כנגדו פסידו כמק
 מלוגו על המשכו והגוי ועיה מן הוהודי וחוץ הגוי יקבל הולואה
 ויהא בסופה לוח מן המלוה שהגוי אה ידע הפרה אה המלטון לא
 הלה בלתי דעה המלוה וכך יהגוי גדולי ערבה ארץ מהו
 מהפסידו לקברו הכל אינה יועמה ברונים דלמ עבת מאמה רבית
 המלוה מפכה מן קול ששנה לו ענה ממין כרב יוכא דבעי שגל
 אנוס פסידו ומה לקבוי שקול הלוה בגיטון ואוקפיטון ברסה הקנה
 מופיע מיטה דמה זה יעומה מערוה דכה גלי רבית אה הקנה חס
 דים שגלויה במצדה בן טיפה שלקח לו טיפה שגלויה טל בכור
 מן שגל לפרע ממי שגלויה מעותו לגוי ומל המין לוישן למאט
 שגלויה לוי להחמיא וכך פסה בעל הלכות גילוי ערוב ק"ט פ"ה הלה
 ינוט על הגוי מלוגו לוישן בחיוב מאומה מילע המעות שלגוי והמעוט
 שלגוי שיעשה הש"ס היכא דאמ ושדן לגוי לה לוח חנה לשרמן
 ב"ד יפוי פירט בהריוא בפת עניה ששמו שלוח וכל מה דיפוק
 לה ממילוי עלי מותר כן שהמלוה אמר יודע שגלויה ושרץ לוח
 אורה ורבו מבי הקולוי כרב בשב רבו יבא שאסור לישדן לוח לקבוי
 שולוח לה מעוה מי שרץ מספקא לן אם מותר אם לא מספקא והלך
 לעור ממין כרב שאסור לישדן לוח לחבירו לק בשליחותי ולוח
 לוי מעוה מן הגוי בממנה דריטה דגוי ברח שליח לבר אה אמר
 שליח בלתי ואין לק על כלום

ר
 א
 ב
 ג
 ד
 ה
 ו
 ז
 ח
 ט
 י
 כ
 ל

י

20 דין מעט פנייה שלנותה ועמדה ונשאת הא מילה אוביא לן בפיה אש
 יש לך מלך לזורה ואמלה ועמדה ונשאת מה בעל בנכס אשת
 לוקח הנו ומלנה על פה אינה דובה מן הלכותיה או דולה יורש
 הנו ידובה מן היורשין ולא מפשיטא יפסדי דת יתבה קצית הנו
 כיון דמטו להו פלגיא לאהרין ירבו גרטי פילאס ירבו ילעו ופיה
 במגל פסקו לזורה הן כי היכו ונמי האשה למכה נכסי מלך בפי
 בעלה ומההי בעל מיצוי מיק הלכה כן דאיתיה חפסיה
 מפשייה דלא הוה לה למיגבו מאיתיה דרבא דיהי בעלה הכי נמי
 איהו הוא דאפסיד מפשייה דלא הוה לה למיגבו לאותיה דדימא לאותמו
 וכה הו מאיר כיון דפלג לא מסקינן ממונא דמקא אפי מאן דחייב
 לבעל לשלמו דווקא מעבסי שהכסה לן אבל מעבסי בעל פשיט דלא
 וכו ומה לזורה ואכלה אחר נשואיה לצורה דכי שאני מה יכיל איהו
 חייב לשלם

21 דין דפסק דה שהשליש נאמן בלא שבועה דהא הימנוהו ועוד ולא מינהו
 שבועה לא בין להרבע להרבע דל אונשבע ונפטר אבל אם האחר
 אומ' כך וכך הויה הנאמי ואתה דגלהנע שלא כדון ונתה לכלכערי חייב
 לישבע שלא אנהו

22 דין דאסמכתא לא קניא לא אם כן קנו מינה בבד חשוב וכדלא אנוס
 וכה רשבא דצריך שיאמ' מעבטין ורבי ישע' אמרין דל כה דכל אסמכתא
 שהיא להעמיד ממון קני ואין בן דין אסמכתא אע"ג דלא אהי מעבטין ופי' כן
 חשוב פי' הו' אע"ג ממזין חשוב שבועה ואע"ג דהוה בך אין יסדין שימחמו
 בו לא שנים ולא הלחא דלזורהו ביה דינא דכיון שהעדים מעידה שהקטין
 היה בך חשוב סג' ודולה מנחה פסק הו' מאיר שאפי' לא היה הקטין
 בפני בך חשוב ואמ' למהקריה כרבנן שטרא הו' ליה כאוילג הורה בפני עדים
 שהקטנה למ בך חשוב דטופס שטרות כן הוא לכהוב בבד חשוב וכן העין
 מהנה לחבירו שצריך לכהו כן אמ' לט' פלג מהנה לא כהכונה בשוקא
 ומהמוהא בכרא אע"ג דלא אם כן לעידי דמהנה זו כרבנן לט' שטר כיון

ג' כספה שטרות כרבי הכי כרבי דהוי ליה כמו שהורה והוראג בעל
 דין טק עק"ל רמי והא דאמ' בנדרים ההוא דאבסיס זכוריה כביד דינא
 נאמ' מי לא אהינא עד ל' יום ליכעלן זכוריה כבי דינא ואיהעס ולת
 אהא ימי' רב הויא בעילין זכוריה למשמע מינה דאסמכתא קנינא
 לא כמו יפ' רבי ישעיה קנה לא נהן כלום לא הוה ליה כמאן דאמ' איה
 לא אהינא מע מודה שזכוריה מלויין ויהודא ב' כן עדוה ורבי ישע
 אחרון קל מוקי ליה דקמ מינה ב' הויב בקלא אטוס דכבי האי ג' ונא
 אסמכתא קנינא והקעם שטובתן על מי מחוור בו מן הטירוכין אמ'
 רבי ישע' קלא הוה כאסמכתא מפע שהאיותן מבייט את תבירו וגמרי
 מתקמ אפי' לא הקטו בכ' חשובי ובהשוכה רב לפס מצאתי שד
 בנדרים והקדשות דין אסמכתא שהרדיה כולן בל' אין אסמכתא הן דכה
 ויקר ושקב נדר לאמר וכו'

דין שההיר ד' להטביע בקדושים שלהן משום דגויה בחוצה לתון
 עברו ע'ו דקס לא משהג אבותיהם ביריהב יעוד כי אין תוססין טע
 להוב בהש לא באוהו האיט בלכר אבל רבי שמא' אסר ונב ה' ומירכה
 כי בקבר הזה נכסו בעל כרוב מהמושטין והא דאמ' אמ' אמה רשמל
 אסור לו למדך שיעשה שותפיה עם הגוי שמא יתחייב לו שבועה
 וטעם לא בשב ע'ו שלג פי' ה' איעגז ממ'ין דווקא שותפיה שמחברין
 מעוהיהן יחד וקוטין בשותפיה אבל ל'טא ול'רין עמהן דאין זה שותפיה
 והיכא דנשתתף כ' רבי שמואל דטבועה עצמה מוהר לקבל ממנה

• משום דהוי כמציל מידו •
 דין מעקה שצריכה להמהין כ' חדשים היינו חדשי הלכנה דאמ' כסדרן
 אהר מלא ואמר חסר ומעשין חורט העבור צע דמקט כ' חדשי
 משמע דחוקי העיבור עולה למשין הכ' ומההיא דתץ כפ'ק מ'י שמהו טנה
 היא מעקה שהי טעם משמע איסכא ונכון להחמיר כ' השפיה מ'איר'ן
 ול' ט'ה' כי לפי חוקן שטובתן עשב לקבר לא רבטל ג'י בחלכ' דמ'י אה'ן
 כמעין רבטל אסו להטא שמהחורט העיבור ערי א'י ג' נמי אסמכתא בעלה היא

דין משפט וחטא מלוא או פקדון ביד אחר והטח יודעין ואין כל היודעין
בערמין מחייבין לתת להלך איותן שבכעון אורה ולא יורה

דין שנים שבידו בית דין על עסקי ריבב ושמן שבכעון פירש שכל מי
שיחזור בו מדבורם ורחמי"ל להם לבית הכנסה כד נכד וללאר אחד
ומג בו לא תני ההוא שקדט טעיה מסעט שהיה סבור לטעם צדין בלא
אטעיא דבוריה כיון שהול"א לזמין מה שהיה בעבור

(ט) דין ראובן שמכר סוס לשמעון ונמצאו בו מומין ושמעון טוען אילן
למקמתן לא נלדו ברשעתי ותיב סקרו מקת טענה וראובן טוען
לא ברשעתי נלדו לא ברשעתי לא מיבעיא היכא דשמעון נהן המענה
לראובן דראובן נאמן לא אפי' לא יהב אשמעון אכתי דמיי מההיא דאמריה
בפ"ק המדיר כל שהספק נולק ברשעתי עליו הראייה מיהו מוחיב ראובן
לישבע טעם הרגיש בו מוס זה בעורו איעל נקטיא לי דהא אף שלכעון
של טענה שמה וליכא להימונה לשמעון היכא קלא סרע המענה על
ידי מגן דאי כש לקי"ל ברשעתי מהימן כי אה טמי לא ברשעתי נולק
נאמן דהוא אית יכול לטעון בטענה בריוא שברשעתי דראובן נולק
למפיקע האספר וקביל

דין ראובן שרבע לשמעון הטענה הרבה ונמציא שמעון טקין בטענה
אחת שאין להחזיק כפרן בשאר הטענה ולפוסט בשכועה ולומר
שכעך נשבע וטעל מקאמיט מנה לי צורך והלא אול אין לך ביקרי
כלום והעדים מעירי אית בידו דמטיב נהן חמשים נישבע על השאר
למא אפי' כהם בהביעה אחר שהחזק כפרן למחטרה למא חזוקתה
איתכחט למא קלא איתכחט לא איתכחט ומהימון ליה
בטענה

דין מי שיש לו מענה אחרים בפיקדון ועם אורף סכע עומק בביבה
עם מענהו ולקח מתן אול הוא או אררי נאמיג וקדע מי זה מתן לקחחל
קבוע כמחפה על מחפה דמי ולא אולעץ בגל חובה

דין ראובן ושמעון שהיו שותפין בבית אחר והיה במכר כרי חלוקה

ומה אחר מהם ונתר כנס והשיתק דושה לחלוק והיה ואין אומר
 אם חלוק לא יהיה לכל כלל כגו חלוקה דין שב השותף דלא עדיפי
 מגברא דאין מינה וכיון דקורם שמה השותף האחר היה כחצי דין
 חלוקה השהא נמוי חולקין כדמיה בספרה השולח שיטא זכנה אורחותיה
 אורי יישיא כמענה ליה לא עדיפי מגברא דאיהיה מינה ולא נמי
 להכהיא דמי שהלך למחנה הים ומכרה לו דרך שדהו דאיה בגלחא
 בארבעה דאהו מסר חק כולי עלמא לאו סליג דמינו מרחו ליה ולא אה
 לא עדיפי מגברא דאיהיה מטה דההב ממה נפטך דידעא איה
 ליה גביה אבל איהו כל אחר ואחר איה ליה לאו דירכא איה

דגבאי

דין ראובן שהיה לו צב ומסר חציה לשמעון וחציה ללוי ויהודה
 רביע לכל אחר ובאו לחלוק לא מינו לוי ויהודה למימר
 לשמעון הואיל ולרודן ליבא לא רביע לכל אחר ואחר נפלטג לך
 חלקים ושקול אה הרי מוטבא דילך במקום ששיל לק הגורל או זה
 אצל זה או מופלגין משום דאיהו לא ערפיהו מגברא דאיהורב
 מונה דראובן גופיה לא היה יכול להכריח ליקח חלקי בשני מקומות
 ולא ברע מהרי ארעהא אחר נגרא דאיה כגון זה שסין על מידה
 סדנה ואעב מאן שנהכ אנה לבגמרי מעלן זה לקה בשספיה דאו
 כריכני קרקע השבא נמי דזכנה לנו לא ערפיהו מינה ואפי ש
 מינר אחר צנינה ועליונה וחלדריה ולא נפק האחר ועל זה לזה
 כספיה ומיהו ל בט אדר שיש לכל אחר רביע ורמו שנהכ מר
 להשהבא ואיה לשנה אחרים הנו לע חלקים ביחד אין שנמען
 ליה דוכס נטעל חלקו ובלק אחיו המה לא יהובג ליה אחר מינרא
 דהווייה כבכור ואין חלקהו ככור וזימנן דאפי רבי מינ מינ
 למכפיהת לאיקר למותב ש חלקים דדהו אחר מינרא כגין יברי
 דאהו מסר אחר דמינ למכפיהתו לברי דאהו מסר הרי למתב להו
 מנתייהו בחק אהררי דמינ למימר מי יהביה לך מנען סחדי אהררי שפי

והוא לא מהדרין אע"פ דידן למריה ולוי שקול איהו אחר מייבא באל כרתם
בראמרוך דכו חר דאבו סכת ארבעה צי שרקה וכו' ולא אמרוך לב התר
דאפי' הוא היכא ללא מרוח שבערו בשפדוהו אמר הס ולא כפי ר"י כמ"ט
הוכיח רבי יטעו סרקהו דכחבון ואין להקשות ולמה ללא מיט ל' מייבא
מפדיון שטרא למריה משום דקשה הו אונהו מערעב ול' הוא דהו
קיימא לן דהיכא היכא לבעל' הראשון אין בה משום דיע' לבר מייבא
עמיבא דכו היכי דלדריה הו יכל כן לויך כל חס הכיה אחר מייבא
עמי לקדחו אה בע ל' שופי.

דין ראובן ושמעון שיש להם מיצר בשופות שש שלטי לראובן השלט
לשמעון וכו' שיש שלטאשין אין בו מקום הראוי לקחה ואינ יכול
לכבו לחלק אה פוקד ראובן מה לבניה לשמעון אע אהיה שופק שמי
וכן הקדקע שלו אשלים לק שופיה חלקך עב הכוספת שאוסיה בוראוי
לקחה והשאר יהיה שלי ואעשה מחיטה בין הקדקע שכולן שלי והקדקע
שלי חלק שאך כן חבנה ואחר כך יאר' גוד או אגור בקדקע המעוקה
ופ' רבי יטעו אפי' ברמז יקרה וכל לוח קי.

דין דכסף רבי יצחק חזקן ד' יעור חלקה הביה ד' עלן לכל אה ק
וכראמרוך בפרק המוכר פירוש המוכר מקום לחטרו לעשות
בית לא יל עה לו מר עלן נ' רבי יצחק כה דכל עלן ר' סג לכל אחר כדמס
בפרק דסוכה ומההיא דהמוכר פי' אין ראוי דהבס מייבא כמא לעשות
לא ביה לכבודיהו.

דין שהקנה קלל כל אמה והיא מוכר גורלית ומרת הגורל באמצעות
דמסתמא לא באו חכמי' לסתוס לא למעל.

דין הלפ' ר"י שחלק בין טדה בית חבעל ח"ל שחל לעומק לטדה בית
השלחן ובטדה בית חבעל דוקא כי פעב' עני מהכרבת וזו אינה
מתבררת שייך למימ' מעליק ליה וכו' אבל פגה' ודאי כוסין על מדרג
סדוס ולפי' דה אה מיכו מעים מעליק ליה וכו' ומארה דמר אה הכי ומר
אח הכי' ל' ל' גורלית ואם יעלה לאותו חלק שרופה הדי טוב

ל

וזה למען מציור דמספקא לן אי כרטיי אי כרטיי כל האליה גבי
 דאין טבעין על הקרקע לא טבעה דאורייתא ולא טבעה דרבנן
 כך כתיב פי רבו שלמה בן מוימון ורבו ישעיהו אהרן קל הלכה לביעשה
 לא טבע חבש ביה הקרקע ולא טבע חבש ליעבור הקרקע אבל רב האורייתא
 גאון קל פי דוקא טבעה דאורייתא אבל טבעה דרבנן טבעין וכן דעת
 הרמב"ם וה"ה מאיר מ"פ הכותב גצוי ודאמת כהנכחה וכתב ה"ה א"ת
 ירב לפס הטבעין עליהן טבעה היסת גצוי וכן כתיב ה"ה יהודה ב"ה ואלו
 ה"ה שהעיקר ה"ה יצחק על רבו יוסף ב"ה יצחק שהוציא ממנו על ידי
 הקדשה כתיב וירוקא שהנכסע מידה שהקש כפרו אבל אם כפר
 אין מעביעו איהו טבעה היסת וכתב ה"ה א"ת דאין טבעין חספין
 שהן לו כד וכן יכול לשאול על טבעה כל שכן היבא דטבעה מאתו
 ונ"ל דאין יצחק כפס המטביע מקרא בפר"ה השולח ליהושע הילב מקלס
 לגבי חכה וש"ה ליה וש"ה פי ההוססות דלכחולתה אין להגידו אלה
 כפס המטביעו מקרא ליה ה"ה למטה במדין נקרא במדין לך
 ונאמר את נקרא ובקיעכר הוהר כקמנכח הכח והמעשה דעקדיהן
 ור"ה פי דהא דא"ת אין מתדין לו לא קפ"טו ה"ה מילא טבעה לוחסיו
 טובה ובטביל כר טרי ה"ה נבון משה שבטביל הטובה טענה לו יתרו
 אנתן לו טבי נגר לו טענה טוב למצריים אבל ה"ה טאין רבירן
 עושה לו טובה וכן להקביר שלא טפסו ורבו ישעיהו אהרן קל כתב
 הטבעה שארן לבלתי מנה נראה לו שאין טעמין עליה ונדר
 שלקוקיה טעמם מן הירושלמי דגדודים בל"ק השוה"סין דאין להגיד
 דא"ת ה"ה הקבר טט טרי דלא מרורו אה"ה לקמיה דר' יוחנן א"ת
 מאי אי טבעה א"ת ליה דלא מרורו ה"ה וכו"ה טט טביד טרן
 א"ת ליה טקוביסוסטא קא"ת טריק טערי ברברי חכה א"ת
 טעריק לפרוט א"ת ה"ה אמנה טהדין להביר טא טיה קלס
 כן יכשל לעבול על טבעה כי יצד שלקוביה גרול מאד
 להגידה טוין ה"ה טענה דכל נגר שלקוביה עתה

י"ג ככל מ
 י"ג ככל מ
 י"ג ככל מ

ש' לחזור כי השוגרים בני מינה יכולים להבאפק ולמאול בקניית

ומיכן כסקן התוספות שצריך לפדות את הקניין

דין שמיא לדון בדיוט ישרץ והלך בדיוט אומות העולם האוי לנדוב

אזהו ועוררו ומסיהיו ואלה על הקיבור נראה בהלכותא ממעשה

דבר כהנא דשמטיג לקושיה ונאמרו עם כל ישרץ תקיים יכן כהב

גם דם אכס'ל דהיכא נבכה בל' ע' גוים מטרין אזהו ער שיחזור ואם

דנו בדיוט ישרץ אין דיעהן דין

דין פסק דין שכהו כוונתהוים ראובן לבטל עבדו כך וכך ולא פ' מי

הוא שכתבו הוה ליה כדאמ' בפירט צט פלוט יהיא שטרו

דתוה כהו ביה אע' פל' בן סל' לניתו ממך מנה ומסוק רבא מייך מעבד

דהוה נפיק מתותו יקיה משמע הכא נמי לבטל עבדו מבער דנפיק

מהותיה יק' הוא

דין פסק דין כשהותמן אזהו הדיוטן יכריכין לכת' כל השטר לישטא

דבי דינא דוכח סרבי דהנו באנסטא ביה דינא וכל לישטא

דבי דינא יאלי ערול' חורבין יכרך לכתוב בלשון עדות וכל לישטא

לסהרותא לפי צ'ט החילוקין

דין דסק' ד' שאין אדם יכול לטעון מאי זה טעם ורצונ' לא הכא

דנב' ע' בדין שאמר אומ' טלך לבית הווער וכפו אורן וק' א

בעירו ונהרויב או היכא דיש רגליה לדבר לטענותו אמרית ס' הוה

סובר טרנוהו שלא כדון אסל נהבינו שעהן לדון אין יכריכין לכהוב

מאי זה טעם דנחונ' דלג הוזכר זה לא בנה עצמו בדין וגם כדאמ' א

כי האי וקאוי יכרך לאנרועי' רמ' אמל בשלמ' לא והיכא דנב' עצמו

בדין ואח' מאי זה טעם דנחונ' ואלך לבית הווער ואסת' הדין לא

אמרוטן לא נבט' מינה ער דאזיל ומהי לא גובין מימ' מיד ואח' לה

לכי ביהו קדאמ' כפר' חזקה הכהיה ואין זמן לקבר לא כל זמן שיאמ'

מאי זה טעם דנחונ' כוהבין ונהטן לא וכל זמן שלכיא האיד'

סותב את הדין

א

דין קצוב הוא לכתוב זמן בפסק דין דאין לא זמן דנתיב מושב חורבא
 אכדאובן ושמעון טושאין בלתי והלך אהרן מהן לקון עמו
 ונחמיו לני וכתבו פסק דין לבשכעדרו בלתי זמן אחר כן הלך האהרן
 למשען גב עב לני ונחמיו לני ואין לו לני לא דרדע אחר כל אחר
 מן הטעמין בנ ונאם לרטריו פסק דיע קורס לבסק דיטר מיהו אכ לא
 סה' ביה זמן לא מסמיל לכל הפלות מועיל לו מיומא דאחייא לבין
 דאין טוב שטר נפסל אי ליה ציה זמן לא גיטין בלכר

דין דבעל חוב מאוחר שקדם וגבה לא גבה ודווקא במקדקע
 אכל במטלטל מיהו טוב הוא שלא יטול לא החצי כי מטלטלי
 אילא משועבדה לשט המוכנה בשוה ואי קריה חר מיטיהו והכס לא
 מפקינן מינה ובמלוה על פה השיב הדאין זל קיט דין קדימה
 סקדענה והביא ראיה מקאמ מלוה על פה גובה מן היורטין
 קטיעבור דאורייתא ורחה רב אסס מה דבריו קא'עב קטיעבור
 דאורייתא לא אוקמוה רבן מקאורייתא מטוב פסיקא דלקוחה משום
 גליה ליה קלא והוא הדין למלוין שאין קורמין זה לזה משום רל
 ליה קלא ואוכא עליוצו פסיקא

דין טעבי שפיררו ליה דיין אחר ואמרו לו דויתא לן דין הורא
 ונעט טעמיהן והלך הדיין לעיניו וכתב ליה פסק דיין
 וטלה ליה עני אחר והשליח קראו באזניה או עמי כגון שכן בלתי
 או בטוב ואפי' מזדין א'עג דלכחיליה לא מכע ליה לדיין למענ
 כי לאישיט לקון סיוס ולא בטובה ולאיטל ובעלי דיטן בעמדות
 לפטו ולנא איש פלן אהר זכאי ואיש פלן אהר חייב בקיעבור
 אינה מעבבה קראמ' כורו'טל'א' פראמ' ב'פ' ק' מיהנה דמשכ' מוטח
 רב' יטע' לעגוס שהעיקר מיוטב עיקרון ערות דיעבור וכורו'טל'א'
 ובמג'לה סה' דר' ט' ח' ח' אה' דאין דטן מאונט' בערב סכר
 ופ' דיט טפ'טור ג'ס א'ה' הירושלמי ולא יקבל עליה הדין לקון דין

דין ראובן ושמעון שיש להם רביעה על לוי או לוי על ראובן ושמעון
 הוא צעיר אחר עם לוי ושמעון עמו ושמעון אינו צעיר או שהיה
 צעיר ולא הודיע ראובן שטושן עם לוי ובהיות שמעון בדין דיוע
 הוא ומירי שמעון למוטען על ציה זמנא אחרים לעשן ולעשן שעת
 אחרים דאין זה חולל וטושן דמאחר שלא היה בעיר אין קדין לעלא
 צפני מיהוא אם היה בעיר דאלו יעלה ולא אהא הפסיקו לראוי בעי לוי
 למוהי כדאמ' בסנה סדרק מי שדקה טשוו הע רבי שותפי דמיה לבן
 דינא צהדי חר' ואגל חר מיטיחו בהדייה לדינא לא מצי אירר למה
 אם לאו בעל דבר דיקי אה ולא שלי מנהיה עבר ומסקת דהכא דומה
 במהא איכשי ליה למוהי

דין דהא דאח' בפר' יורה'סין נאמן הדין לעל לזה זכות ולזה חייב
 בלא בומן טבעל דישן לפענואני פי רבי אב' הענין קלוג
 מייה לא בריון אחר כגון שהוא מיוממה או דקס לנה עלתיה דכרי
 דכל נקן טבעל דישן לפענו מהימן כבהריי אבל כשעמדו חלפני
 לא מהימן לא באחד אם היו ב' או ד' דייטב מהימט לכל דבר אחר
 בשאין בעלי הדין לפנהן ללא גרעי מעדי וטראה ליה דלפי דבריו
 אפי' אחר קמיטבן טבושה כיון דלא גרע מעדי

דין דהפענואני כבר שיה כבר טבע מקחן מקח וממנון ממכר
 במטלטלין ודב מתנהן מתנה כדסקיון בכסא בתרא ואה
 בפר' מעימ'ת האשה לא שפן לא שאין טע אפיטרופוס אבל י' טס
 אפיטרופוס אמן מקחן לקח ואין ממכרו ממנה יוכן ססק רב אהסיפסן
 רבו חטל רווק מכר אבל מתנה מתנהן מתנה אשכ' שיש טע אפיטרופוס
 קלעין מתנה אין סברא לחלק בין יט אפיטרופוס בין אין טע

דין דאין טע בעין על טענה שמה ואפו' אבנעה היסת חוץ מאונן הפטעין
 בפר' כל הטענין לא כשנגדו טועט טענה נביא
 דין דקיימ'ין כאבא שאול דאפיטרופוס שמינהו אבו יהומ' לא ילכע דפסן
 כוהיה בפר' הטוקין וכה רב אפס ויהי מילי דאין טע בעין בטענה

שמו אכל צענה כריא מטביעין ליה כגון דגדלי יומי וטענ ליה
בעשה כריא וכפר איהו כגון האידאני מטבעין

דין ראובן הכע שמעון חמו לרין ואר ל אבה חייב ל ליה פרה
לוי קיוט ממיר נהן לטי בטוהר כה פרה יב פרה וחצי למה

ואם המורה האחר בלא זרע הירטנה אמתה ואם חז המות את העני
בלא זרע יחזרו הנכסיו לבעל ה שלו הראשון ואהה היות מוחזק

בנכסי חמור וידעה כי אחר שטענה בתך טנתיב אחר כן למה
בתך האחרת בעורה קטנה על כן אע שול ממך אוחן כה פרה יבויצי

חלק אשה ויב וחצי חלק אחורה ותמין העיב לו כה פרה היו בכלל
הקוטיא כשטענה כה וחצי משויב לא היוזכר לי ממון או כלל

וגם היאך נהב ל חלק בתך האחרת בעורה בחיוב וחמיו משויב
מה צורך היה לי להזכיר מאי זה ממון נהב ליה כה טענה במענה

ולא בממונני ומה שארה איה איה נהב לך חלק הקטנה כי אמרת
באשר העמור על פרה אשיאה מממונני כסך הך מאיה דחמיו

ממון כמדו דאי צעי אה כה הקטנה נהב ל חלקה ולא זכה אחורה
דמהנה פעוטות מבנה כדכה לעילי ובלא שבושה דאין טענען על

טענה שמו אחרתו אינו יכול לטעון בטענה ודאי ללא נהב לך ושך
דכל זה מהכא הנה החייה אונה ראווה לרש אחרת למה דהא קאי

אב והאב קעה לכל יוצאי דרכו מכח קוטה לא דהא איכא יורשין
דבבה בין הבנים לא אה ל יוחסין בן כרוקא ואף כחלקה לא זכה

מארה שאות טען כי היו בכלל טרושיא ובלא שבושה כדפיה יוכר העיב
הכ אפס דאין כוסין האב לפסוק לכהן לא עושין דיר בקטנה

מקדמה האומ אל יזונו במתן מעבסיו אף שומעין לא אל יפרנסו
אין שומעין לא ויש ספיה טכא בהן חלקה והוא שיכנס המנועה אין
שומעין לפי שהוא הנאי כך עכל וכל דנה מייה דווקא לאחר מרת

דנמאי כהוזה כט טקטו ולו אכל בחייו אינו חייב במקומה כדאיה
בפרק טענה ענה ענה ענה

המלכה אגחכירו בעקרי אין צריך לפרעו בעקרי ונאמן לנה פדעיה
וכשכוננה היסת מיהו הצונל אה חכירו בעקרי מיט צונמן דהנה
ליה העקל מן הטבעין ומטלן כהמך כשכוננה המלכה אה חכירו
כקטין אה כלה האי גאון צריך לפורעו בעקריה ממה שכתב בל' ק כותב
אלה שמהג על השטר וכו'.

דין דפסק דה וצבירם אפס דמי לויט לו מעוה ומטלטלין וקדקעוה
מיט וכול למהק בעל חוכן במטלטלין וקדקעוה דמזמר טיט ל
מענה מייס ליהן לר מעוה וקווקא חיכא דיקוע לט טיט לר מעוה אבל
אין ידוע לט דאיה ליה זוני והוא אהומ אין ל אין מטכועין אורכ
כמענה טמא ואפי דאין טיט לו ביה מעוה וטוען שהן שלמה ריב
וראוה מקדמריין סרה הקיבב ההוא הולת מעוהו בגוי הוה ולמ
חזיק שהטכועוהו מיהו כהב רב אפס קאם רעה הובוע להחריב
סהב על מה טיט לו מעוה וכוכר אין מוטעו אורו וגב העיב כהטוב
טאם יש לו מטלטלין וקדקעוה ולא מעוה אה רוצה המלכה מטלטלין
מיט וכול ליהן לו קדקע דמטלטלין יש לו דין מעוה לבבי קדקע
והט מילי כבעל חוכן אבל בעקין פסק דה אפי סוכין וטלכ לו ואפי
יש לו מעוה וטכיר אפי ליה ליה זוני אומ דה צריך למכור ולמיהב לו
זוני מדאם כפרא טוכר אה הפועל לעטוה עמו כהבן וקט ואור לעהן ט

טכרי ואם לעהן מה טאהבה כשכרר אין שומעין לו
דין דטוב ליהר לקהום על ההטק אורן הקייט הדיוני לעקרי מדאם
עד ודיין מצטרפין ופי רבי ישעיה שיעריך שיכרו חטמות הקייט
החפומין על ההטק ולתכי מהט טאם לאחר זמן לא יכסרו לא חביב
דיין וחביב עד אחר מצטרפי ולכך צריך ליהק דלסוף אה לאיקוימי
באחר מן העדים ואחר מן הקייט שהן קרובין ורב אפס פסק דעד ודיין
אין מצטרפין וכורו של דסרה שבועה העקיה אה דהיכא שהקייט
קרובין לעקרי לא יעירו כפעהן דעמ' דהוה ליה עדוה טאו אהרה
ויכול להניחה בבית דין כי הקייט לא יראו כמובת העקרי אבל רבי ישעיה

ויכולת לטהר דוחי אתה וכול לזיומה בכך זה אהה יטול להזיומה בכך
אהר נגזון להתמיר בדברי היושלים ודכו שמחה הכלוה העקיס
הקדושי הקיוט וכח רבי יטעו אחרו זל לעשן הלכה למעשה יא יקעא
מאנו ארון בה

דין מורדה שפחהו לה כהנכה אם הדא כה אוטה חזרה לקוט
לכא לא כן מה הועילת תכח צהקתן ואפי מורדה ממלכא
ואמרה רוצה אע להטליה כל מי שצויה למפרע לא הדא ממורה
ממלכא דומיא דמורדה מהשמיט לא שייכי השלמין ורב לפס פסק
כמאן דאמ' מורדה ליהשמיט אכל ממלכא לא הוא מורדה

דין הטונען על חבירו מעוה הלויית וכטהיה לו לסרות ערבות
הוצרכה ליהן לך רבית קצוצה דיוצאה בדיטן ואותו רבית אע
תובע ממך ואלא מטיב אמה טבה לו אכל עני גוי בא משנוע כיד
דיטא הוא שהמלגה טאמן בלא שבועה דאין ארד טאמן למה טבה לך
רבית החזרהו לי דלאו דלא השימין עטיו טעם קאוי הין אלוה בן אלהי
ואין ארד מטיב עצמו רטע ואפי אם המטכון עקין ביד המלכה ולא
פרע לא הלנה רבית והלוה טוען הן לל בלא רבית ואוהו טוען רבית
אויט רוצה כי המטכון כאילו עני גוי המלוה טאמן בלא שבועה דלא
טבין היהירא ואכיל איסורא כדאמ' פיר' השולח טאמן אפי למה פרוגבול
הנה לי ואכיל ופי ר' בלא שבועה וטעם קלא טבין אינט היהירא
ואכיל איסורא וס כל כי האי גוונא מהאי טעם ואם היטל מטכון
לרביתו שהיה כדו ויקח השע כרבית מי הגוי ולא טבלק הראשון מן
המטכון בשעה שחטטע לחבירו אסור ליהן לרביב ונסתב היו מטכון
וה' אצכ היה מתמיר אפי טבלק בפי מפע טהגוי הוכע הראשון
ואחריוהו עליו והרו הוא בממון האדל ואסור ואת הוא זל כהנה טעל

שיהו שוגגן ואל יהו מזידין

דין דאעג דשליטת כספיה טוהגה מריכט וטאמן ארד פרוקבול הית
לי ואכר מיהו או לא טעין לא עשיט ליה דאעג דאמ' כפ' האל

כי אהו קמיה אפי פרוכטל היה לך ואכר טגין זה סתמך לאלה
דוקא בזמון שהיו רגילין לכה פרוכטל אבל בזמן הזה לא שטיק
ליה גאון טעון יש אונ' הלכה למעשה דכריך טבעה בזמן הזה וכן כה
ה' גיען ממין דהא דאר' טאמן ארז וט' דוק' במקום טרגילין לכה פרוכטל
אבל כשאר מקומות לא וכן כה' בספר הלכות
דין דהלכה כאמוראי בתראי דאמ' בפ'ק השולח רבך דלי רב אשי
מוסרי מילתיהו להקד' ואוו להס הרי אתה ב' חובי מסור להס
לדבותו כל זמן שארעה וכן כיומין מסר מילתה לך חייא כה אמר
ואמ' ליה לא יריטה מיד אהרונא ולא כמאן דאמ' דצריכא כגון ביה דיט
דב' אמי ורב אסי דאלימי. למפקועי. ממונא ואו לא. וכן ססק' רב אפי.
אבל ר' הור' כהל' ססקו כאמוראי קמאי דצריך ביה דיט חטובי ואין
ינתען ס' זבנל לא על הקרקע ל' שיש קרקע ללנה או לערב או למי
שחיס ללנה. ואם אין לה מוכיהו המלנה כהק' אל ואפי בקלה שלברס
דוסה בוקל הח' ומלנה על המשכן אונה משמטה

דין דהא דאמרת מנה לי בידך הנה לפני כמעמר טליתן קנה פי
הב בשלהו הוא. שאל. אבל בשלהו הוא ג'ו לא קנה ואמ' ה' לאוי
דאפי על גבי קעין ואגב קרקע אין ארז יכול להקטוה חוב ג'ו לחטרו
מלמ' מסק' ליה בפ'ק ל' טלית לא הואיל וירש יורשה או כמעמר
של טהן אבל כעטין אחר לא. וד' ורבי. ש' אמרין ק' לרבו דאפי על
כדחו שלקסר קנה. ומייר' בין במלנה בין בפידקון ואם התקסר ג'ו
לא קנה ואם הוה ג'ו קטא המקבל. שאל. וגב אוי יכול למחל ללנה
או לקסר אחר טהן

דין דאוכן אוב' לשמעון הלויט על עירבון הגוי, שממוטכן בידיו וק
ארה הרבה מוכאן ולהכא וכן עשה וטוב אוב' ראובן טיקדה לך
השירבן של הוא ורימוהר שיטל המלנה לעבכ המשכן עד שותן לא
הרביה ואפי אה אורו רועה לטבע שאינו שלדני ואמ' אויט מאמין טאם
לדכריך הראשונה

דין שהקנס שהורגלו היהודים בכל מלכות המלך להתמס בטובות
 ובזה נהגו כמה שנים והנה נחזיקו שהן המלך ולכונן מלכות
 מלכותו מעכשיו ואונן הובע מן היהודי הקדו בעיירות כל שילבט כל
 וחקקו הובעון מאותן היהודים המס הראוי חזקן אם נסתלק
 המלך מאותן עיירות לגמרי שאין להם לא גיה ולמא פירות להרין
 ולזה דין להכריח אותן הילד העיירות לכרוע עם שאר חקקו לומר
 מיהו אם נתן המלך אותן העיירות גופו מהיום ופירי לאחר זמן ושלם
 הקיסר בהן ולוקח בהן מס בטבול זה לא בטל השותפות ויש להם
 להת עלהם מס ככראשונה

דין קנס יב אטל לטווי גאון היכא דארגיל קטטה בע הבית
 ואכלה אם היו מרגלה זהווא או במקרה ואם הוא מרגל
 וטלה כל כבובה ואם מרגלין בע המה כגון רמורה יש עליו מן
 הקין להוציאה למקום אחר דאין אדם דר עם טחט בבקיסה ודין ל
 עולה שמו ואונה יורה עמו ולחיים נהנה ולמא לעעק ואם אינו
 מוציאה וביתה לכוב אכיה חייב בעלה לעלה לה מונטה שם
 וראויה מקאם כפרה הטא אמה טאה או איסטי לעמוד מפיה
 אכא נורשין וכולין לזה אם את אצילנו יש לך מונטה ואם אין את
 אצילנו אין לך מונטה היתה טוענת מפני טהיה יורה ודם ילדיס
 זמן אונה בליה אכיה הטא טחי כיון דאיה לה טענה מעליותא טאיה
 יכולה לסכול גער ובזיון חייב לפי נספיק ביה אכיה ואם לאו יוציא
 ויתן שבובה וכן פסק ה' מאיר ירבו ישע' אחר' זל כרב דהמה אה אלהו
 חייב בטקיה אם הזיקה ואכל לעיכמה ואם רגל החזק להכותה
 ולכנותה ברבי כוסין איהו להוציא וכן הליב דבי טמה זל שיעשורה
 ע' גויב עשה מה אטאל איה לך

דין טאה אה הטר מעכמו פלו ופלג יפערו מהלם הזה טאע חטיל
 עליכם פסק ה' מאיר טהן פטורין מאחר שפטרן הט
 בעעמיו וכן פסק ג' טאה פיטרו יודם עם הטר נסהב ואחר הלב

וחדיס ובקטו מהטר שונת מהמס בערך חלקם שהם פטורין מאחר
שברגמתי אין הקהל פורע יותר ממה שהיו פורעין קודם למהות
שמקרה כה דברי האי ג' וטא חייב ליתן בעול הקהל ולא דמי להטעם
דרישא לא היה על יד פיוס כלל אבל זה מאחר דהוה על ידי פיוס חייב
ודאייה לן מן ההוספרא דהטעם הטובטין שמחל להם כוחלו ימענה
לא ה"פ שביקש אחר מהן שימחלו לו מה שמחל לאחר מהלחל
לאמוצע כאילג היה שלחן ואם זה מעצמן בשביל פלג מהלחן בלי
טוב פיוס מה שמחלן מחלן וכן פו רבו יטעו אחרון קל מיהו זאת איי
כל כך ראיה דמיט לפירושי דרישא מיירי שבקש אחר מהן למחל
והייט רבוהא דלא היה אם לא הוא מחל לאמוצע כיון דמחל בסתם
אבל אם אמר בשביל קלן מחלנין מחל לן ואפי' על ידי בקשה ולכתי
הכל מה קודם שנעשה הפטרה הלך והודי אחר וביקש מהטר שיפטרו
ופטרו חייב ליתן חלקן מאחר שבדרמתו מכביד על אחריו

דין דספקי ה"ק ליענה ממיץ וה"ו מאיר דהא דא"ל עביר איניש דניא
לנפשיה לא אמוץ לא כהפץ המכורה שהוא שלראובן ושמעון
מחויק בו ולא יקח הגזלן דמי גלותו דליתו כמלעה ביהווא עביר יאונן
דינא לנפשיה ויכנס לבית שמעון ליעול את שלם וכן מוכחא כל
השמועה אבל אם שמעון חייב לראובן מנה לכא מין דא"ל דברי
האי ג' וטא עביר קיטא לנפשיה והא"ל כן טועה גמיר הוא ולכתי
עשורכ נחמן טועה ברבן מ"ט דהיה המקבלי דהן המלוא אר
אה חבירו לא ימטען לא בכ"ו ולא יכנס לביתו ליעול משכונט ש"ל
בחונן העמור ומפרש בגמרא דדוקא שליו ב"ך נחמי מעתה אבל בעל
חוב אפי' נהווי לא ומפרש במהנה"ל הכי קמלוגמא חבירו לא ימטע
לא בכ"ו ולא יכנס שליו ב"ך לביתו ליעול משכונט ואפי' קרא נמי לא
קרא דכתי בחונן העמור וזה לא א"ל עביר איניש וכו' לא ברבך ידוע עזה

דגלג

דין דאין משכונען אשר אוט כלל ואפי' במקום פיקרון ואפי' אם הפקיר

מעלה בעודה פנויה ונטאה אין משביעין אותה ואם אה בעלה אין
 יוצה שפוא לכו דומא מסקוק לה שלא התגנה על כפלה והיינו
 דהין דעבר ואשה סגי עפון רעה ואם פלע על עצמו מיהא כתב רב
 משה דר חטון גמון דיכולין להחריף סתם בבית הכנסה וילכו ויודיעו
 אם הורה אם לאו ורב אפס השיב בהטובות דאם תבענה בסקרוות
 וספרה תבע כמו שמשביעין שאר ע ארס אבל בעשוי הכלה כותבין
 עליה לכשהבא למען או ההגרש טקילתה ולא בעודה הרה בעלה ואם
 לא התרצה לילך כפך ורוצה לעשות שליח הכל תלגי ברעון המוצע
 שאם רוצה התובע שהלך בעצמה הלך שאין התובע רשאי למנות
 ורבי גרשו כה בהטובה שאם הורה ויש לה נכסיה שאין לבעלה רשות
 בהם חייבה לשלם ואם לאו יכתבו פסק דין לכשהבא למען או תגרש
 השלם אבל במי בעלה מינה משלמות שאין לה חמה לשלם
 דין דאם כפך דסנהדין טעה כטיקול הרעה מה שעה עשוי יטיל
 מכותו ואפי' הפי היכי דמי טיקול הרעה אמר רב פפא כגון רבי
 הנאי או רבי מוראי דסליגי מר אמר הכי ומר רב הכי ולא איהמא
 הילכתא לא כמר ולא כמר וסוגיא דעלמא כמר מוסי' הוא ואלו חר
 ועבור כאוקר היינו טיקול הרעה כה' ל יהודה הלכ' למעש' דרוקא כי
 האי דוונא היא טיקול אבל היכא דהרי הנאי או רבי מוראי סליגי
 ושדיון לא ידע כי אם דברי האחרים לא ידע השיע היה חולק לא מיקרי
 האי טיקול הרעה דישלם מכותו לא מה שעשה עשוי ולא ישלם מכותו
 והוא הדין אם טעה כפסק דין שרשי פו הכי ושאר הגאונים הכי אם ידע
 המחלוקת מיקרי טיקול הרעה ואי לא לא

דין ראובן שהקנה את שמשון לדין ונהמיב לג' משען טבועה ופייסוהו
 כל ער שמחל לט' טבועה ואחר כך בא ראובן על שמשון כשקפון
 ער טבועה משלם וטוען לו טבועה מחלתי הביעה לא מחלתי הדין עב
 שמשון שהרי אין כאן הביעה לא טבועה וטבועה אין טבועה אין

דין אדם שרבים נרצח זה בעל אחרו ואם ממוין היה בבית אבא ולא
 מיצעה ופסקו שבעה עליהם ועל פטרה ונבנו לו ומחל להם
 השבועה והגלה אחר כך מממון אביו וזהו שמה שכתב לו בפטרה שעשו
 חזקת אב בשעה המחילה אם בעטין זה שאלהי ממוין זה ומחילה אלה
 יש לך משלתי אין לך כלום ואלא אם נטלה ממוין זה ומחילה לך
 השבועה חייב להחזיר ולא דמי לך ולעיל דהכא אם אפי' בעמאחר
 שנתגלה הממון בעדים חייב לשלם קלות הילכתא כדכ' דאם משה ל
 לי בידך והלה אומר אין לך כוונתו כלום ונטבע וכמו שריב פטור כדאמרת
 במסקנא לא שמייעלי ולא סביה ליוקן מוכת מדברא אפס קל בהאזנהו

דין דמסקין הילכתא דפטרה צריכה קטין ואפי' אם אתב עקרי צריכה
 קטין והט מילי בסטרה הנעשית על ידי שטח קלא הוון ביד אכל
 ע"י דהוון לא בעיט קטין וכך פסק רבי יוסף טוב עילם ורבי שמחה
 ורבי ישעיהו אחריו קל והר מאור וכן הילכתא מוכחה ואע"ג דמחילה לא
 בעיא קטין מחילה הנעשית ע"י פטרה צריכה קטין מהרו טעמי דמי לא
 קע מינה מיני למיגל משעה הויה בכס מפני שהייתה מסעור ריב
 למחול ואחר דברי הכאוי ל' צחותיכה מעלי אונמו מיני אה' אמרה
 בלבו לקבל מה שיהן לי והמותר אהבעט דקיון שיעא חכד' וכו' ו
 טוב אין ב"ד אחר דקדו' למאך ר"ע ורבי אפס פי' דאפי' בג' בעי קטין וטעמא
 דמחילה אינה צריכה קטין פ"ס אפס מפני שמעצמן מחול

דין דאוכן טוט לו הובעין בריכה והבשו והורה שהוא חייב לו ולשאר
 התובעין ואומ' שהוא רוצה לחלוק בכסיו בין כל התובעין חזק
 אם הכ מטלטלין שאין בהן דין קדימה יחלקו הכל בטוה ואע"פ שאין כל
 המובור טוין לא אה' לשקול כל אחר לפי מצותו כמו שכת' רב אפס ב"ד
 פ"ו טה"ה נשני ואין לחלק בין היכא דאין התובעין קצין למכע' חלקיהו
 ובין היכא דלא אה' לא חז מיניהו מיהוא אה' הפס לא מסקין מינה אע"ג
 דכא בעל חוב מאוחר נבעל טלטן מה אגבה על חלקו המג' צו ובה אכל אב
 נ' דקדענה הכל לפי הקדימה ואם תפס המאוחר מסקין מינה



דין דאעצ שני עירך נעשי עיר אחת עשי עירך קורמץ יהי מילי
 מעיר לעיר אבל יש שם כתיב כנסיות בעיר וקנסו אהי מבית
 הכנסה האחר ליתן מענה לעירקה על שער על הקנה הקהל יאמרו
 יהי לכנסה הרגיל בה דאין חילוק בין עשי כנסתך שער לעשי כנסה
 אחת ליתחלק כשה לעשי העיר ולא דמי לאורחיהם סב לכנסה
 דאח ויתן לכנסה הרגיל בה דהספרי יש לכל הכנסה מיוחד ובמקום
 שבושין פרנס על הפרנסו והוא מלק לעשים ודובה כן הפרנסה האיה
 וטהא לאותן פרנס ומחלקן לעשי העיר והי מילי היכא קלכא מתהא
 אבל או איכא מתהא הכל לפי המנהג

דין דמהנת שכוב מרע במעלעלן לא מפקעא כהובתה האמה ומעוהת
 אה אין לגבות כהובתה ממקום אחר גובא ממקבל המהנה
 וכן לא מפקעא שעבור בעל חוב בהן כזמן הזה דגבי ממעלעלן מקן
 כירושה דאורייה גובין מהן ולא אהוירושא ומפקעא להו מתקטרי
 הגאונה במהנה שכוב מרע מדרבנן מיכעיא אף אט חילק מעלעלן
 במהנה כריא קריא מראוריית כנה מצע קיש מי שאוריית שנה מקבל המנה
 יש לו דין בעל חוב מאומר נקייא לן במעלעלן מה שגבה לגבת וכו' היכי
 דאם מכר מעלעלן לא אהי בעל חוב וכלובא אשקא גבוי מיכעיא
 מתאי טעמא וגב מטעם דבעל חוב לא גבי ממעלעלן הי אעכדי ואמ
 בזמן הזה תפי נמי במהנה כריא ושור דמצינן כח במהנה כריא
 יותר מירושא דאטכחן כפה יש עהלצין קלמ'ה טוונה מקדע היוולין
 ומקרקע טתין בעלה במהנה כריא משמע דאוטה טוונה וכל עין
 מעלעלן שאין לתן שיעבור כלל לפי ההלכות ויש אורח שהמקבל הזה
 אינו קוטן כבעל חוב מאומר ואותו הדין הוא דמה שגבה גבה שכן
 המענה אבל מקבל מהנה לא יסקיע שיעבור שלמעלעלן שהיה לא
 נתן מענה כלל וטהי דקונה מפקיע מקבל מהנה אינו מפקיע ומחיה
 מדאמ' עשה שורו אפוקיה ומכרו אין בעל חוב גובה ממנו דלח ליה
 קלא ואם טהנו במהנה בעל חוב גובה ממנו והוא ראויה קיש טחל

ש' לדחותה וציון להחיות. אבל דב' חטא נרבו שמוץ ור' דב' וטעיה
טוין דמחאה בריא מסקעת שעבד בריא במכר. וה' מאיר בביל
דאיי' מדבריהם מדאמ' בס"ה נערה שנתפחה באושא התקוט
הכורב כל טכסיון לסמך הוא ואשר טווען מהם דוקא לבנו אבל לאחר
לא דמתה בריא מסקעת מזוטה וגם ר"ע פ' עלה הכ' זע"ה דלמח
יסקיע מזונתה אשתו הייט מ"שוכ דאי לא עבד ליה ליה טפטה
לא הוהוהיב להכי מסקעת מ"סוכ אבל בבנו ליה למיעבד הכ'
מיהו מדאמ' לעיל עשה שניו אפיתקו ציון דאיי' קעל יד אפיתקי
דסומך עליו בעל חוב יורה

דין כרובה שמרה והובעה כרובה מרה יוחלן דאמ' הטוען
דאחר מעשה ב' לא אמ' כלום דבמ' למעשה ב' אפי' בטעין
השטר בור הובעה וטענה שלא נפרעה והטול כרובה וציון לחוש
טמא אטמיונה וינערה זה לשון טוברו מן העכברים דקייאל
כורבין טובה ובה"סות הגאונים מעמה ואע סבור שהיא הטובה
רב לסס למטך אצין לה כרובה אין לה כלום שאיפשר שמחלה
לבעלה או אהבטה מורדי וקדעה כרובה אבל וטענה היהומים
טעין לה יאמל. כלנה ויפטר ע"ל הטובה ובהטובה הסמוכה
לאמה ה"ב דלמנה אצין לה כרובה אין לה מזונתה דמחר טעין
לבעלה כרובה אין לה מזונתה

דין אפיטרופוס שמסלק על פי עקיה מסלקין ליה לא טעא מיטנו
ב' ולא טעא מיטנו לבי והומים וכן כסק רב לסס בגיטין מרח
הוטא משמיה דרב האי אפיטרופא דמפסיר מסלקין ליה משביעו
ליה דהאי דאססוק הילכה דלא מטכשען ליה הייטל לא או טהכר
עליה ססירא אבל היכא דאוטבה עליה ססירא מסלקין ליה ומחשעין
ליה וחייב לטלה ליהומים מה שהפסידו שהוכיח שמעל מפרק
המסקיר מעובדא דנקרא דאפטרופא חייב בפטיעה ימיהו אמ'
היהוכ טוען על אפיטרופוס אם הייה טוען בדבריי הוה מטכשעא

ושלחנא מי משהבטא ולא משלימנא והשגה לפי דברך משהבט
 שכתבו מי שקל בלא שכונה די האי גמטא לא פשיעא היא ופטור
 מלשלה ואפי' למצן רצון דיטא דגרמי ולא חזי גא דבר הגורם
 לממון לזמיה בפיה שבועה העדות לוי יומר דמשהבט וקיימא לן
 דבר הגורם לממון לאו לממון דמי ולא כח שצולעון ולא אוקר
 פשיעא לא אסן שבדברי היהאם כשור בלא שכונה ובדברי אסיטרוס
 שקל האוק כל שר קעה

דין ראובן שרפט ביר גויה והלך שמעון ופרה אוהי ממשוררין
 ולאחר זמן בקט שמעון מענהו מראובן שהייב ראובן לשלם
 לו ולא דמי לפורע חובו אלהבירן דפטור ואפי' על המשכון מטוב מצניח
 הרי מטכסיהטח ואפי' ביהושלם אפי' בכשל חוב דוחק הא ליהב
 כמו אפי' רבי יעשי דמכרוהו הרי לא שייך לא היכא דמצילא מן ה
 הצעה לא היכא שמצילא מן ההפסד דאז ודאי חייב לשלם ואעג
 דפורען חובו מצילא מן ההפסד ואפי' הכי קרי ליה סכריה אררי
 שאט ההב טון דמן הדן חייב הלוא לפירוע לצללוה לא קרי ליה
 הפסד והי' אפיהב כה טיובא אחר דמשלם הכי פטור
 דטמא ימחול לו חובו ואפי' על המשכון שמא יחזיר לו משכונט ואיט
 מצילא מן ההפסד ודאי אבל אם היה שדכזאו קבלתא קדה ופרע מיט
 הלואה וכן היכא דמצילא מהפסד ודאי עכ"ל ואפי' אם טהפסד ראובן מן
 המלך לא אמי כי האי גוונא דיטא דמלחמה דיטא והרי הוא מן הדן
 שהייב לפירוע דגזילא דמלכותא לאו דיטא היא כמוכס שאין לו
 קצבה בפיה דטריה ודה רבי יעשי אחרון קל כה דהאי דאמי דיטא
 דמלכות דיטא בשמשיה מדותיו על כל בט מלכותו אבל אם משנה
 למדינה אחת לא הוי דיטה גס כה ידוקא במקרקעי וכדבר שהלני
 בקרקע כגון מכס שלא יעבור ארס בארצו אם לא יתן כך וכך או טסקא
 או ברזא שלא ידור ארס בארצו אם לא יתן כך וכך אבל אם קוצב
 על המלכות שאיט שלו שכבטו בגזילה או ארס שאיטן חסך ליעב באר

לאנו כל משיטה למיגוליה וכן כה ה' לעור ממיץ יקל דהא דאטכת
דוה דחלצה אפי בדברה שאינ מקדש דאח בפק דג'טען כל השטות
העולין בערכאות שלגויה וכו' ומקטי כמאי ק'יה כמאי שטר
האי שטר א הספא בעלמ' הוא ומשנ' אה' שמוץ דינא דמלכותא דוה
ושמא מטוב הכי ק'אח' ואיבע' הנ' חנץ מדג'טוי נטיב וי'ה רבי גר'טו
ז'ל ספק על אטס ג'וי טאטס ב'ל' ט'ל' שר'ל וכא' ושר'ל אה' לק'ה ממא
לא ה'וי הוא מבריה ארי ואינ' ב'ויב להחזרה לבעל'ויכ בחנה לאיתן
לו הוצאותיו וכן ספק רבי יטעי' ואה' יש לראובן ד'וב אה' ע'יה
וטוען על שמעון אע' הייב' פוער אודן ב'וטס כ'ו המלך הוא אה'בי
אין בדבריו ממט' כ'ו הג'ויב אינ' מהרצ'וב לא במדור והכא וראייה
מפ'ק ר'ו גר'טו ואפ' אה' היה העש'יר אוח' ענה לאחר ט'פ'רד
דע'ה היה לפרוט' מט'לי אינ' ט'אמן שאינ' אומ'יק לא לפטור אה'
ראובן שלא אה' ט' החיל'ה

דין פועל שחוזר בו קודם מלאכתו שידו על החתונה דאם יכנס
בעל הבית למצוא פועל אחר באותן הדמים הרי טוב ואם
לאו אם שכר'ל'כ'וד בעל הבית ושכיר עליו אחר ויתן לו כל שכר'
אחר שישל'ו כל המלאכה ואם לאו יוסיף עליו ויגמור מלאכתו ואם יכא
ממז'ון לפועל בידו יהפוט כפי השכר שנתן לו

דין ראובן ושמעון שיש להם לזכר ארץ בשותפות וז'לך טר' אה'
ולקחו מהן וז'לך ק'אובן ונ'בפ'ט'ר עם אונ'ו הטר' ופ'רה אר'ב
המשכ'ן והובע ל'טמ'ע'ון ח'צי ההוצ'אה וס'מע'ון אונ'ו ח'פ'ץ ל'טוי'ט'
בפ'ק'יון המשכ'ן כ'מו שפ'ראו מן הטר' נ'היה מוצ'יא המשכ'ן מ'ידו ל'גל'
מהיר'וה ראוב'ן הדין הוא שא'ואר'ין כ'מה היה אר'ב כ'מו שמע'ון ז'ל'
ש'היה ד'ו ח'מה ש'ר מ'וחזק היה ד'וצ'ה ל'יתן ח'חיל'ה ב'זה המשכ'ן ל'הצ'יל'
מ'יד הטר' וכל כ'ר ע'ר'ן ל'ראוב'ן וז'ב ט'ר'ן לו ש'כר ט'ורחו כ'מו ש'זכ'ר ש'כר
ש'קד'ה ב'רוש'ה וב'מק'ל'ת'ה ש'עט'ל ש'כרו מ'כע'ל ה'כ'יה

דין דהא ראח' ב'פל' מ'ו' ש'ל'ת'ה ה'הוא ד'מי ב'ל'לי'א ד'ש'רו ב'יק' ק'יס'

ט

מאכלת ואמיסטרטויג ואמ"ל טהבו מבוליא פלגא ואנ"ג דמעק
 מבוליא יהב ואמיסטרטויג סיועי בעלמיהו מסייעי בהרשהו ומטוס
 דמלכא מה מבוליא ואמיסטרטויג אנליץ בהר דיבורא דמלכא
 הט מילי כשהמלך אומ' כך מעימחבלא בקט' מבוליא מבולעליה
 בקט' לטון כל כמטיהו דהאי לטון קינא דמלכות' היא לא גסי לכ')
 קין דאע"ז דאמרוץ בפר' בהרא דכ' עונות האלה טאה גירטע בעלי
 מהפרנסה והולכה עד כרי כרובה וכהכ' רב אפס דאשמעין
 מינה דכו מטו מזונותיה עד כרי כרובה פקעא כרובה ליכא)
 למשמע מהכא כדברי האומ' שהלמנה העונה עד כרי כרובה פקעא
 כרובה דהרב מוירי בגרושה אבל למנה מהפרנסה לעולם כל זמן
 שאינה תובעת כרובה אך אותה רשאי למכור מעבסי היורש' למזון
 מזונותיה כל מה שהיא צריכה)

קין אשה טהבלמנה ורועה לעבוב כרובה טמוזקן אותה ככ')
 ואין מטטעין אותה מוז' לכ' ובכ' לא דאמרוץ בג'טין דמות
 היתר לעצמה בטביל שטורח לפט היהומין והטבע לטק' (שכונע
 הקי"ט היא בטב או בכיטני ונבקיטיה רפץ אבל גרושה דליתא האי
 טעם הטבע כ' דלא הטבע לטק' ואם מתה קודם שטכע אין
 יורשה וירש' כתוב' שאין לה כרובה עד שהיבעי ואם טטאה קנה
 שטכע היטתע אחר שיוזיה וילתו ללא ידיון אותה כי טמוז
 בעלה יסר לה ורבו האוי גאון ורבו מותרה מוודמטא וטאר הגאי"ט
 ססקו קלמנה שלא שטכע על כרובה וטטאה אוכרה כרובה
 ואינה יכולה לטכע ולטול דכוין שטטאה בלא שכונע ומסר
 הממון לבעלה הרי הוא גולטה וכסולה לטכונע והשכונע שטכע
 חוץ לכ' כ' רש' שהיא שכונע דכפץ בעלמ' בקוללה אדור ולא נקט
 מירי ואינה לא בטב ולא בכיטני)

קין דקיימ' ל' כל יוסי דאה על הנק' להרחיק מה עצמו ופ' ל' יוסי
 בגדיה דלית על המזיק להרחיק מה עצמו ופ' גיריה דלית

מאכלת ואמיסטרטויג
 מבוליא יהב ואמיסטרטויג

מלכא מה מבוליא
 הט מילי כשהמלך

קין דאע"ז דאמרוץ
 מהפרנסה והולכה

למשמע מהכא
 כרובה דהרב מוירי

קין אשה טהבלמנה
 ואין מטטעין אותה

היתר לעצמה בטביל
 הקי"ט היא בטב או

טעם הטבע כ' דלא
 יורשה וירש' כתוב'

שטכע היטתע אחר
 בעלה יסר לה ורבו

קין דקיימ' ל' כל יוסי
 בגדיה דלית על המזיק

חוב שמעך בעשיית זה מלאכה בא ממונך ההיזק כמו היורה במזן שמיז
חולך ומכה. אם כן כל אדם ששופך מים כרשותו והולכין מבידו או הולך
חיות אם המים הם מרובים שאינם נחים לא הולכין מאליהן ברשות
חטרו בלא הנחה אין על המזיק דהא הוה גירוי אבל אם אין מים
חולכין במרוצה לא שכלענין שם קצתם ונחין שה ולאהר שעה הולכין
ברשות הבירוי אין על המזיק להרחיק את עצמו

דין דקוים לן כו יוסי דאמ' על העזק להרחיק להאם עצמו ומורה
יוסי בגיריה דיליה על המזיק להרחיק את עצמו יפה גיריה דיליה
דין שם אם השילטון לישראל או להאם ללקצנין לך אכר אחר שאינ
גה מאת מן אומיה וטרף פע סך יאמרו שמיב להנה ללקצנין
האכר הואיל ואינו מה וראויה לקצריהם בענין החט בעיני מורה
לבהול לכהמילה בטבה ומפרט ששמו משום דאורייתא דעניא בלבא
הלנו משמע הא אכר אחר לא והשהא יבוא הנדון בקל וחומר ומה
טבה שהמורה שאין אכר אחר דומה אובה היא נרחיה מפע סיקור
נפט אכר אחר להרחיק מפע הטבה אינו דין שהרחיק מפע סיקור
נפשי

דין שאם אדם אחר היו שטעמיה לטרך חסד הבירוי וסרתין ושלא
כר ד' ג' ו' ולא פרץ פצימיו שיכול להזיק ולפיהמן כדמונה
כהשולכין דמאחר שלא פרץ את פצימיו הוה כפרהמן
דין האונן שהלוח לקנין ובא אורו הגוי לשמעון ואמ' לך שמעון אנה
אלה לך כפרה והפרע לראובן לשמעון הוה דשע קטעב שב
המהפר בהרחה וכו' אך אין לה לדנו לטלה מדינא דגמרי דלגון
ברוי היזקא לא ספק גרמא הוא

דין אשה שמה ולא טרע שהיה לבעלה כלם וקברוה מן העדקה
וערה נרע שיש לה הא מילתא פלוגת היא בידושלמה ולא איפשיע
והיא שקברוה מן העדקה לדעה כל הקהל אבל אם הפרנס מעצמו נתן
למציאין מידו מאחר דאיבלי מילתא דיש לה דמאן פייס ומאן שביק

קדו
 הא דאם בפר המקבל לאשה לרצו ושורפי ליה בה מטוס דינא
 דבר מיערמ לא טנא אשה כנגד איע ולמ טנא אשה כנגד אלת
 וכן יהמו כנגד יפוחין אהלו ליה בה מטוס דינא דבר מיערמ ועמ
 דהכי היא שבין דמרינא מאי דזבן זבן ולא מפקיטן מינה לא מטוס
 ועלית הישר והטוב באשה לא תקיט דבטן תט דאין דרכה לרנר אהר
 מוכחיה ולא דפקוטן מינה ואפי אכ ט מיערמ הויא איתמא רלגבי
 קיוה הוי הישר והטוב דיהמו מטוס דלאו בט מיעבר מיעוה טנהו
 ושורק יקוע אמנכ רכונא מטא ריש מתיכרא דמא מרסו פירי וזה
 לטוט לאשה ליהמו וכו' הצי אשה כמאי או באשה אחרת אטו אשה
 לאו בכלל הישר והטוב היא לא מאשה אשה אשג דכבודת זכונ זבין
 לא אשה שקיף טפי מכר מיערמ אר רטי ורזבן פי דכלל אשה מיער
 וכן משמע לשון אשה מרלא קאמ אשה

דין ראובן שהובע מה שמעון ואם שמעון הפקידה פוקדון ביד שמעון
 ובמסירתו בידו אם לו שלמה מיתה יתן הפוקדון לראובן כה
 ושמעון מטיב שכר אמרה לו אם איעטרך ממנו ה' יתנו לי ואם היא
 תמות איתננו לבנה ראובן פסק ה' מאיר שלא זכה ראובן לכדו
 במתנה לא יורטו אחיו עמו דכיון שהיתה בריאה באותה שעה
 שמתנה בריא בעימ קטין ואשג דאח ס' י' ט' לין או נאמתנה בריא
 שהיא כמרגה זכוכ מדע דלא קטין עב לאחר מיתה כל שצלו בה
 מהיום ולאחר מיתה ופ' ד' סכ' מהיום אם לא אחזור עק לאחר
 מיתה ומשמע דלאחר מיתה מיהא קט אף בלא קטין שאט התב שכל
 בה מהיום ל' ו' יוסו בלא מהיום אם לא אחזור עק לאחר מיתה
 דמני שלשה מוכיח עליו אבל כעין זה שלא אח מהיום וליכא טטר
 וקטן שמוכיר על המתנה קילכ' בהיום הוי לא קני וליכא למימ דקט
 מטוס דמיעוה לקוייב דכרי המת דלא שאמ' זה לא סטלט כמו המעלט
 מעוה לכה והיא צומרת טאמן עלי כעלי ועשה שליט מה שהוטלט
 בידו דכרי ל' מאיר דקוימ' ל' כ' מאיר דמיעוה לקוייב דכרי חמה וכן

האומר הנן שקל לבט בשבת וכן כדאית בפרק מציאת האשה וכן פירש רש"י
אם מצוה להיווס דברי רמה לא בשליש והבא לא משלשין לכך דברי
שמעון שפיר הפיקדון לא היה לא לעבורך עימה אם הצטרך
ממנו שותפותו לה ואם כן לא זכה ראובן במתנה וירשן אחיו עמו
מיהו אם היה ראובן שושן מענה בריא שהשליטהו לכך שלא אחת
יותר משעה מסורת הפיקדון לא הן לבט זה לאחר אה או יטבע
לאשון שבועה היסה שאינו שליט אבל אה שושן ראובן מענה שמו
אין שמעון נשבע שבועה היסה והאליה דקויה לך דוכין לאדם שלא
כפטו אפי הכי לא זכה שמעון לאוהו הפיקדון ראובן לכלפי
האי גוונא לא מיכשיא היכא דאיה הן לבט לאחר שותף דלא קע
דאין מהנה לאחר מיתה בבריא לא אפי אמרה הן מהנה לו לבלו
כט ברי לא קנה שהכי נפלה הן בזכי דמי במתנה לא בחוב כלפי
וראיותו ספק דגישין ודברכ אלס כתב כן מיהו זכי במתנה לסל
קונה לאדם שלא כפטו ואם התוירו חייב לטלם למקבל הכל מעתה
אנפה לא עבדו כד הליב רב אלס

טו

דין דאין לשליש טאמן לא בעור שליטהו בידו אבל לאחר אינו
מידו אינו טאמן סוהו אה לאחר שייצא מידו טאמן אה
דעבר בעור שליטהו בידו

ל

דין ראובן שלא היה לו יישוב בעיר ובא שמה למנוח בכח השם
והחזיק שטק אין חזקה חזקה דהויא לה חזקה שאין עמה
מענה ואם בא מחמה מענה ויש עריב שבא עב למות אינה חזקה
דאם היה מורה היה ממנו ליה ולרמיה לזחורה

כא

דין דימלן כט העיר לכוח זה אה זה לקטוב ספר תורה לבי אייב
וכרובים ולבנה ביה הכנסה כדאמרוין בהוספיה וכן נמי עמו
שכוסין זה אה זה לירין מעויה ככיס אליכרה בטורבות ולירין מסעמה
ואלי בעיר חרטה מיהו אה טהבו מימי קרה שלא לירין ביה לא כל אה

לברו אין יגלין לכוון כך פסק הרמיה על

דין 27

הספק רב יצחק הוקן הנהיג מעשה לחמצייה עכר ואלה מעשה
אורה לא על משכונתה כסה וזהב והשורה בקרקע אב טינה
להלוותב באשר מי או בשאר עשינה אם פירחן פירחו לו ואם הורחן
הורחן למעטע וראייה מדאמרוך בהטדן קמא הורחן מעשה לשלחן
פי למחציה עכר ליקח חטים ולקח כחן שעורים אביהו פירחן
ואם הורחן וקדו למעטע וכן הסה יען מצרחה כו הורחן מיהו דהכא

דין 28

דהורחן למיקח כל הרע לא יתן למעטע וזהר דן הרע עכר טורחן
ראובן שטען על שמעון ששינה את כלל השנה ואם לא
היה מרובה ראובן זה ושמעון משיב לא היו דבר מעולם ישבע
שמעון שלא כדכדיו מיהו אם אחריו יצלה ראובן מדעת שהיה חפץ
בשורה לוי כגון שגב הוא היה טרין לו ממשות השורה או שמעון
פטור מאחר שגלה דעתו כדאמרוך גבי הורחן שלא כרשום לקטו
הכעלם והוסיפו עליהו בין כרובין כך הרוחמה החולה ואם הועה
ראובן להשביע את לוי ולוי טושן אינה הוסיף לישבע שמה לא שיהיה
לא שמעון ואם לאו בעל דבריה דיקו אביה שייכרסם שיכול להשביע
דכיון דיש לגחלק במעות היו הוא בעל דבר דודא

דין 29

דין שגור רב רב הדרס וכן פסק ה"ר מאיר שהאשה יוצאה בשטה ראשונה
לפטואין וחנייה הכל לחמיו ורב אם גבה כהר הכהו : ולא לקיים
בההוא גברא ורב לרוב כחכם אם מזה בשטה השניה יחזירנה הנחמין
לחמיו ואם מזה בשטה שלישית לא יחזיר לעולם ויש אומר כסוף חמיו
חזר כו רב רב

דין 30

ראובן שהלוה מעשה לחכירן לשמעון ונעשה לגי ערב ואחר זמן
טען שמעון ואם פירעה לראובן שלא כפני לגי והלגה אומ' לא
פירעה לו ולוי אומ' ורקע שפרע ישבע שמעון שפרע ופטור אז לוי
דהערב דכיון שהלגה נשבע שפרע נסתלק החוב ממנו
מיו שמה ולא הנה לא כרי כהובב אשה או כרי פירעה חוב
ואם יקברוהו משלם לא הוכל האשה או בעל חובו לעבד דינא הוא

דין 27
ראובן
לוי
השורה
פרשתך זלם
מבער כדכ
דן עב וזה
לא משכני
לא כזה

ל

בין הצדקה לאין אשה חייבה בקדוה בעלה

31 דין אהוב ונהבבעבין שטח חייבין לסדוע שבר השלמה וזה
וזה חצי וראיה מצט פשוט דהק ארו בידורין שטחן פיהגין
השבר ומפרט מאי שטרי פירודין שטרי טעברא הנ מיל שבר השלמה
לדעה הקדוין

32 דין ראובן שטען על שמיון אפ הפקדתי פידקן ביד התורה לוי
ושמעון מטיב לא אהב טרה לוי לא אהרר טהנה לוי קודם
שעטאה על מנה שלא יהא לר רטוב ט לא לבנה שיש לה מאיטרה
הראשון ואנ רוצה לקיים דבריה וצויה צויה לוי לשמעון לטבעה
אה חוטבה בדברי וטעיה ויהק שמק ולא כאשר אמרתו תחילה
וודאי האשה אזה כבר הורה לנו בפע כר שהפקדן הוא שלמי קינא
דשמעון ואין בטבעה בדבריו האחרון מידו דאי בעי אה התורה
לכס החפצה מטעסק הדין היה טאמן בטבעה השלמה טמי וטבעה
ואתק דטע טענה גרועה היא אפוי הכי עי מידו טאמן ועוד היכר
מידו אהרניט טגו דאי בעי אה השלמה דגנבו און טאנסן ממע לאהר
טעסק הדין טאמן השלמה טמי טאמן

דין אדם אה ראובן לשמעון אע חייב לך מנה ושמעון מטיב פקדתי
אינד ייב לוי קלמ אפוי אין שמעון מוחל ראובן פטור ואתק
שונד טעמו אהייב לוי וראיה מפרק יט טוהלען זה אהי איהן
טאמן ולא אה דהני קמו מחילה בטעוב דכיון דטען בודאו אינד
חייב לוי הנה ליה ממחילה וראיה

דין דפסק בעל ספר דאם דחוב שעבדה עליו שמייטה אין דטמי
הלוי לעבדו ער שיאם לא המלוק משמט אע מיהו אפ איט
דנעה המלוק להטמיט בר כופין אהו להטמיט כמו עשה לנלב ואיט
עושה טאכין איהג ער שהצא טפשו וכמוכה לאיך טאין דטן כודיט
קנסנה אין כר בר לכנס דמכין איהג דיע קנסנה הוא טוסמאוב
יחאויס כר כי לכנסוק חולכו בו לא השמיטה היא מחילה במורה

יהושע בן נון אומר אין אדם נכבש על חבירו וחייב לו לא בארעו ובלבד
רב אביבול למיה ליה שחי עכוטיך ורב ל יורען פלג ארוב ספיק
ש"ך ד"ט גזירה א"כ קיימ'ן כל יהושע בן נון וכה ה"י במ"ל דוקא
זיקחו ממנו בפ"ק בגלל פלג בפני עדים

ק"י ק"ד

אשה שגלה ש"כ לראות המעורר שיערך לה אה שמעון שואע
שערי"ב לרצוהו בשלמה הגון לפי הענין לא לפניהטורה ויש
שהיו אומ' אין לו לא שכרו ושאלו לרבו שמעון יהי"ב דלא דמי הדבר
ידוע ש"י כ"ט אדם נשמעין יותר לחבוריהם מאנשים אחרים וגב היא
חמה לגלה דעבה לא עב זה חלוש דכפוע ואין אדם מרבה לעסוק
בדבריה הללו בש"כ מועט וכן ה"י רבו שמה דווראו מעש' כל יום
לדבוק בש"כ בש"כ לפי חיבה העשאוין וכן כל הסוסול' לפי חיבת החזק

ק"י ק"ד

ראובן שהיה חייב לגדו מעוב וברא ולמחר זמן רבה לחזור
לעיר ושאלה פרחוס לחבירו לכרוע לגדו ופטר זה שאלוה
בטעם וראובן רובע ב' פרחו הטרה הרין עמו דמן שמי"א דרחמיהו
עליה ובמה יוכא"ה טלוח כמותה כך ה"י רבו שמה ז"ל וראייה
ממעשה דר"פ ספרא בפ"ק תב"ל ב"ר' וכה אפ"ו עשה מעשה
כראובן שהיה חייב מנה לגדו ורחן המנה לשמעון לרבו לגדו וש"כ
הגדו המנה צ"פ רב' אפ"ו שקנה שמעון מה שכירו וא"כ א"ל ראובן
סיקח לל"עו"ן לא ש"כ הגדו וחיו"ב ג"ו למחר יתבעת חייב שמעון להמ"ו
המנה לראובן ונ"ל דלא קטו חכי עובר די אהר"ו ור"י עשה מעשה
בראובן ש"א לשמעון לך וקבל מגדו פלג כל כך מעוב שה"י חייב לי
וטעה הגדו ה"י ד"ט וכסף רב' ישע' שגכה בהן השלוח ור"י דן דחולקין
ולבסוף חזר בו ואמר כל מעוב בין על ידו מקח בין על ידו מ"ו
הכל לבעל המעוב

ק"י ק"ד

ראובן בעל נפש ש"ו לקבל מעוב יהומיה קרוב לש"כ וכתוק
להפסד ואין ק"י איסור כלל וכן ספק רב ל"פס יפ"ו קרוב
לש"כ שיהו חתומין טועלין בחלק בש"כ ואין טעלין חלק בהפסד

15

דא מעשה דאברהם רביה דא ביהמי לא גזיר רבך שלא יכלו מעשהיהו

לאכלן פרוטה אחר פרוטה

דפסק רבי קאטמוס דמלמה שהלמה ללוה על המשכון שאין סידר
שללמה לבנה מה הלמה לפדות את משכונתו או למוכרה אוכל יצא
והיה במלך פסקו שמה היה המשכון מדברו שאין יוכלו להב היה זה
מנהגו אצלם עד ל' וכו' ומל' וכו' ולמה מוכר המשכון כפך אבל אם
א היה מדבר הערוכה כדון כר וכסא ומרהיטה אינן מוכרין וראויין
מפך דמכר המלמה מה תבוי לו שם וכו' ועין בסוף שבע

דיון דפסק רב לפס דהבשג אחר זמנו ואם פרעה בתוך זמנו מאבט
שבעה היסת דפרעיה ומיפטר

דיון דפסק הדין במלך שמש טען הלמה שמתלולה אינו אינן של
לא פקדון הן בירו או שאוטיק או שכוכין אין שומעין לו עד
שיבא ראיה מלאה דאפי' כטכנעה אינו שומעין ולאון רשוד רב לפס
כך הוא בטא למה רב לפס ואם זה שטוש שכח מה שפקדו לאחר הוא
שכח אנה אחר שהן של ונתנו לו ואם היה בלקים אחר מעכבין
הקבר עד שיבוא ויהביר לבנו הוא ואם היו עליו שטלה לדניס

מחובות ומקרה וממכר אין חוששין להם שאין לקחין מקנות שלשון
ומעמיקין אותו עד שיתלמהו דניה משום שיכנסו לביה הסוהר
בממונו ואם לא שררה שלדניס היו עסקא ונהבד שאורגו ממין
בעצמו לדני מערין אותו לדני ואם לא נודע בעררה ברו שרין
שלדני דק קול בעלמא אין מעמין אותו לדני לא יטבע שבעה הנהבט
שהוא לדני עוד פסק שאם אה כל נכסיו משועבדו לדניו שאעתיב
להם ואם יטל אונן הישראלית יאסרו אותו הדניו ואם היה בשביה אין

אומעין לו וכי אסרוהו הדניו הדי כל ושלל מעוניין למדובין

דיון דפסק ר' ל' בשלמה דמסדרין לבעלי חוב וכן משמע בדר רב לפס
וכן כה הדין במלך ירבה ברור מאדן ינו כה ומסקא לי לדברי

איל הגאונת אם גובה מן הערב מה שסדר לבעל חוב דעמא וכו'

תעורר לה לך איש חסיד לפרוע כלום בעוד שיש ללמד כלום ועוד ככה
כשרבו החממה הנקדוקה ולטבע בהקדוה הפך שאין לו כלום ויהי
ממה שסודרו לך ולא החביא ביד אחרים ולא נהן מהנה על מנת להחזיקו
וכן כל באגשה זה כל מה שאנו לידן היתה על כדמו והן לבעל חוב
ומחרימוין על מילטיקע שיש לכלל נכסו ואינו מגלה הקד לכה ויהי
פסק דאין מסדרכן לבעל חובו וכן ה"ז איעזר ממיין מרצא ככה דלעבד
סבר אין וקדוה לך כל מקרה ששנה דלעבד במלשן הלכה כמותו

דין ק"א

יה עשית הוראה הן היכא דהפעוהו בך והודה בכה אע"פ
דלא אה אהס עידי אונג ופנל לחור בו ולמימר משעה אנט כר
או להרס או היכא שהודה מפי עצמו בכה ולא אה אהס עידי לך
הוא ולא שבעדו והלא אונג אנט טפק ופנל למה משעה אנט כר ובלא
והיכא דבבעל דהודה לך משכמו חוץ לכה ולא אה המורה אהס
עדין לא שבעדו אה כן ופנל למה משעה אנט כר וכל היכא דטעין ה
משעה אנט כר יבדיקין שבועה כדמפרשית וכן כשטוען למה להחביע
אה עצמו חייב לבעבע שלכך נהכחון ואי לא טעין משעה אנט כר לטעין
למה כדמפרש בכה נה טק כר פסק דכו וטעין אהמח קל

קב דין

דפסק דכו וטעין דהלכך כרב הונא דאמ לכול בך מגלגלן מעצמן
לי שבעבעל המעה אחרת אפי' אין בעל דיע הובעו חוץ מלכיד
שמה אין בעל הכיה הובעו אין בך מגלגלן עליו ליעבע על הבועה

אחרת

קכ דין

דכמגלגל עליו אה הובע למה לטבע היטבע כל אה ספני
עכמה לא אהר על הכל והכי אה בירושלמי חר בה נט בעל
למזיק עס חכמו שימרו מיעשן חטין ושעורין וכוסמין אה ליה כלמה
דאה וכול גלגל עלניה וכסופא ושבע חרא על כוליהן וכן נמי גס
לשאר בטעוה אצות על ידי גלגול כר השיב רש"י ודווקא כדון
שהטעוה אונה כדון שבועה הפיקדון ושבעה נפירה המוב שאין
יכריך למה לא שבועה שאין בידו כלום אבל טקי שבועה דלא דמו אהמח

אחרת

כגון שאמלך כך היה הרמאי ולא קיומה אורה ואכה חייב לי ממון
 והלא משיב לא כך היה התעל לא כך והקיומה זאוכו ואין לך בורה
 ומה מייב לך השכונעה שכך היה יושק טוענו מכיית לך זה החפץ
 ולא רבה לי רמיו והלא געב זה החפץ היה מעולם של איתו נכללת
 יחד לא יחד לפרט כך על דעת בך אמעטכוען אומר שכך היה
 התמאי וגם שזה החפץ לא קנה און ממנו ואם אונת יניטה ליטע
 על כן מה שמגלגלן עליו ושלך היל ואפי שאר הרביעית כפס
 רבו יטעי אהרן זל וזה כה דיכול לגלגל עליו אפי טענה שמפ כואם
 סקדושות ואם רבו יטעי קלא על כל הספיקות מגלגלן שאם
 עה חייב עליו אדם שכונעה להכירן אין יכול להטכוע שלא געבל
 מעגלה דוקא נספק איע לו קטרה לחוש כגון טורפין ואריחין
 משכוע אבל או קגליה להם לא

דין הטיב רטי בהטובה כי אין יכריר עתה הטרבע לעגה אמן
 כי אין משכועין עתה שבעה שלחורה שהוא בטל המיוותר
 או ככונעו כי כבר בעלמה הראשון שעטשה גדולא מקללן כאלה
 ובארור על דעה המקור ועל דעה בך ובמנין עשרה דפחות מעטת
 אין הררה יחל כרמוכח ממעשה בנ יעקב ואם דעב מקנה ועל דעה
 בך אין מהדומין על פל על רברי כך וכך שהוא כממשוע ופך על
 דעבט שלא יטריה כי קטא דרובא על דעה המקור דביה על דעה
 רביה שאין לו הברה וכה רבי אפי הילדה שמה שטו העב שואלן
 איתו אם מקבל עליו יכיון שקבל עליו בהחלה טוב איתו יכריר לעטת
 אמן והכוא דאניה מן הודו טלמ

דין דפסקו הגאונים כרף טעה דאם הילך פטור ולא מיקח הילך
 לא שהחזיר לו אהן המעות עכמן או אנהו פיקרון או אנה
 זאלה וכן משמע מפדטי שפי והילך ולא הוצאתיה נהב שלך ככל
 מקוב שהה ועל הא פלג רב טעה ואם הילך פטור והא דפריר
 ליה מסלען דמדין וכו' ההב פדטי דמיון דכר טעו הקדקע משועבדוק

משעה הלאוזה והיו כאילו השאילו זה בקרקע ויהי דהולך היו אשתך
אלה נהגו למעשה לא מעלתין אחרים לפרע במה שהורה לך אר"ה

פסק נהילך חייב

דין דפסק דמי במזל שכל מה שבתמיב שבועה בין כן הגזירה בין לא
מדרכין ואלו היסת ואלה הדין סרה קודם שישיב על כל מי
שמשיבו מה חבורו בחיוב ויעשה המשביען אמר ואהרן שבעה לה
ויפטר ויהקנה טובה הוא לא להוציא שם שמים לבטלה

קכ

דין דפסק דמי ויחזק בו אברהם שאם לפי ראיה שיטה שלקיינה
נדמה שהתוכע כמעשה לבגלל שבעה על התכע כגון שנת
התכע לעשירי שהלכה לא מה שאינו ראוי להאמין וטובה לקיינה
מבדל הפטור שהוא שיק ורועה לבגלל עליו שבועה היסת איתרע להק
חוקה ולא משביעין ליה ושעבד ליה אמיר טעם דסמכתא הוא כגא
ידעא ביה בר פנייה לא אמיר ומכל מקום מטמיהן בסבה על
כל מי שחייב לו שיקרה ואם לאו יהא בטמיהן ומכל מקום אם נרין
השע אשתא לקבריו משביעין את העשיר

קכא

אלה אגממך שאיט ופול לטבע לא במחוייב שבועה דאוריית
כגון מלגה חנה מנה לי בידך בטטר והרי ער אחר וזה אומ"כ
הוא אבל פלפול מוחוייב שבועה בער אחר ואינו יכול לישבע
שאינו ב"ה להכחיש הער ועל כל משלם ואומ"כ דל"א אה מהוק
שאינו יכול לישבע משלם לא בדבר שהיה לו לידע אבל בדבר שלא
היה לו לידע המוציא מחבירו עליו הראייה וכשמלם יגא להח"ה כדקב"ה
על התכע שלא ושבוענו דבר שאיט חייב לו

קכב

דפסק דמי ברוך מיון דכל שבועה דאוריית מהפכין בהטור אשר
כגדו אבל בשבועה היסת דתקנתא היא תקנתא להקטנא לא
שבדוק ונאי עביר איהו מדעיה דאם להובע שיטבע שבועה היסת
ויטול עביר אבל כ"כ כלא רעה העשר לא מהפכי ואין משביעין חר
מוטיהן לא מיהו אם יביא ראיה ואם לא קרמי מקיימו אך כ"ה דרב אפס

קכג

קכד

שאלו בקט' לנחמיה סהב מתרוע והא דאמ' בשבועה הריונה כדאורייתא
 ללא מלכין כדכתיב מהפכין ההוא שאינ' חשוד ויכול לשבע וכן סבת
 דה' אדם וכל' וסדר הנא' ואמוראי והשבע וטעם יכול לומר או אופלי
 בהקנה חמ' לא שישבע אכערי שבועה היסה ויסערי ואם אומר אומר
 אומר ויבט' לשבע והפכה על ההוכח ויטול כך סת' הילך כמקול ירבו
 האין גמון לט' ורבו גרסיה מאור הגולה פסקו דאפי' כדאורייתא מהפכין
 וכל' רבו יטע' איהו' קל' האין דע' סכ' ין עליוהו ומהפכין אפי'

כדאורייתא

דאין שטען על שטען שחייב לו מנה ושמעון מטיב שאין
 חייב לו כלום אמ' ראובן כיצד אלה אומר שאין חייב לי כלום
 אומר אלה שלא הלוי' הך כלום אי אומר אלה שפרע' לו אי אומר אלה
 שאין היותי חייב לך ממקום אחר ושמעון מטיב לא אפר' לך כלום
 פסק' לך שחייב שמעון לפרע' כיצד פרע' שיש דב'ו לשמעון חושבן
 פירשון ואין פירשון כי קנא דרביא ויש לפר' לשמואל אם פירשון
 פירשון אי לא וישבע על דעה כז' נוש' להכין דאיהו' לדברין מדאמ'
 רב' הסדא הכופר בפיקדון פסול לערוך וכדון דהיה נקוט ליה בידה
 ואי איתה שטעב סהב שאין בידו כלום אמאי פסול לערוך דולג'
 מלגה ושה' יש ל' עליו ואין חייב לו כלום אר' דלי' סתב בהשוכה
 שאינו ערוך וכן נב' רבו יהי' הכהן בספר' הריונה וטעם דדי'ת
 ממונות לא בעו דרושה ומקורה ואין לך לא מה דהדן יבין כג'ין
 על' העל' ועל דעה המקום וכבר בא מעשה לפני רבו אמ' העל'ת
 והורה שאין ערוך לפר'ט ודאיהו' מקאמרו' חיי' און אמא מלוג'
 ושה' יש ל' עליו ואין משביעין אהו' שבועה שמעיה לא שאין ל'
 בא כפרות מחצויה מיהו' אם בשעה שהל'ה לו התנה לו כפי' ערו' שלא
 ועב' סקדוט זה חוב מטיב חוב שחייב לך כי האין דוונא ערוך לפרע'

איבא דנל' עלי

דין שהמשכיר ביה לתכירו וחזר יאסדו עליו הורה רבו שמשל'ת אבן

דיון
קאג

זה שיש רבני וישנו דבר שהורר על דעה רבוב יש לו הכרה לרוב
מצוה וראיה מה הוא מקרו לדקו דאמ' כפר' העולה וכן כסן רב
אם מיהו יש אופ' ללא מיקרו דבר מצוה לא כשין אנו מועלה שאורב
המצוה הוא על כל בני העיר משעם ללימנע כועהם בעעין אחר
לא ונל' יהיה דאמ' סדק' אולת' הן הלקן דאונס לעירע צה אשר
והדורם על דעה רבוב יכול להחמירה דמקנס מצוה היא כיון דכעגור

והחור קאי אעפ' שאין קיווה מצוה דאמ' דק' להועלת' ^(א)
דיון דהא דגול ולא נהייאטו הסעליה שאין הטגול ידול להקדש יכול
דיוקא כגול אבל במפקד אעפ' שהן ביד הנפקד יכול להקדש
דמאחר דבמזומן להחזירה לעכל עב' שירעה סך פי כפי יצחק אפי'
ורכו סכור ורכי יצחק אור גרוע ומיהו לעעין בהלואה בידו אחר
יכול להקדש. והרם רכו' שלמה זל כה' ההלואה נמי יש לה דין גילה
להוצאה עתה דליתיה ברטוריה וקל דעה מהאומ' אנה לי בידק
הנהו לפלו במעמד של שהן קנה דמיוהי אר' בהלואה כדמוכר
בהאיט מקדש דמפרש טה' ככולה על פה. והנ' במעמד שלשן היכא
דטפינה בכל מקור. ושאז כיון דהא מילתא היא חדא מהד' שהן הלכה בלא

טעה ציון לך בה לא מירוש' דדוקא לגבי הדיוט ולא גביה הקדש
דיון דאם ראובן מייב מעשה לשמעון דאמ' ראובן לשמעון טול מעשה
זה וזכה בו ללו' טאנ' וקובל' המנה מיד ראובן כשהוא נלמד
שקובל אמ' מע' זכיה כצולו המעשה בעבוד החוב אלה תייב לזכה
שמעון כמנה' וראייה מרצמ' יאה אמ' המנוטא ואמ' המה לי ושלח ואמ'
זכיה בה זכה בה הן גבסי ראובן כלפי שמעון ולנו היה כמצוה והפקד
וכו הכי דההב' זכה הע מילי זכה

דיון דפסק רבני יצחק בן שמואל דמעשירין אפיטרופוס לויקנט'
אנטיק גדוליה שנתמלא זקנם וביעל דין הקבירה בהווהין
למפטרופא והוא יטעון בעבורן. ואם יתחייב שבועה יתחייב בעל דין
בעצמוי (הוא דאמ' סדק' המפקד אפיטרופוס לויקנט' לא מוקדמוי)

חכם מיירו כדון לחרות ולקדושת דאיכא טירחא יתיח כלמו פרעין קב
דבר טורחין לסקט אפיטרופוס ליהמו דדבר מצוה שמעי אונש אבל
לפרתיה לא ערמו כך לבקש אחריו אבל אפיטרופוס כולי האריות
לכך לחזור אולי ומיכאן חכם איהרעה לטעון עבורו וכה רבוי יסמך
על דאפו אם איכא חכמה והוא שונה לבעל חוב שפיר טייה אפי' דל
בעלי קיטן עמו אהררי והטואו ראיה מן הירושלמי אבל רבי יצחק
השיב בפשוטה מורה אם כגדנא וטינדק על עסקי מטא ומרן שהיה
ביניהם שאין מעמין לו להעמיר אפיטרופוס לטעון בשטלו שהוה יודע
האמה מכל ארס אבל הוא בטענה אכונ מעמיר אפיטרופוס עכר
עיסאן תיובין לטעון עבורו נטועטן ליורש וגדול לגבי מיל דאכזה

קטן הוא

דין ראובן טען על שמעון ממון נטמעון מטוב פבר נטבער
שבועה היסה פעם אחר על הטענה זאה ססקו רבי חננל
נרבי יצחק אפסו נל'טכא שאיע חייב לישבע אפי' לאחר שטבקה
שבועה היסה וכן לשיב יה פעם אחר אבל פעם אחרת השיב
טחייב שבועה ולא טרעה הי מיעה בהרוהא וכה רבי יצחק און דמסע
באחרונה הורה לדברי הגאונים וטעם הוא דשבועה היסה הוה
הקטנה דרבנן ואם אה נטבעה לא עבור דבין הקטנה להקטנה
וכל זה בטעון טבעה בפע פלג ופלג והלכו להב' למדינה היס

אעין הולבין לברר

דין כושטה שארע באחר שקנה מקן כדיל בחוקה צדיל לבסות
דדו ושוכ עמלק ומכרנו לישלך אחר בחוקה כדיל וטעם שטל
כסה מכפני אר מכמוץ היה מחוסה כבדיל והורה ל' זיעני ממוץ
אין האחרון חייב להחזיר כי לא זכה בו הראשון והא דאמר חזירו
אלא דקוה לו שלא מדעתו בדבר המעני אבל אם קוה דבר שאיע
מכני לא אה לא כי עבדא דאלבסטרומ בירושלמי והורה ל' וקדע
שאבדו ל' משנה בבבא טליט' אה מ' און ארז וכה כהן האחרון

לוי

היט ללמוד מטופרא רב ספרא ואיסור דהשואבין שקבעו זמן
שאין ארז מהן יכול להלקי בלא דעה תבירו קודם הזמן ואם
שחבפו וקבעו לילך בארזי הקדש אין ארז מהם יכול להגור בו
קודם שילכו שם והוא הקדש הוכא דשחבפו ושחבפו עושה יחד בכיס
אחד ולא קבעו זמן וגם לא הזכירו קדוה ולא הסמורה איתו ושאין להלקי
בלא דעה תבירו עק שישלו סחורה לארשתא דהכי טעמיהו שסחרו

יחך בטליתות

דאין ארז מן השואבין יכול למכור הסחורה אפילו לצורך שעה
בלא דעה תבירו כי ארז בזמן הירושלמי שהוא עק מכירה אובה
הסחורה ואם עבר ומכר בלא דעה תבירו ולאחר כך תביקרה חייב
לשלם להכירו לפי מה שהיתה ממכרה שבה בזמן היוקר וראויה
מראש בטליתו כל גט בג' פרוג' בשעה מוכרין בכבואה למאן הילכתא
אמר פסא לשואבין פד'ט' שאין ארז אחר יכול למכור בלא דעה
תבירו חוץ מפרקו הלל ואפילו אם הביקרה אחריו אין לו עליו כלום
והה הוכא דשחבפו ולא קבעו זמן שאין ארז יכול להלקי בלא דעה
תבירו קודם אולם הפרקו המולא דכתיב עדיף

דין שנים שהיה להם סחורה בשואבין וקבעו זמן לשואבין והלך האמר
קודם השלמה הזמן ולקח מן השואבין לצורך שימון וסחר
מקרה יפה ואפילו הצע זמן ולא אמר בפע עדים שלענות שימון סחר
זה היה מעשה ואם כל היחוד באמצע ופטוטה ממול שפי רטוב כפר
מ' שמה אהרן דאם אמר גדולים לקטעה בפע עדים או בפע כך
או בעיבור או השכירן לעצמן וגבי ארזי בתגיע זמן לאימה שירצו
שירצו וכולן למלקי ולא איבעיא מה לקח מן הסחורה והריוח שהכינוח
לאמצע לא אפ' היו מעשה בשואבין ולקח מן המעשה וקנה בהם והריוח
היו לאמצע יאם לא אמר בפע עדים שלקח אותן לעצמן דדוקא רב ספר
קלא שתיקא רסיה חזיב כדאם בפע עדים והוא דאם זוני כמאן דסלודמו
היט דלא בעיין הלכתא למי אמרינהו אבל אמריה בביהמי ורואי בכיך

קט

דפסק רב האי גאון ז"ל שכתב שאסור לקדוה בספר שהוסק
אך כן אסור לכהוב מומע אפי' אנה ארה של כהן לכהוב
למה בפיקדון והע מילי בור אכל חבר מותר לקרוב בו ומותר
לסגן מומע שלא קיימות אפ"ל לכהוב ולה יהוא שאין לו כוונתו

דפסק רבי אפ"ל כדבא דרמי פ"ט ב"ה ויבא לאגה אפ"ל מטמיה
דבא אה"ל ורכא אה"ל פטור רבילתו בפטיעה וסופו באונס
הע מילי דהובא דהאונס במ' למה הפטיעה וכל הנה מוכא לע
כיהאי גוונא וכן פסקו רבי יצחק בר' שמון ורבי כהן ורבי יצחק א"ל
אך רבי חננאל כ"ה דילכתא באבוי וליה סתריטי

דפסק רב אפ"ל והר"מ במ"זל וה"ל זיעור ממ"ץ דהולכת ס"ה שקינה
דבי אצל אנך מהמטה נאיו ונרע צי זה מהס ג"ל והבעי לה
כולה ששבע כל אהר טזה גזל וכל וכדו לעאה מורו טמיה מייב
לשלה גזילה לכל אהר ואהר אע"ג דלא רכבי ליה אכל כהן הוה
דלא היכש צומע קשלה לא דילה אהר והן חלקין אנה כוונה וכל
ה"ל זיעור ממ"ץ דגזל המטיב רשאי העבול לקבל ואע"ג דלא דא"ה
בה"גזל ומאכול אהר הגל כהן ומלכה כטוב שהחזירו אין מקבלין מה
והמקבל מהן אין רוח רבמה טורה היוניתי הא אפ"ל ורחק כוונה
ששעה קמטעה ק"ל וכל הרקן ל' לא לדודו ולאהר כן נהבטל שהיממע
זהו דמך דיע גזילה בבבל וכן דעה ז"ל

דב יבמה גאון דמעוה קטן ממען להס אפיטרופוס אפי' קדוה
ליוכשו ומה רב דא"ה קדוה לא יורו בנכסי דען הייע דנקא במקדש
אכל במעלמלי מורידן כן ס"ה רבי יצחק אפ"ל ז"ל

דפסק הר"מ במ"זל המסקין אצל חבולו מועות שאין מדורין
ושרבן עב הטלו ולא מדרן הרו זה פושע ואם בעל הפיקדון
אנה כן וכך היו נהלה אנה אונס ורע לשלה בלא שבעה יזהרו מייב
עממ בתלמין ומורה במקעה וחייב בשבעה ומאמר שאינו יכול
לישבע וטלה וכן הרו רבי יוסף אכן מגע הלע ורבו וכן כל שאר

ונתחייב לשלם ואומ' אומ' יודע כמה מע הויב לשלם והכעלים אומ'
 כב' הויב אהה חייב שכר וכך היה שיה יטלו בלג שבועה ופוא שיטעם
 דבר טען מוריו ויש להחריב על כל מי שלוקח מה שאומ' גני' ל' ואם
 היתה הכעלים אומ' יודעין כמה הן יטבע הטומר ג' אומ' כרטיבו ויכלול
 בשבועה שאומ' יודע ביוקדאי שהיו יותר מן הטובה כך וכך וישלם מה
 שהוקר ל' וזה קלון טובג כמניק חכירו ווא' בסוף סוף החובל הוא
 גברא דטרי גרין דחכרוה בנהרא לעין אידך הכי והכי הוה כהרא
 מארי דאורחיה לתעמ בארצו ושבע ויטול כניח דלאו אורחיה להנה
 בארצו אומ' טאמן וצ' רבי' ושיעיה אחרון ק'ל דאפי' יט' שריס
 שיהיה בו פטור

מ

דין דפסק דיה דהא דאמ' כל המסקר על דשפאטיה ובטו הוה
 מסקיך לא אמרי'ן לא לעטין דלא מצוי למיה אה מהמנה ל'
 בטבעיה ולמ' הס לא מיטבתעו אומ' ופטור אבל פטעו הס ואין
 להם מה לשלם חייב הוא לשלם והא דאמ' ב' המסקר עמלו
 למומר שלם לא משום שיסער בה לא אם אין לה מה לשלם לא
 לעטין דינא אם יט' לא לשלם לבנה או לא דאוי ח' הכי טל פקחעה
 שארס מסקיך לחכירו ומסרס למטהו והאכלס ולמ' ומקור אבל מסר
 ה' כמ'ל משמע שאם אין לאעה מה לשלם זהב'ל פ' ע' אה
 לה שהיא פקדון ואי לא מיתחייב הכעל לק'ע
 דין דפסק רבי' אפי' ארס המסקר דבר לחכירו וט' לא שר על כוהו
 וט' ר' חייב לשלם שיהיה לו להור'עו שמה' לק'ל ור' יודע

משפרא דב'רא

דין דפסק רבי' שמה' שאין טע מוקה לעטין דינא דבר מייסבא דאפי'
 החזיק זמן רב ואחר כך מיחה מסלקין ליה
 דין דב' ג' בתשובה שאין דין מערטה בבתי וק' שיה מעטה דבי יע' כו'
 אברה' יוק' כ' רבי' יונת בתשובה אר' רבי' אפי' העזרי' כ' דאת כב' טיך
 דינא דבר מייסבא מ'ר' אפי' ט' ואל' א' א' דין למ' טות אפי' כמ'ק'מ'
 בית הכ' דמקד'ע' י'

דין דסק דבי ישיב אחרו קל דמא דתקוט דבין דינא דבר מויער
 לא תקוט לא כשהלוקה והמזקן שנהה יש להם שדה והלוקה
 אין לו שדה היוד נאמר ללוקה שונה המזקן לקנות על קטטה
 משום היוד והטוב והעצמי יעשהל אמא ונאנה והתורה אמרה דרבי
 דרבי טועם ואין זה נעשה ושלום שיסיה הארץ מעלטה והאחר
 מתעטב יותר ממה שראוי לו וראוייה מפק' דבבא בתרא מעוברא
 וראוייה דאר' ארבעי וארבעה עשר לל' לפי דל' ומה שהקט' -
 לא דת' דאין מרחמין בדין לאו סורכא הוא דמעיקרא לתם איתקק
 דין דסת' ה' משה בר מירדסי בתע' כה שאין מערימין לבטל דינא
 דבר דמויער ואם העקוב לא אהט לרמאה המורה בגין
 שהלך הלוקה וכת' שטר מהנה או שאר משכנה על פי המוכר
 דבכי האי גוונא לא מצי מעקן לסלוקי ואם עשה כן בעדמה לא הועיל
 וכן הסכים דב' אב' העזרי וכן השיב רב אפס קל ורב האי גאון קל
 מיהו אם נפול שטר הקעיה בטע' אשהו דלא מצויק לסלוקא סבב
 רב אפס דדינא אם יש אצלה ממון ידוע כמה שהקנה צוהה מער לא
 שעשה שטני ואם לא העדמה היא נאסור

קל

קל

דמהר דפי ישיב אחרו קל ארס הלווה להכירו בגין דאוכן שמים
 לשמעון ונאנה ליהן לא כהלרו מותר לל' שיהן חמשים לעמע
 ויקבל מנה מדאוכן בהשדו מותר לל' שאין כאן הלגאה כלל לא
 מכר שבטעה דקבל שמשון חמשים לל' כהלך החוב שמשון מהחוב
 וזכה בו לני במנה במשעמ' שלשהן ואין כאן מצד ועב ל' שהיה
 עם דאוכן לא יהן לל' לא יחזור לני על שמשון כי לא סמך עליו כלום
 וכן הורו רבנ' ארסה ד יחול ורבו שלמה ב' שמוץ ורמיה מדבט' -
 בתוספת' דבבא מעושא דבריה שחן יבוס ואיך רכיה לקח ארס -
 הלגואה מחכירו בפרהו ושערותיו שלחכירו בפתיה

קל

דסקו רבי יעחק ורבי אב' העדי דקוטן בכלו שנתנה מרמא
 בהשולח שקל כומרא נשדאבה ורב בעמדה גאון כה דהידין

דמי דליתק דליקני בכליו של עריה . והיו שלח הקונה והמקנה
 ליו מצב ינה המהה פסוק לה לסודר כראיה ברעה פתח השופר
 ועביר שירבוש ג על ג מהו כל דומיא דעל . וקוטן בכל שאין
 בו חלוק פרועה פראמרוס בהלכה וצבא קמא דקחושין והוא שהיה
 השופר כלי חלוקעין מין עריד עבד אה שטהס מודון ואם מטכעל
 טעשה הל-ליין ולא טעה בלויסין . ואם מטכע טעה בדבר אחר
 סו אה על גבי קרקע ומקנה לו אההקרקע או כשוכר אה מקומן
 יאצ קטין מושט לכהריה טאין בהן ממש כגון האוה לחכור
 טטה שיהפיה עמו וקנו ממנו וכיוצא בזה . ובהוספות אמרוסן
 דאין קטין מושעל בשאילה מקאה מעשה כו וקעב וכו' עד ומקום
 מושכר לו ולא השאילו להם פחטפין .

דין דפסק ד"ב ודכו . טעני אהרו קל דהלכה כו יומן דדבר הורה
 מעשה קעה . וכן כה דב אס כל כמה דלא משיר מי אוהטס
 למוכר אוהטס ומסיק דמי עלייה מוכר מושכרה ללוקח אין הלוקח
 יכול להזור דמי אוהטסו ללוקח אהטסו וטעה מאוי הקיטו יכין
 משיכה קונה צגירה שמו יאח לו טכסו חטיר בעליה הוא כרשות
 דלוקח טטהו מי טעלה באונס איהו טרה ומטיל להו .
 דין דכה הר ברק מרובו טכורק דתא דאח אוטא גבי לקח וביטול
 מקח כה טוחאה לרהר או להרוב חווטו דווקא אס טרן חמענה
 אבל אה לא טרן מצוי דוכל למומר עבד לך . יכול לך לא טכריטה
 וכמוכר אין שיער לא טעולם חוקר . והלוקח מן בעל הבית אין לו
 עליו אוטאה דבעל הבית לא קנן מיט השמושי לא כדמי יבירו ומחול
 ללוקח ואי לא וקע פסק דה ליעזר דבעל הבית כרהר דמי כר פסק
 בשמוץ ראח על מטה א שאין לך עלי אוטאה אין לו עליו אוטאה קנה
 דהילא אה החוקר דוקא ככרו טהקעה טעה אבל כיובר אחר מהנה
 וקוב ליה יואיהו אינטל הקיפא לא יהיב מהנה איה מיעגל גגליה .
 וירא שמוס יתן לכ אה אוכח המבליע כתי באי לא הדכרים או לא

קמ

דין דספק רב לפס היכא דזבין אויטש מידי להכריה ולמיה זמן ה
 איגלי ליה דאיה ביה מומא דהוה ליה מקמי דליזבע איה ליה
 להדורי למריה ולא איה בכו האו דווא כרי שיראה להבדל או עקיד
 דלא אמרו רבנן הכי לא גבי צונאה אבל גבי מומין הוי מקח טעם
 וכל אימה דמוגלי ליה הדר למי מריה והכי כה דב איי גלין עכל
 ובהטובה טיב דאפי דאם בדר קודם המקח וטמא או אחרק מומין
 בסדר הדר ויש לו מעותיו ואלי איה הוקל הקרקע ואפי איה דה
 ימים רבים שאין דבר קנינה ודוקא במום דקפרי עליה או עקיד
 אין בטל המקח ואם המוכר הובע שכירות הבית הדר דווא לענין
 הדבמזר חבורו טלא ברטובה לפי החלוקין ובהטובה אחרת מוצא
 שכל המקח חוזר בו ידור לישבע שלא הרגיש במומין אילו עק
 אורה טעה שבע וקל הוא דהא אין שבעין על טענה טמא וכל
 טזה הדין דוקא במומין שאין להם טעמו משעת הקנייה
 ולא מטה על דמיו לקין ל

דין

דפסק דייבא בתשובה שאם שכר איש סוס מחבורו והרכיב
 עליו את הגני ונפחה הסוס שהולך פושע הוא כי הנכרי
 אינו חס על מומן ושרץ ואם ציין ידוע בעדים כמה נפחה זה אומר
 כך וזה אומר כך ישבעיה טעם שהוא כדבריו ואם הנהבע אומר אינו
 יודע אם נפחה או לא גב ישבע שאינו יודע פטור דהוה כמות לו
 בידך והלא איה אינו וולע דפטור וטעם טענה היסה והטובה
 סוס מחבורו והזיקו אפי צנוטה רבו חיים כהן פוטרו משלבה ורפי
 ואין מחויבין אדם כטור לא נקט טלם ומעשה שהזיק נומין כמה פוחת
 דמיון לימחר ואין לחייב אדם כשיר לא יוותר נוטור כדאם טענה מייב
 לא נוק בלכר

קס

דין דכה מר דעץ גאון ראובן ושמעון דאולי בספיטקא או בטיירה
 ועל הדוויחהו באחד סודין ואיגטב מידי מאתר מיטיהו או אה
 בהדי הדרו מקמו הכי דריון ופסידא דמעו להו הוי לאמצע קוטל

הוא למוהן להכריח פלגו פסורא ודינא למוהן לה פלגו ויהי...
למאן לא מהן לא מירויב ער ראכסיד דגרמא בעודון הוא וגרמא

בענין סטור :

למאן מהן מהב עת שמעון לדין וטעמא מרקי לך סוס ארר
ומעכבהו וקטרו הן ל ודין הקצין שמעון הסוס אחיה לך
ולא דמיו כו פטרפכה עליו ווס ארר הרגטרי במומיו שהרלע והיה

מקרו מקה טעה ורמוכן משיב לה כרשורה נולדו וכא ערה וטמיו
כשנסה הסוס לקטרו ממרט לע שהנא הרג אמר שמעון אמר כר אמר
לי אבל אט לא האמנה לא לדבריו שמה לי שאוט בעל סוס וקטעט

זה היה מעשה ואמר שגלו למ מומין סבר וקבול וראויה לפק
דקדושן ההקדש לי במנה זה ונמצאו מנה חסר דיער או דוטר
שלמנשה מנה מקנדלת ופריור האי דוטר שלמנשה היפו דמו או
דודעה ביה הא סבר וקבול לא עריכא דיהיב כלל לא מיהו ולבע
דמוכן ללא קבול עליו ממון ולא נדר לך קניה

דין דהא דאמר בערפין סק ישלל שהתקבב מטובה מנה לבית הכנסת
דמותה לשטהה לדבר מענה אמר הכי טעם דרוקא נרבת
בית הכנסת אבל נרבת העניינים אין צבאי יכול לשטהה כמנהג
פירוש לפירוש והא ולשנותן לכל מה שירעו סוף דיוקא כל סע
העיר אבל צבאו לחוריה לא והא דעבדיון האי דא שטבתן מן
העדה לכל ערס מצבור סוף רבו יצא כל שמו משונן דלב כל מהנה
עליהן על רעב שיעשו הדבצין כל מה שירעו

דין מעשה שארע בארר שערר להשיא יהודה אחת והקעה מענה
לערפכה וקורה שהצאה מתה ובאן וירצין והבענ את המעות
מן הטרר כי אמר מאמר שהקעיתה מזהס בעבודה אוקר רטאו לשטהה
ווכטו בהס כוחמה ידועה והטרר השיב לא הקוציחי מענה לא לש
מענה לא בעבודה והשיב רבו מיה סהקל דאין חייב ליהן לחורין
כלוב שלא סוף לה לא על מנה לכונסה והביא ראוייה מקאמרו

בדרך אגב ל' לעור בן עזריה אומ' בין האידוסיין בתורה גובה מאתה
ולמנה שלם כהב לה לא על מנת לכונסה והילכה כוונה חססה
הת' ורבי אב' העזרי חלק עליו מדאמריין סדרה הנהב ל' יונתן אומ'
מהנה מועטוריהו מחוסר אמנה ודרסות כירושלמי ב' ע' באעשיר
אבל בעע עשה ככורה לעדקה וצבה וכיון דעע זכה זכו וירעין
כדלמ' ב' הדין מותר תמה ל' יונתן וא' רבו ישעו אחרן קל דמראה
לו כדברו רבו חיים כהן דגזול הוא מומין דעבא וההיא דירושלמי
ל' ד' ד' הוא כיון שאות העע הוא במייה וההיא דנגמר דרין
עמי שאע שכבר נעשית המצוה ממשותיהם שהרי נקטר בהב
ל' הכי גמרו וקט אפי' ל' יונתן אבל הכא לא נעשית המצוה כלל
לא וישו מ' ל' המעוה והומה אחרת לו ישעיה מהב מצוה
אלמעלה הימנה ורבו שמחה אמ' וא' ל' יונתן קל כשעה הפסדה אמ'
חייב להשא ותומה אחרת לא יקרב לעצמו אבל כשעה הפסדה אמ'
ל' יונתן סתם ול' אחר מ' נ' ומה ב' ומה ור' ל' יונתן אחרת
וד' מ' ב' בתוספת שקל' ב' מותר עע' לעע' מותר
שכנייה לעכנייה וא' אמ' לעע זה או לשכני זה מותרו שלם פי' הוא
קל שלם שלטורה ומיהו אמ' רבו ישעו אחרן קל דיש לפרש שלם שלענ
לפי ש' המצוה וה' ל' עזר ממוין פסק על ההיא דמהנה
מועטה קק' עליה כמו שפרש ולא חולק בין מחוסר אמנה לכמי
לפרש

נ"ס

דין מעשה שארע באר' שמה שכתב נכס' לעע' ול' אחר זמן ידו
קדונו מנכסיהם וחורו כבוה' שבועה שיש ל' אחר אחרת
לקדונו משום אומין דעבא דהל' כ' ש' ע' בן מ' מ' ד' ע' ע'
היי' ש' ב' ל' הים ושמע שמה ב' ע' ע' כל ע' ע'
ל' אחר ו' אחר כך בא ב' מהנה מ' ל' ש' ע' בן מ' מ' אומ'
אין מהנה מ' ש' ה' י' ע' ע' ק' ל' ה' כ' ו' א'
ד' ע' ע' בן מ' מ' א' ר' ישעו אחרן קל חלק

על יבובו קלארמו לרו שמשון דהתם בשעה המתנה היה הכן
ליום יקנה שטרך בטעות טרן אבל אולם בשעה שכה זה נכסיו לענין
היו הם עשירים ולא נכו

ליון בידק רבו ישעיהו אחריו קל מפי יהו ליעק ממויך דענ שיש
היזכרן עשירה דיכולין לפרנסו אין גבאי העיר יכולין לפרנסו
אע"פ שגב קרובו טהרן לטס שלמדקה וקל מדאמ' פק' דהקדושין -
האומ לאטה התקדשו לי בכפר ותלה לענ אונה מקדשה ואפי
עשה סמוך עלה ימא טעה אמרה ליה כי יוכי דמיהייבנא ביה אמ
הכו נמו מיהייב ביה ליה ומסתמא מאחר דסמוך עליה קדובה
הוא ואפי הכי מיהייב ביה הוא ושמא לעג אה' לא בגבאי דוקא מאשי

שצריך ליהן לאמריה

קין דפסק רבו אפי העזרי דמי שיש לו קושין והוא ענ וקיבל שטרך
הרבה אין בעל חוב גובה מאותה יצדקה מראמי בהוספתא
דפיצה ומעשר ענ אין פורפין ממט מלוה וחוב וכו' וכן דעה רבו
ישעיהו אחרן קל דמי הוה יקע האי הטרן שהטעם יגבה ממע לא הוה
יהיב ליה אבל רבו שמחה והל' דור מחייבין אותו לפדוע חובו מן -
הצדקה ומעשר ענ ליכא למי שמע מוטה דהבה מיילי קודם -
שכא ליה הענ ובועורו טרך בעל הכיה ועלמ' דל' קויב מעונה
טהוטה שפרע חובג אבל משבא ליה הענ בודאי השיעא דגבי כה
מוטה דהא הרגמה וביכורה קדישי טפי ממעשר ענ' אמ' ככה הגז'ע
דהן נכסו כהן דבעל חוב טועלן בחובו אבל רבו ישעיהו אחרן קל אומ
דמיהא אין דאיה דמשלמן גבובה קא זכו ומשוכ הכי בעל חוב
טועלן בחובו אבל הכא הלי ברעה הטרן ולא טהן ארעה לפדוע

חבונתו לא שיתכרסו מהן הוא ובעו

קין דטל רבו יהודה בן רבו קלוט מוס אכיו שליה ליעזר דגדמשה
אמ' רבו אפרים מו שיש לו מאהוב קין אם יכול לטול יצדקה
או לא. עפ"י לרמוט ללקט שכחה ופיאה וקלא והשיב דהכל לפי -

פרטתו ופרטתה ביהו ולפי שהוא רגיל בהעמדה מיהו אם הוא ימין לא
יכול ליתול. ואפי' מו' שיש לו שהי סעודה לא יטול מן הרצח.

קס"ד

דפסק רבי יטעו אחריו ל' דמי שיש בידו כוס מערה ומסתפק
אם הן של יצירה או לא הייב ליתן אורח לעדקה מראש ספק ליתן
דפסק רבי יטעו אחריו ל' דמיב: שטתמטון בה מלכות חולין
העוה יצירה בזה אחר זה ומצא טם מעוה וליטע וודע מה

קס"ה

הה אם ידע בהי מוטיהו או שיש בה אחרונה קול בטר בהרא מוספק
בס"ר מילא מצומנה דאנלטן בטר בהרא וא לא מילא בטר רובני

קס"ו

דפסק רבי יטעו אחריו ל' דעטור שמונו יכול ליתן מוסקסיו
בציונה שטן איהיה או שהיה בדרך רחוקה הרי זה ליתן מן
הטוס ופטור לאלה מראש בסיואה בעל חבוב שהיה שבה ממקום
למקום ועדיך טטל ליתן שכחה ופיואה וכטוחנוי לכיוט יפיע קר

קס"ז

לעור ורבה אורא עט היה באורה שעה י

אם יש אט בנ' ארס עטיה מוטיין ליתן יצירה סגון בעבור חולין
או בעבור הזכרה שמוה טכל אחר יכול ליתן יצירה אל מחביו
מראש בקידושין טע טופסין טהטן מעטור עט זה לזה וכו' דוקא עתה
במורה אבל יצירה הטאה מוכח קטס שהיקטובט העויר ביטתן טכל מו
טועטת כר וכל ויתן כר וסך לעדקה יצריך ליהטס טר הגבאי דאם ליתן
לא מנעו מלעבור כעה צחרת אבל לאביו לא קנילא ביה מילתא

קס"ח

דין. דמטמטן מן הירושתה טארה טהטן ממוט כר וסך לעדקה והפדיו
היצירה מוקשה ליתקה בין עטי העויר או בין עטי שטתס טיכונ' ליתן
לקדוכוו מאורה עג מחציה או עק שט חלקים כפי החתלותקה שהו
טם במעטור כדאיה ליה ולמד ברצויה ליה מיהו אס הפדיוט אורה
בסרה ולמ הזכור עטי העויר או עטי שאלה זכו קדוכוו בכולה וכל
הטתן יצירה לרעה התורה טופנה וזהורה אמורה עטיך קודמין

קס"ט

לעטי אמריה
דין גבאי יצירה אטע כמטור וטעטנו ל' מוטיין אם הייה קיבסה

לעשים לקבל מאוולו המעות כר וכר לעבוע או לחודש חייב לשלם
 הלוואה שאילו העשים הפקדו מעל וחייב שלא שימר כדרך השומדן
 ואם היה קצבה לעשים אוילו פטור דקרוין ביה לשומר ולא לתקן
 לעשים יקר הטיב רבו שמטון קל על יטל שהיו מעקה שלעדה בפיהון
 ומאטו בהפוטא השלטון והביא חוויה מקצמה פדק המכיל ההוא ארנק
 דעדה דאמתי לפיה כדורא מסקה רב יוסף לעבוי דכר פלג בה
 ומתו גנבי וגנבוי חייבוי רב יוסף וליה גנבי והנעא לשמורא לא
 לתקן לעשים אמר עשי דפוס כדורא מיקט קצק להו ולשמור הוא ופתי
 קויטו להו כר וכר לשבה לכל אחר ואחר והווי ליה כמי שהפקוח ענים
 עיכמן וקרוין להו לשמור ואם האם כלאו לשמור ולא לתקן לפע
 משיה דהיה ליה ממון שאין לו הנכסין יראה לי דפון רב יוסף מסקה
 לגבי הוא היה הבוכעי ולפי דברי רש"י קל נראה למיט דהאי דפטור דיוקא
 כרוע אדם וטעם שאין לאותו הממון הבוכעין אבל כרוע שמוי שמו
 חייב שכר פי הוא קל לשמור ולא לתקן שהפקדו מעלו לשמור חייב
 כפטיעה ולא הפקדו מעלו לתקן לעשים דלא הייטא דיה לשמור דכיון
 דאם ליה חלקהו הו לאו דמפקיק טתהו ומאן קא תבע ועניב לא תבעי דלכל
 מימי אה לאו לחדר והכיתן ליה לא תאחרית והבי עקל קל
 דין טאס רבו גבוי העקרי לתלנות מעות שלכדקה ורביה וראויתו
 מדחייבוי רב יוסף ליהווא דכרע לשלמי לא מסקה דין הדיוט
 יש ליה דאי קעבדקט אמאי חייבוי לשלמי הא הקן כפדק הזהב גבוי
 הקדט שומר חונס איט טלכע נושא שכר איט משלם לא שמע מינה
 מסקה דין הדיוט יש ליה דאו דין הקדט היה מותר כללם כפדק הזהב
 רביה ואוטמה להדיוט ואין רביה ואוטמה להקדט מיהו רב וטעיה
 אחיון קל מביר לתלנות ברכיה היכא דאחין המעור לא קוייצי דהא חייבי
 רב יוסף מטוס דקוייצי והיה כמאן דאיה ליהו הדיוט אבל או לא קוייצי
 שרי דהיה ליה ממון הקדט והאוייה מקצמה בידו שלם לעיון כרביה להנה
 מיצוי ולקרוי החודש נמסהמא הוא הדין לכל דבר מיצוי והאי דנקט

הכי מטוב דאייורי ההב לעטין בן סנדר ומורה נקט נמו לעטין רביר
הבורה מיטנה נקידנט החדט והיכא דלא קויט נמו לא ~~אזא דטלח~~
לא היכא שאורה העדקה איה עומרה לחלק כדון שהיא מרובה
נעטוב מועטוב אין כדון שטרנה לבעליה שהקיינה יהיה קייב והיו
וחלק עתה אבל בעטין אחר לא ופאווה מראה שיהי לטעם מה היו
עושה הן לוקחין בהן פירורה בגול ומוכרין אורן בולקר והטכר יהיה
לחקדט דברי וי שמעל וי שקנה אורן אין משהכרין בשלהקע וללא
בשלהקע שלהקדט מאי טעם לא קאן עשויה במקום עשירה ולעני
נמו חלה מועטרכי ליה קוני ולית בה ומהכא נמו שמע דאין איסור
לא יכרקה העומרה לחלק אבל אם איה עומרה לחלק שח

טעם דכ"ז קדושי הטרעה נאמט להער על הכרעה ולא טעם
בעדורן דמה שנהרג הכרעה איה מועיל כלנה לא לנרעה
ולא להרובין וראויה מראה רבא פלג בא על אשה הוא ואחר מעטפה
להרעה והאן הקסור אה אשהו ואסרה עלן דענוויה עליה התיכא
קאסורא ואח"כ הכי טאמן להרגי ואפי' הטרעה עצמו אה יכול לתר
עדוין רמא לי הרגע ומה לי רבעט לאוסי מטנה דהנה ליה עררה

קאני אהה יכול להקיימה
בפסק דכו יטעל אחרו ק"ל דכל היכא שקבל עליו אכא ואכ"כ
או שאר כ"ז ואח"כ לא קטו מיטה הדר לכול עלה לפט
במר דין לאמר דמר דין לא מיצי הדר כהכח מיהו לפי דמר דין כמחול
לא ירענא מאי אודון כה והיכא קרב מיטה בין כפ"ר בין שלא כפ"ר
אין לאמר קטין כלשם ולא מיצי הדר והיכא דאמ"ל דוד לו כמי דאשר
ועול במקום שאיט מן הדרן שיטבע ויטול ירעה לעשות עמו לפטע
משורה הדרן אה כפר שטבע איה יכול לחזור א"תק דלא קט מיטה ואם
עדוין לא שטבע יכול לחזור בני והיכא שחייב שבועה לפטע ואור איה
שטבע ואשלה היציאה כפ"ר היה דמר דין דכל זמן שלא יצא כפ"ר יכול לחזור
בנאיות משלה ואחר שיצא כפ"ר משלה ואיט יכול לחזור

דהמלנה את רצון לוי טעם אין שביעה משמחה וכן הסק ית
דלוג קריטא ביה לא ידע מיה יצע או פושט מעשר טעם ואילך
אילתא ונתל דמשמע .

ישאל שהשאל לדי שריבט ומשכט גי ביר יעקל בריבט לטורר
שעמל ואמר כך לא כרה דגי והלך יעקל לפרוהו מיטל חכיר
טכא לרפגה ישעו אמרה קל שמור לכה לן כל הריבט שלחמילתה
לא ליה דגי תזה לטורר ישאל דמלגרה לוי שאין היטל יכונת
לכס המעט וליה אמכי מקוה לך לא לדי כיון שוקע שהיא שלחל
היו פמי דגולה בירי

הוא דאמ דאמ אין השוכר רשאי להשכיר בה שלחלן שאין רשאי
שיהא סקדוטן ביר אחר אבל בהדרקע יעו

דא דא דא דא דא דא דא דא דא דא דא דא דא דא דא דא דא דא
ישעו אמרה שאי דוקא ססה לא כל ססה חסוב סיכול להשמר
היה הדרקע והדאיות ססדו שבמקום שארס שומר מה שלא שומר
אם שבת בידו ודאיות מי היה שולח דאמ נטע במקום שהיא אומר
אם של אה היה כאו ל שמירה סעור אך דביטא משה ווט מתיבתא
דמבא מרסיא כה דאין לכה שמירה לא הדרקע ממש וכו כה רבו יהוה
בר נתן כשם רשע קל וכן פסק הרמב"ם במלך

יהוה שברה מחמת השל ולקח השל את בתי והלך והולך אחר
יהוה מור השל בחיבו שהיה השל חיוב לא והלך הקנה לו הנזיר
פסק כה"ס פיר דכל הוכא קאילו לא קאנו והעילי מירד היה בספק
מיססר טוטל מבעל הבית מה שהטעו שר כרו דמו הבית והכא לא
יפרע ע כל דמו החוב לא אומדן כמה טוח קה החוב לימכר הכל לפי
מה שהוא החוב אם הוא בטוח שזה הרבה ואם לאו מעט כדהנ בפק דמלך
אומדן כמה יקרה חוצה ליהן בפרכוסה שלחמנה אין אומדן לפי
כולה לא לפי שווייה ואי לכא שהיו יטבע שטרך החוב בעכיל הבית

וכמה היה שווה החוב לימכר (ליטול ערך כרי דמו הבית)

דין דהא דאמר השוק על הטבעה וכעברו יעכש וטעל היינו דיוקא
 דכטעה שמסר לא היה כפר תשובה אבל אם היה כפר תשובה לטענה
 לא היה נטבע וטעל דאם כן לא שבקתהו לכל השוקיה דכא מדכ
 טאית הגון וימסקנה נאורה תשובה ה דנה וטעל ליה ליה יאם יורה
 החטוק במדוק היה דונ שמסר לו יתחייב טבעה דאורייתא כיון שהורה
 במקשה ואו מהפכה ליה בטבעה ההיה מוטעל על התובע ודיוקא
 הנהבט מחייב טבעה דאורייתא או שכעברו יטבע וטעל ואו לא סטוק
 שאורן בע מדכ שמוכרין כסות ויש להב דכר דעוב מן ח לט
 מה נבטנ המלכותין חייבין לטעל איתך דעדין אין עכר לכעובטנ
 וט להב שכר מהטעל הנו עלתיהו שומר שכר

דין
 קפ"ג
 דיין
 קפ"ד
 דיין

שאסור ליה לטענה על ביה ולקוח במדכו נטבייתא נטעלי דפול
 אין זהו נטק אק דת מהיה
 שאם הלך אדם ולימד את בן חבירו כלל דעת חבירו שיבחר לטק
 לו שכר לפי שזהו כוונתו לטענה חבירו טעל ברשות יודו על החיוב
 נכא נמו אק היה המלמד עשיר ועוב שיהיה טעל דין והבן אינו צריך
 כאלמלמד סת חת לא יתן לו כד נ דין

דין
 קפ"ה
 דיין

דין דכה דין לעזר מוורטא בשב רבותין היכא דיש למול עבר ביה
 טימולא אובו אחר קריאת הבורה וההפטעה דודא שיתקע בשפר
 כח טיהא כחה מילה הכופה לתקו עב שוסר שזכור לט דתה כחה
 אברהם ושקורה יצחק וראייה מדאם ברבולה פניה וזכור לט לו
 להיות אה הכריב ואה החסר ואה הלבושה אשר טבעה למכרה
 אכוע כהר המוריה והוראה וכו דהיינו כריב המילה ואה כק עקרה
 דהיינו הקיעה שוסר שטחש המורו אול וכמהימה הכרחה ושקורה
 יצחק לורע הזכור בגלו וזכר הכריב והיכא שחל יוס המילה כיוכ
 חטפודים השים רבו יצחק כו והורה שמואלן לאהר הקריאת התורה
 קודם שחמול מוסקת ואה חל יוס המילה בט באכ טהגין כוימשא למול מאכ
 חצות דקודם שט עדין חל אכילעה ומילה קיבלה בטמחה דכח שט אעבי על אמיתך

דין
 קפ"ו
 דיין
 קפ"ז
 דיין

דין דפסקיה דק עשינן החיטה יש אחר מטיב לטוב לעמיתו דיתא
 נתינתה וליכילוק נארה עדיא מטוב קט כגון סימט זהב וענב
 דכתיבה דהניך דשייך סחטה בטאיר משקין הויט מטיב דל ולכך אין
 סחטה אחר בכגד לא כמיה דמלכו אבל היטא לז אירך מואניל ג
 לאיבוק והי' יעור ממיץ כה ר' אע"ג דלמיה בגד המסקין לא שאסר לא
 במיט כדמלוי' בסיון הכר אפי' הכי אסור סחטה לויך אפי' כוונת מיקן

כדאמ' בפ"ה כמה טומ' י"ח

דין דססק דב' טמטון מגל' יא דאם לט במיט טלא למ מוהר בקיעבר
 דהא צונטן היס וחול' בעל' הוא ואין לאסור בקיעבר וד' יע"ב
 כה על מיה טלא למ שאין מוכרין וכה רבי יעשי' אמרו קל כו טמא למ
 יסר ד' יע"ב לא טלא למאופות לכתבילה אבל היכא שכבר אפה זמא
 מוהר רטח יבעט הלכות גדולות אסר את אה לט במיט טלא למ וכן
 נראה דעב' הי' ליעור ממיץ

דין דאין לברר בשעה טעור חמץ דהא כבר ביטל ממתט ואין מוטעל
 יעליו לשירפני

דין דמוהר להפקוד חמץ קודם טעה שפשיט על מנה לנכות כן לאהר
 הפסח ושיר אק סאמלה וראויה מן הירושלמי דלפני' פ"ט דמא
 הדין דפירקאי דעיסורי אאלו לה אמי סגין דליה לעלא אלון כתיב
 ולט שאיל טלית איר יצורבא מיעבר אמ' לון כה החמין דיגלא על למ
 היהוין מסיק לוי לעוקא ומפקדון ליה וחזקין נקבין ביה כה דלכא כע
 ארס טלא הי' ליהם אהובים ואם יפקדו יוכו בהן ולט יהגירו להם
 דכשיקאו העוק פטו מבט ארס יפקדו ואחר כה אכנ הא למרב שהמפקד
 על מנה לחקור ולזכור היו הפקר אע"פ שזכה וחור בו והכי' דפ"ה על טע
 שהפקיד חמיוצו ביד גוי לארר פסח מתו ל' יוחיץ אומ' אסור הייט דמייט
 דטמא לא יפקוד כלל אבל אם הפקיד נזרצו טכו כקפ"ה ש"ב

דין דהמלוה חמץ מחכירו קודם הפסח מוהר לקורעו אחר הפסח
 וראויה מדאמ' בע"ז פ"ה העובר דבי ל' אמי יזכי פויה מעט כלפי' עיב

וסרש להו בשמונה את לקמי דו יומן אמ' להו יאנה אונון עכדין

דין אמר נאכרו המעוה שויהר למעיה אינו יוצא לדי טובה מעוה
אחרת אעפ' דכל מעוה אינה תמץ דאינו יוצא לא באותה

טענה בהם יצמוד מעיקרא אבל באחרים לא ושור כוון צדק חודק
הוי כמרה את אחרים שלא לעמה בהן נהי' אינה למיץ ססק
במעוה הנמצאים בטוה לקללה נגשמים נולפין עלהיה אין למע
איהם דהא דאמ' אין להתקן זה השעורן בפסח פי' לולק בהו מים
דווקא שעורן דלא שריון אבל מטוב השורן קיימ' לך כדכא דאמ'
מעוה ללהו נענך אמ' כל אגב מינ' לוייה לא מהמיני ודווקא קילת
כעין ללהו שאין במים כדי להתמייז אבל יתן עלהי רוב גשמים
שאך שלחמים שרני כגשמים ושרויהן אריכה האוסלך ככרה דאעפ' דל
תבקעו דלא בעיך בקועה לא כהליהא דקילוסה מועטה אבל כמדיס
שריה מרובה אפי' לא תבקעו

דין דססקי' שאין לאוספה מצה שלמעוה כו' קודם מעוה כשם
שאין שומעין את הפסח קודם מעוה מראוי בקש מצה לפסח
ולרכי הרב אפי' כדעבר אסור מידי דהנה אפסח טעמח קודם

מצוה ססול' נקטה לפי דהע בהוספתא אוספה מצה מערב שבת ומצוה
ישנה דורנ' וק' מחלטה הנדה והקדו' נגיד דהך ס' כל ז' עוק
הקדו' אפיות מצה את השבת דאין הק' למחצה וכי היכי דפסח דמי
מצה לא ווכאי לא איתקט לא לעשן אכילה ד' דכא אבל מצה אמי
מצוה לל' לעור בן עוריה דאמ' שאין הפסח נאכל לא עלה מצוה לא
וצא ידו מוכתו ולן הורה רבי יהודה כל יצחק בפע רבי יצחק בן שמון
לאנסנה מצה שלמכנה קודם יד' וכן הורה הר' כהן יצחק להוריה
נהי' אישור ממייץ רעוב הוא שלא לאנסנה מצה בעור תמץ סביר
ואם אפסח לא הפסיד

דין דמטהר הוא לקהילות לקטת מטוב לעורר העעיה בפסח
מראי' בירנ' לב' ככבא בהרא' ק' אמ' ל' יוסי כל כון לחיטוי דפסח

Handwritten marginal notes on the right side of the page, including the word 'קרב' and other illegible characters.

וכן הורש בין ליטא בין ליהן סו' אם שהא יב' הורש אם הוא עני נותן
 למ' אם הוא עשיר יש לו ליהן חלקו המגיע
 שחלצבר בעי' זרועה שתי וערב שתי וערב בשעת עליה או ה
 בשבת מלמדה ולא שבדוקן חלוסה דהא חז' לא סקיאין בחלטה
 נאם למ' קיסין קורעו לזרה עליוהו ושתי עת' יש מפקפקין למסור
 שלא הורב קד' זה אחר בישול לא גבי ל' ותימ' על מה שכתבו העלה
 שתי וערב לא רחוביה בו קיסס יכתי' יהודה כו' יצחק שאין לגמור
 ממשמעה הלכה

דין המסקין פ' כל הבטל בין נכדא בין בחלמ' הויב' בשרא שו' -
 עילוי בשרא דישב' אין לכתחילה לא מפקקיש ללמור ככר -
 שטמא שט' סטרא שרי בקיעבר דהא מניה שאין נאכל מהמת
 מניה און לא כרותה קמל' אר' אם השוח טעלה או נמלך עם הפנ
 אף אי' העיה אע"פ לבעול אסור דהואיל נדכיק במקומו בבוקר
 העוק דמי' לעבול ונעשה כל העוק הריכה דאוסורא ומלעין
 ככר ופריעב

דין דפסק דכו' יצחק הלכה למעשה וכן קיבל מר' ר' אבה' ללועזיה
 דהא יאמר קצב' שאלו מותר' לאוסלן ככיתר לא ששעלו ולא
 שט' טבטל דהכל שרי

דין דכתי' רבו' יהוד' כו' יצחק דהא דאמר רבא אכיל ליה וקדו' ליה חמר
 כשם היינו דרוקיי' למחר שבמרה עליוהו שעלבה המורח
 ככר וכן הסוגיא דיוכחה

דין דכתי' רבו' יהוד' כו' יצחק בשם רב' הגבוי טוב שטמלחו אחר
 שאיך חושבן דאין נאכלין מהמת מלכו והון ליה כרובח
 העלו ויש להזהר לענין דכר' שיכל' עלתה איהו על אה'

דין דכתי' שטמלח בכלי שאינו מטקב לכו' ר"ע. טפו' שהכלר בעור
 שסולג' אינו כולע' אם כן אינו אסור לא אם שהא ככרלי
 כדו' כ' עה כל דמי' דאז' חומר וכולע' ושוכ' אינו כולע' עק' מסרי'

דת מוסר מעט שלא שהא כרו פלטה וכבר בא מעשה לפענ ומסר
מעט שלא היה בו לא מעט יצור וכן היה טהור לי בדבוי הד
דין כשמולחין הבשר על הדת יצור שיהא הדת מזדון וכל מעשה
בכלי מעקה יצור לשיה עבדים בין טולי הכלי והבשר שלא
ידע הבשר בעצמו כך כה דם שמוץ בהר מאור והכל כפי רשע וקיום
דאפו נמצא יצור בין מהי להרובה אפי הכי הכשר מורה בין הכלי
הוא מנוקב ויש פסק בין הבשר לכלי

דכתיב רשע בתשובה דבשר ששהא כל יצרכו במלח דהיינו כשישור
עליו ואחר כך הושה בכלי שאיש מעקה ושהא בכלי כל הלילה
ולמחר מוצא הכלי מלא מחימו המולצה והתיר רשע זה המעשה וכל
זה לא שהא כל יצרכו במלח מסר דבו לא שמוץ בהר מאור

דיצור להדיות הבשר יפה יפה קורס שיהטו בקדורה מעט ששהא
במלח כרו עליוה לפי שהמלח שעל הבשר הוא מסור לפי שהם
מגדלים בו וסכל מקנה מורה הדם שבמלח נדבק הוא במלח ומחייב עמו
ואין בו כח לפע כצור לא שומר במקומו ולבך אינו מוסר הבשר
דין זה המלח דשיעור מלחה לשיעור מלחה כשיעור מלחה היינו
טבל מהיכה וצריכה לשהות במלח לפי גדלה ועוביה ואין זה
השיעור לפי המכרם בטנה לא לפי מה שהיתה היא נעלית כך היא
צריכה לשהות במלח ואין משערין במעש בשר לא כל מהיכה לפי

מה שהיא שיון בסיומן הפך
דין בשר חלב שגמלם וחר או איכא בבשר ששים סדר חלב שיה
נאו לא מסור ולא ספי ביטול את מקומן ואם מורה המהיכה שאין
בה שים לבעל חלב נמלח שם הרובות צריכה אפי כדבוי ישעיה
אחדון קל כל המהיכות

דין שעה שהיו מוכלן על שולחן אחר זה בשר וזה גבינה טוב לזנה
שלא שיה שעה בכוס אחר וכן היו טהורין קלויימוס הזקן ורבי
יהודה קל ויצור שיהיה מסה לפע כל אחר ואחר להכירא בעלמ

הכיפורים פסק דרוע כעבב בעידוב והוצאה

דפסק רבו עמרה דבגז טיש לג כלאים מותר לטלטל בטבת
דמותר כלי עליו מיהו דהוה הסתלק המסומר דאסור לטעמא
ומותר לטלטל בפסק דבוי"ע

דפסק רבו עמרה דאסור להחזיר משכון לגוי בלע דמיהו במשא
ומגן מיהו לא מורב על ידו דהוה

דפסק ר' זיעור ממ"ץ דיש עמיחווספירות הילכך יזהר ארבי ולא
ופדר פירות לפיירורין דקין ופסל ושיעור הקיקתן ופדיהן ילג
ידעתי מיהו בלמב מותר דאין עומן ארד עומן כך כה ה"י יוסף כעס
רבו עמ"ץ

דפסק רבו ישעיהו אחרו ק"ל טיש לזוהר דו"ע לא יטפה מכלי לכלי
כדי להטאיר הסולת הנשארת בטולי הכלי לא או ישאר הכלי
המשקה עם הסולת בכלי טלמ והא הסולת עכר או יטפה הסולת
עם המשקה לחנוך

דין קאין טרוטה בדכר התלע הילכך מותר ליקח עבן וקט וכל דבר
הראוי לאוכל בהמה לשכרו לטעם לחצות בו יצטרף ללחצות
בפסק המכ"א כ"י יין אוכלי בהמה אין בהם משום הקון טל פ"י ה"ט
אוכלי בהמה קבון קט ועלי קעב אין בהם משום הוקקאוקר לקטוב
קט שלטכולה בטבת לחצות בו שינו כפ"ט"ו וכן עשה מעשי מ"ב יחזק
ב"ג יחזק אכל קיסם טלעץ וסור

דין טלמ גמא חרדל ולא טמא שוסמין או חרוסת וכל יצר שלשו או
צברטן משיב לבה טותן בהם בטבת יין או חומץ ומערב באצבע
דין דמותר להב פך עם חמים ועב הטמן ועב היין מעל האש בטבת
כדי להפוך צונתו ויזתר טמא ויבדקם כדי שהא היק סולתם כג
מדאמר רב יהודא אמר אוןל אמר מים ואתר יין סולתם כו אסור אם אין יין
סולתם כו מותר והיכי תמי יק סולתם כו כבון זכריסו שלטטוק טכוח חומץ
ויש אוסה קלמ' אמי ליקי בושול מיהו מכלל אש טלמ כעבר הארוה טמא וסן דעב"ל
ספר תהי"ת

דין דפסק ה"ל לעגור מכיוון דהשומע איה דעוק ב"ש איהו לתלמידי בית
השמיטה מדאמרונין בירושלמי עוף טעין לע גינה תלשתי דייקתני
והלך והורה חסיד מעפידא ק"ל היה מהיר שלא יקלול את העוף
כי אמר וימנע מלומר יט.

דין דבה ה"ל לעגור ממרמס אמו ע"ש לע ניצונות מ"י יג"ה על בגדי
עיסור לרין מים על עיניו ניצונות מעוה מלכין לא ניצור יעשה
יעל ידיו ויקטר במקוה עיניו ושוב יטול יקני ויקטר כעורה ויטל
החיותין או יין או מטקה אחר ללא היו מלכין ככר.

דין דפסק ה"ל לעגור למיין יצריכוס עבדי ליה לטמך מלכותין
מטקין עבדעין כגון מ"י ה"ב"ה ופ"ו צ"א בהם שלא יצבעו בהם
מסנהיהן ולבטותין וכן אדם עתק איצבצו ודס טוה"ה ינה ע"ה
ידין עליו טוס דסר מפע שיעובע אנטפ טהוה מקלקל וכל המקלקלן

סטודין מיהו איסור דרבך איכא מיהו עביע פ"ו יקרו וקלו איע
חושט טעין יבטעה לא בלכר טלכנו לעבוע והא דאמ' לא העביר אשה
טרק על פנה כ"ט טהיא יטבעה טון עדר האטה בכך יבטעה מיקרא
ד"ה ט"ו רבנן טכור לעבא טמפהחות עלכסר טלש"ו

הקב"ה והולות אורן על יצוא יהו פמוט וסוגרות בהן ה"ב"ה
נאין מנמה ט"ה מייקנכ"ו יטעו אמרו ק"ל אסר ור"י יטען טן תירוטל
דמשנן קאוע הכש"ט אנטפ עבטו לשה הכש"ט אסור דאמ' ה"ה
ד"ו דר"ש כ"ו היה מטעט כחור הפירו בטבת אסתח טלנהב וטלני יב"ע

בו רבירין וטעל ספר השומה ה"ה וכן ה"ה אפרים כ"ו קאנט דבערן
בנחבירן טאע מפתח טלנהב טהוה הכש"ט דקול ושק ארס הע"ט
וכ"ה דין דכ"ה כעל ספר התורה הדומה דמותר לעוט שריות דע לעבא
בפלגל טפ"ו בטבת ופ"ו ר"ה יטעו אמרו ק"ל דטוה"ה אפ"ו בטבת

נהל אבה כ"ו אפר"ו פ"ו דוקא אב טהט מעצרכ עבה מ"י ל"ה ל"ה
דין דהא דאמ' אמירה לג"ו טבות איסורא דאוריות ול"ה טע"ה איסורא
דרבך וכן כיבני ל"ה אסריין לא מררבך דמכבה ל"ה ה"ו לא לעלוה

ציפה לו שמעו ואפי' הכי עמו ציון על הכנה ועוד ראוייה מההיה
 יתקא דאושדבור ממומיה דלא הוהר אמורה לגבי לא לקבר מצוה
 ואפי' לתורה בעל יד סת דאם לא הביאו אספלתה וכמו קלא שתקו לע
 סמטן מותג גלותו על יד גנו ואפי' לתמוס לו מוס המוס ולדבתי דת
 ודתי ושי' שרין אמורה לגבי אפי' לעורך מילה או קבר עליה ושי'
 ושי' לא יהא עשה מוסר ה' אם לתבתי סיפתי כגון לתבתי מוסר
 קבר פתולת ופסק דתי יהודה דווקא מילה שיהא ל' פת דתי
 שבת התירו אמורה לגבי ולא כמצי' יהודי' אפי' לתבתי פת
 דתי ימטי' וה' ליער תמוז פסק דתי פת פתולת שיהא

פת
 פת
 פת

מוסר לגבי פת
 מוסר ואמורה לגבי שבות כר מונה אפי' יהא קויה לג
 כר ומוט' ב דתה קאוס אדם לתבתי הנראה לבעמך עמי
 לער' עתה יוקעים שמזכירו להלכרו בפענתי הרב הוא תמונה
 למורה מוצא טבה אבל לעניות מלאכה בערה ווקא יסירה
 תמונה ואמורה לגבי מערב טבה קלי טיעה בעטה אסר בספי
 הכרות אבל תבתי לכה מקצוע א שטיה כן ואע"פ יקניט לכה חמא
 קיו דהא דאח אמורה לגבי הורה כמקום מצוה הכי עמי כצויה
 דרמך כי יהוא יתקא דאושדבור ממומיה אבל כאיסור דאחיה
 דיו קבטי' דכי יוסף טוב ענת' וכטה הוא לעזמורה לגבי מוסר
 שבת וכן אמ' דת מרמח מטל לפלה שמלון אותה כ' יורה
 ותשכרות

דין דתה דכטיהא גאון יתן השוכ דתי יצרה בה יהודה קטן שרל
 שמית אלג בט' כמב אין מלון אותו ער חמניה מטוס אוה קיעה
 והעא טע אעבי על אחיה' ו' כמב מילת דתה כי שמרו אמורה
 וכריתך יטעורו מה לתלן כרה אה כמך כרית
 דין דתה בעל ספר דאשה יכולה לאכול דתה ותק' עיר דהולכת
 כ' יוקני

דין זכתנו האנוש סרים גוי למענין אין צריך להשיח מינון דהכרית
הואיל ואין לו דוכתה שלעשה לא נכנס התה כנפי הטכונה
כאשה בטובה

דין דמיט רבי יוד הלוי דתא דתא פירק ויבא דוסיך ופיך העל
דמיט דתלמי יטעק ויבא דאנו חוץ לפרוודיק נמליה מוטק
הילניס הני מילי כמקשה אכל כענינה מקשה לני

דין דהטיב רבי שמחה עהות בשל כרות טוב טרי עהרענה מלך
הכרות הוא ליהו נכס לעוב לישב קהיר דראו כעבר כדאיה פלמ
קטא קטא יוד צריך להפע אחר מוקל עוב כדאיה במרזא
ומנל יבא טהור ויטפל עהרענה

דין שהביר רבי אבי העזרי והלך דוד לאכל להיות בעל כריתוא
לן להכנס בסעודה

דין דהיבא טוודע האב למול אסור לן להנה לאחר למול ואם ארי
אית רטמי למול בפניו בלא רטמי דמעוה עלה דאב רמי

דין דספק רבי אבי העזרי שאפי הכן מכרר אהמיט על פה הירול
וקווא כליא המוהל אבל אם מל אחר לני וכבר שאל הו

מדת כליא טעא דכפריון הכן מכרר טהמיט כדאיה סספ עיבי
פסדיס ונעמי טעא בכרית חיה דאיתו מכרר אלו בכנו הכסור

ורטיב לן דתלמל מלואה פך דכהיב דלא לכרסויק טהטמחה כמעט
ביום חיליה מלוא יעצא דיוקא הני מלוי טעא יודכו אמרה חפד

דעל פריון הכן כוכר טהמיט טכרור לן טוכה לקום מצב גחור
אכל גבי מילת מיטויק טמא טמל דתיא ואפי היבא דקויה לן כדויה

אכלו לן חרמי לני סלוג דכס יאין לעטור כרות פחות מעטרה כרתי
כפ יא דפיקור לן אישור דהיה ליה עקור טאמנה ליה לן ואל אורי

טכפריון הכן יט לכרר טהטמחה כמעט דליכא עשרא לויקא והו טובה
אח דאין לכרר דהיבא דמה הכן איה שלטיס יוד צריך לפרוודיקהרב

מיכא יעצא ולא מכרסויק הילבר בטוב פטה אין לכה

דין קיימא דהא במסוכן טרורא איה השבת היינו יורה טאם לאוועג
צוהר וכו' לקולקול גדול כגון אם האה יצריכה לנה חבדיתה
פרלקה לה וכו' אבל דכרוס שאין בה עורר היסה אין מחללן איה השבת
ו' עמתיין וטראין דברי האוסרין

דין יולדה אהל שמיט טלה בינוס גדליה והרור לה לטול
דקטיב דכ'סוערק ב' והורה לה מנחם ב' חנה דודו שאין לה תענה
היום המילה מפני שקבלוה בטמיה כדכ' עט אטפי על אמרת

דין טאם איהע אם המילה ביום היצו פסק י' עיין איהו כוס שלברה
לביטוק דלא איה למיפסד כיון שאיט קבוע כל השנה וי' איה
יערק ב' והורה השיב שלא יתן הכוס לביטוק קילה איה למוסרך לא או

צתייה אימא דיטוקא או לשתייה עק לאורחא קא'עק דאיה המכרך
צריך שיטעוס כי טעיה איה טפיר דמו כ' השיב ר' יצחק ב' יהורה
משמע דכ'עים העשה לא כעייא היולדה למיטב כהעטיה ביום המילה
כה מיום הכיפורים שהוא מדאורייתא

דין קייט איה שאסור לטמיט הרגילה לחולה בשבת אפי' דישבי סכנה
לא מוטב להאכילו טבילה שהוא איסור לאו מחללן איה
איסור סקילה ור' יצחק ב' אברהם חזיר ויורה טאם להאכילה

שהוטה מטבילה מכמה טעמי חדא שאם היה הדבר טרע לחולה היה
טמטע מחללן וכו' ליהו סכנה ועוד אעכ' התורה אצלן כל חזוין
היה זה משוכח אם איה טוב להאכילן שהוטה בהיותו מחללן

איסור א'עפ' שהוא איסור לאו דהא אשכחן שאין הק'ה מכי' הק'לה
לע'קוקים באכילה איסור ומכ'ה תקלה על ידן באיסור סקילה כגון
ו' טמטע אקדא וכן העומע לחולה בשבת מורב לבדי' באומעא משמע

כמו שכתבנו כ' השיב הי'עפ'א
דין דפסקה'ו' כ'קול דאמלתי' מהע למעלה וכן פסק ר' יצחק איהו ק'לה
דיקורה מ'עיס הו'ר ויהע מילי מסתקלן בהי

דין מכ'ו המפולט מ'עע יצדקין לר'טנה הרב'ב צריך יורה פתח מכ'אן

ולמי או קורה מכאן נכון תקום ידו כלפניו לה או קורה מכאן נכון

מכאן יצורב פה בעקמומיות

דין דפסק בעל הל' כרב הוטא ורב יהודה דאז' עירב לך הפכה

ונטה הפכה רח' הל' ונסבה הל' מטלטל עכב הע' והוהה הוהרה

דין דהא למיתבא אחייב' כב' זקא אנת' ולא עכב' באוני' מהיובני' מבעול' יוס' דיוקא' שלא יוצא לדעה בבין נהמיה דמטפיה ודעפיה

אחייב' לדעה לא יוכל שבה דיגמור' כביהאי גונעא חוקו

דין הכא בספונה בשבת או כ"ט הו' לפרוס והוצרך לתקוני' שמונה

לכונה לעשות יצרכיו ואז פיקח הומו' ויהפ' ליה - ענהא למיסק' חנוך שיל' להתומי' נכנס לעור ומורה בכל העיר כאילו שבה

מקדמי' בנהרדעאי' אה פקח היה עיול להתחמיה נכין דעל' עליו וכן כל

מי שאינו ירא' לזון מל' אמותיו אה נצרך לתקוני' הרי זה יונא ומחיק' ונפנה עגלול' כסוד הבחיה

דין דהא דאמרינן בענין עירוב וכו' עק' שטכור מפרטי' עירוב' לעכור מן הגוי' בכל שבת ושבת ספ' זקנה בניעוט ליתן עכב'

ככל שבת ושבת ויוצא משה זהו לשונ' שמע שאינו יכול לעכור

פעם אפ' על שיה' ששבות וכו' פיגס אה' על הכל יהיו נמי דמי' ויכול' להתכור בעשה אה' על הכל אמאי יוצא הל' אין כ' טורה כלל וכן פסק

הכו' ישע' אמר' ל' הומו' וכן ושל' קד' עה' הדג' כיה' נרעה אה' אנת' שנתן לו עב' דורה יצריך לשונה מומ' בכל שבת וזבת' כד' אינא

ולא ולמר' ממעטיו' כך פסק דבי' טכע' ואם היו עשרה גוים צריך לעכור

מכולה' כדאמ' ביה' אלה

דין דפסק דבי' חטל' והר'ו בח'ל' דעוברין מן הגוי' בעבת' יהו' ורבו טפ' אוסרין ואפ' בפרה' מטוח' פרוטה אוסרין מאמע'

דין דהא דעדין' לעכור מאמאי' ועכרי' ולקוטן' הע' מיל' בטאין מדון

דנעה לה' אכור' אבל' אם הוא רוצה להעכור' אין מטכורין מומ'

וגם יתכן שהיה לה שנים מאתיים מילי כבון שיה עמיה באור
העצמית שלמה אבל אין אנו אוסר עליהן כבון עם חציות
הסתות לקבון או סלעות הדכים ופתח ביניהן שמעבין אה דו ציס
עצמית וזו מותר לעצמה וזו מותר לעצמה כהא לא לדין גה שיתכרו
סמנ מוט

דהמבטל סעור סתה רטות כיהו לא בוטל ויבדק לקבל מהדואה
כר כסק הדלם בלל ודכי יעשי אהרו קל

דמותה להרהר כלים במוער מרעה גבי טוכר אה דכה לעמו
מיה יתו ואה בידו לכה היא אמרה טעופת כל מיה מיעל
היא יאה גבי יוס הכיסודים חולה איה יבדק פי דכי יעשי אהרו קל

יעריך כרעה דערה לו אמיה אה לא יאמיליהו ויה דערה
לו יאין אנה סקואין בעעין האכילה כמו החולה ויה אה החולה לא יאמיליהו
כסר אה לא אוכל אסור להאכיל ויה עולה עליו והורה הלכה לעשה

היה דכון שודע החולת או הדיה אהוא יוס הכיסודים ואיה יבדק
אנש לסוברו ואוע סוסכנו מאכילין איהן ושמעיה פי הויכא להחלה
עמה כגומל כהן יוס הכיסודים ואמרו לו הויכא יוס אה לא האכל כנהא

הלוה ויה האכל אמה תחיה והוא קל אה כיהו ושמע ביה עדין
וליה רעה לאכול ומת התיבה

דין האה בידועלה חוששין ליעומא דבה פי ימוס אה ליה דה הסד
למת אהם מלעסיה בעמכה על ספק ייה המרובה הנהא יאין כה

דין מהעבלין כו אכויי דת אמה כה יבדק חל על גרמיה יוס תדין
יעומין כרוכיה ודמך מעלע להכא יאין יבדק לעשות שני יוס חסודיה
ודכו יהודה החסיד יו אבי העגרי היו נוהגין לעשות

דין העושה סוכרו תרת התקרה ואה כר הסיה התקרה היה
כדין כה יבדק פוסלה כון ומתחילה טעויה כפסולה וזהו
אמרה תעשה ולא מן השמי אכל רכי יבדק הלכו היה מכל יו
והאלה כר כהיו אמרין תעשה ולא מן השמי לא יבא כסודיהם

היה עשוי בסוף מרבדים מחוכמים אבל היוא לדיות הסכר הוא נשד לא
לא שהקדה גורמה לו הם דכסירה אחר שהסיר הקדה להן אסג ג פו
וקלעה אחר זקיצין ועענע כשר שהסכר כשר

דין דנראה אין זמרה לא בחופה ססק רכויטשו אחרו זכ דאם יוצא
הרן ממשא אפו כלתו עמו יהולבין למכיל כשרה אחר שאין ה
מכרכין טקויה שמחה במעוט ולא ברבה תהנע וכבר היה מעשה
שהיו שושרון הרין ועושביוטן במקום אחר שלא בכיוב החופה ולת
הנה היבצא אל לכרך ז ברכות מהך ועמעתיו ויש אומ' דעה שמסרה
במשותף מקורבין אפה שלא בכיוב החופה אה החתן והכלה שג דהא
מכרכין אורה קודם החופה מכי רמו עכברו באסינתו והכתו פתחו

לכיוב החופה יע להב דין ככיה החופה

דין שאר דכו עמעו שמוכטין אהב סעודה העטויצין לא יכרי ז
ברכות והר טוסה אה יכרי ועעב רשכא הוא טפיון עכבר
אכלו החרן והכלה והטועביוטן האוכלין אמרוהו הו כסעודה עעודה
ומכל מקום מורה שמכרכין אשה ברא אפו בכיוב הפתח לה פה

דין דניה קטע אחר עכבטלו ונמיצא בהב דג טמא מבוטל האיסור
האיסור יש להשליך והטאר טלן מיתרין הואיל ונמצא האיסור
לא שאר באחרים לא עעמו וכטל בטעיה אפיטבו שליש כנגד
הטמא כטאר עעמו אוסורין אבל אם לא נמצא בעין יקויע שנתכטל

ברוכו יהי נאסר המאכל והקדירה דבריה לך בטעיה

דין הכל מצוה לטא בירר הקודם לעשייתה קמברך לאחר עשייתה
בר חסעדה קאסור ליה טוב מן הנוטל הזה בלא סרכה ופיון
אעבר יאכל והציע סרכה אחר זה הואיל ואיך איהו והיימ במיל
כה כל העושה מצוה ולטא בירך אם היא מצוה עקויו עשייתה קודמת
קביון לכט תפיוטן ונתעטת במצויה וישכ בסוסה מכרה איה עשייתה
ואם דבר לעבר הוא קביון הויהט בלא סרכה והמפרוט תרומה

נמעטות ציט חוגר ומכרך

דין
הדין

ובהטובה מעשה במה לפעול עקובה בקהלת הרגילה
 ובהטובה מעשה במה לפעול עקובה בקהלת הרגילה
 והביאום לפעול והביאום למה הקדשנוה עומן הקדשנוה
 לשומן הרגילה ואיקמו עומן הרגילה אתה שלמה חבור
 הקדשנוה אל עומן הקדשנוה והביאום ופזי רבי צעמי איהו זל
 שהתקב היה שלא במקום השימו דאוי במקום העומן האדיקלין
 דהלכ עתה היה ובקהלת הרגילה ליה הלכ עמא לא כולק עתה
 הילכך תקב הקדשנוה וגם הכיס והעומן סותמן מליה
 קדישנוה אפי' העגרי דעממא הגדין לא שיה לא בטל הרגילה
 שכלפי זמנה אבל בשע ידים לא יאר לנעין האמר משכניה
 ויה שמה שמה העצם ויצא לחיוב ואין עגרי ובגד חוסין ליה יבנ
 האמר אסור והשאר מותר וכלכך שלא העביר האמר מעבר
 מעבר העלמה שאניט לחיוב לביאה שלא היתקב ואם שור ובש
 חוסין אר רובן בין יצא האמר חוסין בין לא יצא מותר איה האמר
 וכשהאמר אסור ומטלינו עגרי לביאר עמו מעעין מן המוסר
 הקדשנוה איהו כמצינו שנגע בינו וטריב איהו כן שעשה הדין
 ביה לבנו עצמו ובא מעשה לפעול רבי יבא והיה הדין מלכ
 והפיק כיון ששבת ושלמה עליו רבי שמעון זאין הלכות השונה
 לא בפיהסויא כדאר בעממא המוסר ערוקור. כה נקב כשירות דאין
 הקטה עג שולל למתקב זאין מכירין אותה אסורה תמה ידל בדבר
 חשוב הילכך איוולו הקטה עג ששטה כר
 קין שאין לעשות הפקלה כמנעמו עממא על טר אלמנכה דאר כירוש
 ספיק אילע דרבי ל' אבהו באס ל' יורין ור' יוסי כר' זומץ חלטה
 אין מברכין על טר ובשמים שלמעותה מאי מענה איה רבי יחורה כבון
 ב' ששטה ואין מברכין על השלמים כבון אסא דהנעמא בסוכות

במנינא שבת

קין דרבי רבי צעמי איהו זל דאם הקדשנוה האלה ער מלכ יצאנו כהפיק קין חוסין מאמר
 שעליו טעמינו

דין בעי כיה הכנסה שאין להסמיא אוקרא לא אתה עמך יתיר
על קצת יהכל עולו למענין ל...
צויה לכהות ברבוב

רסו דינו דדימילן כמנוח דאיה בהפולת המורה המקבל עליו הענין
ורבו יהיה רגיל ליה כטומע הפולה עטנו האם עטנו
בינה ענין לענין כי ליתר משכ למטר כבעתה יאם רובל קודם

צד משה שפיר חמו ירבו גרסוב איה רסגו בעט אעני
דין חסו רבו אצו הענין והל איה כל תענית שלג טקעה עליו חמו
צויה הענין הע מוטי למקבל עליו תענית חסו כגון חמו

הריון בתענית לחמה מין מוי בל עומה אבל בעשרת ימי תעובה
או תענית חמס ועברא בעלמך קביל עטו כגון אטטי מוטמור וכ
העידו עלה לעקר כל טבן טלמך היה כנהענה בעענת יחי תעובה לא

רצו על עקעית הרמה אבל כיוצאתו מו הכנסת היה איכע מויה
דין דהלכה שמתעקן לשעיה כגון אה קיבל עטו טוגא שאכילת טמ
היה ושוכ הדענה כע הויה שבתעל הפולה תענית יהיה רגיל

למה כונה אלפע התענית הריון תענית לחמה יגה או יצריך להוציא
כשפתיו לא כמתכבת סג יוט אומ שאין להרבה בעת יורה ומולוע
שאין חמוין כטתיה לא העיה בעת יורה ככר יכו ניהגו באשכנך
יחיד ושכח עטנו אין מקוויבין איה ושלתי עיבדי שטכר עטנו כן

בין גיל רופא נסהפק נספר האשכג אה כוילנה כטומע הפולה
אה אין איה בין כרסה לכרוב כפע עכמה בהקודם טמכר או איה אומ
כלל
דין דבאיתן הימים דבע ארה תצילון להתענית כגון כו ימי תעובה
אשכ שלא קובלו עליו מתמול מהעני דכי האו גייש אין יצרך לקבל
דין דהורה רבו שמולכז כל דוק הלנו קל יתור עיועב בתענית כן כעבת
בין כוט איה לאחד התפילה אהי טכור התפילה דרב שטת חספ היה
הורא רב שטת כה הוה יהיב בהעצתה וכול ער כאיט הקדמינו על המונח

רצו

רצו

והוא לרעון וכל ואינו אלא ככל שעתו וכן דיכל מדכונתו יוכנספו
 פ דכונתו פת כעס הלכות גדולת פאור שעתה נעור
 דכונתו קלועמוס דכונתו הנה אין מהענין בעבת הענת חלק כלל
 דאין את הקואין בפתרו הלומות פכמוי רבונתו ומספוי אין מהענין
 וכן נראה לרף אפי הענין ואין הקנהב כן וגם תובת הענין לא נהגו כן
 כיון שהיו לו בלוח על ידי מלצר מן השנים היו ספק נסעות ידורין
 עליו את העבת ואם הוא הלמיה דכה יעב בכל יום וילגוד בהענתר
 ויהפך לו וליהוב להענתר ואור פכוי ושעו אחריו קל המעות מן
 המוסר לו שם בהענתר טיפס הרמאו שאנו היא נראה זעבלי אלכור אכס
 הוא יושב בהענתר יכן הלמיה ואין משעו מן הקנהב וכירנעל אמר
 אסור להענתר בעבת ער שעה שעות וכלא חלום מוידו
 דאין אמור להכות בהענתר לאמר שייטן דאין קנופ לעבייה ואת כולא
 הקנהב מויהו אטלה אסור כולא הקנהב ואם הקנהב אפי דכוי חטען
 די קא טען אפי לה אסורה כלא הענין אבל מהשנים לא
 דאין דפי דעי וריבא הורה הלכה ליעשה דהא דאמר למה אדרס הענתרו
 ופודע מוידו אפי אמר זה יים וקובל עליו מאתמול וכן פכוי שנה
 להענתר טוב פלג וכן דעה דכוי ישעו אחריו קל וריית לענת דפודע
 דמשמע אורה הורה דאין כויד סתם אורה כענין ופודע קלמא מוחויב
 כזה ויהי וירב טעמי ימים ודוקה לעעודת מעונה ולפתוח בשמרת מהענתר
 ונראה כעס ספר האטעביל אה כפר מהענתר אפי למה אדרס הענתרו וכן
 לא סמוי שוט לגמספר קוים סתם וכלא יום היום אבל ייחר הורה בעענין
 איות רשאי ללוות וכן טעם הלמא כולל
 דאמר כוידעלמא דנדרה סלק קונם נדר להענתר ושכח ואכל כויד איבר
 הענתר יכעס רבם דהנן היא ים סתם הא אם אפי זה מהענתר נאעלמא
 דהלכת כרב שעת דאמר אפי לכנס לענת ט כאם ולחנה אסור
 עבת בהענתר כל הלמיה חרמא עכאריש יערן עהנין כול כאם
 מכערב בסגורה המפסקת עלא להסב לא כל אחר ושם לכר

והוא לרעון
 פ דכונתו
 דכונתו קלועמוס
 דאין את הקואין
 וכן נראה לרף
 כיון שהיו לו
 עליו את העבת
 ויהפך לו וליהוב
 המוסר לו שם
 הוא יושב בהענתר
 אסור להענתר
 דאין אמור להכות
 הקנהב מויהו
 די קא טען אפי
 דאין דפי דעי
 ופודע מוידו אפי
 להענתר טוב
 דמשמע אורה
 כזה ויהי וירב
 ונראה כעס ספר
 לא סמוי שוט
 איות רשאי ללוות
 דאמר כוידעלמא
 הענתר יכעס רבם
 דהלכת כרב שעת
 עבת בהענתר כל
 מכערב בסגורה

דאין
 דאין
 דאין

וכל אשר מכרך לעצמו ואין מומתן בסוכה המון לפי שקומה לו

מוטל לתני וכן עושין בלמודי חכמה ובהיקוס בכל גלותה

דין דפו דפו זכרי העקרי שלא לערוט ולהכין השקד מועתה בה

על לומר העות מתי ונטוילתו שם ובין הטמטות עלהשעה באב

הולך יזך להפסיק מטעמה ינה וכן סוכה רב לפס

דין דפז דפז שדירא גמון מדשו גדינים יהיך שקיסל גני הענת שיו

והמטוי כל הענה כולה ואורע שרה ט באב בשיוט כוסה קינר

ועשה לסעוד פעמיה אי מופטו מופט נדרי לא סוער פעם אחת עקס

יבוא הסמט יקוים לך מהענן לעשות ומתפלל הקולת הענת ונודר

להתפלל מנהיה ואחר כך יסעוד ואעג דלמ כל הענת שלא שקעה

עליו החמה לאו שמה הענת הנ מילוי כשאר הענות אבל בערב

באב ובערב יוס כפיסודים שאי איפטר להטליה מהענת פטעו

ואחר כך סוער עכל הרב זל

דין שהמנה אחריה לעורך עצמי על עסקי ממון מפני המנדק הו

טרווי נדרי קאם ממון שהחייב לו ממון לא נרבייב לו אבל מה נדרי

לכבדו טכונה וקאי טרווי נדרי

דכה דבי טמול ביה מאי זל דלכרוב שאילג שלו כמועק ינס

כשדאיכא שלשור מלק וטלטון ולבתוב מערבא ולשמה להניו

טבין ליכא מאו דשרי ומה שיהגוי בעוגל איסור גמור הוא דהא ארפי

אורה מטרינו במהב להגיה בספר התורה ולא ידענא להניי מנהגה

דהא מויה אורה ארה כהקיות הוא מה כתיב קו שהאוהבות נקראן

מן היצר הארד ליכא בהדיא איסור ללא כתיבה היא ובעפס וע להחמו

מאיה טויהא דהא נפרך קלא אסרו טויהא טאיה מלמכה עכל

ורכו ישע אחרו זל מהיר מכה הידושטננו וכן רב לפס ואגדוק מלק

מלק וטלטון עמי היצר דכו ישע ארה זל מטרה דרכי שלו קלא לעבור

של היצון המלק והטלטון

דין דהטהא אין נהרין מלה שאיל ולהשכיר סביב נדרי מעפ טלטנס

הכי אעשה לך אפי' אם לך פנימית בך חמא אירא ואטא מסר
אח ליה ליה אטא יכול. אמר ליה לעמה אמר ליה דאנא אפול
מאן דהניל ליה לא יכול למיכל חיה נע סתם וקשה ליה
מקאם הרעותה ליהנה יהנה פלעט ולצע פטוה דהה ידען ועמא
אסור ליהנה יורה יורה אכל דרד כבוד דיעה גוי סר פורביט
ישען אחין זל.

יב

דין דפסקת דב יורא דספיקה דתפול יחגור ויהפול ולאו ויהפול
אדה כל הוה כולל מיהו אירא דתפול לא יתפול עד

יג

דין דהיה לך סומא דאיה היה שוקק בתפלה ונזכר שכבר התפלת
פוסק אפי' באמצע ספיקה פורביט ישען אחריו סתם דכח הנזכר
דאיה דאיה פוסק הייט דוקא עשה עשה דתפול ועשה התפולע לטהר

יד

אכל איה לא התפולע לטהר חובה לא לטהר מחייב מיקו דהיה אחי
שהקרב המיך לטהר והביא אחר ס' גרסא או נדר איה עהו הטעם
דקיימא לך בפולת כנגד המידון הדיקטוס ואיכא דמיקוה לך בתפולת

יז

דין דהיה לך אסור לאדה לכתוב ערכיו סתם דהמילי טעמי
פולת או תרתי מעצמו ויתפול אכל תופס תפולת מותרת

מקאם דאיה פיק אול קאיה מהו תמיך רועיט אכילת איה ואיה
איה דלא אערוקיה יסך היה נכון לעשהו כל יום הולטר איה כעשה
איה תפולת ליה טעם

יח

דין דהיה לך אסור אדה תפולת טהר בחולא אכל יסאיש באמצע
סלכא דדמו לחיבא ואינונע

יט

דין דהיה לך אסור יורה קודם עיבפול ואיה סך מתפול ענה הכח
איה ואיה תפולת איה פורביט אפי' תפולת איה ורבו ישען איה
דדוקא יין או דנט וס' אכל מיה גוי דאין כהה ציאות וסבך היה מעשה

כ

כרבו איה תפולת טעמי מיה קורה תפולת הטהר

כא

דין טכח דכו טמא דכל בעלי שמה תפולת עיבין טכיה כדאיה

בבשר לך טען מיהו אין הטובות מעכב לא חיה כשהיה תשובה

היו הוא עביר גמור לא שצריך גמור עכמו

דין דתפס רבו יהודה קלא מהכי דטעיה מיה דרת ועבוס ופז רש

ורת יהודה כשן שלמה ושלמען מסתקא על נצרוף להרתק

מטעיה המיה הפא מן הרתק מטעויה התרעוץ על טעויה

להרתק מ הטובות הרותק וטעיה סתרוף

דין דפסק רבו יעל אמרו קל דכדמכר המיה א מכרד ואהר כו ביט

דלוחו סרפה אפה טלס וינעל הוא דרה ככור ומטעיה מן המיטק

וקל מסמירא ובועע כויד עמא הטע על קן טוס געה ואהר כן לבוע

דין דהיכא שביד המועיא יעל אהר כן המיטכיו וטעויה מיה

דהיה מקידיטא להחכרה צריך טועע ה אינה שהיה וכן אהר היו

מוכט מוט גרות עמא מועמיו קלן מכרד המסדר על אהר רשמו

שאכול מכרד תכרדה אעפ א אכל עקמי המכרד הוא זמך הביסט

הוא פישט יקנ תחילה הייט כשכולה מוכלח חכסר אהר

דין דפסק רבו יעל אמרו קל לטעיה רשיו קל דהיכא מהו מסיכיו

כסעיה מטעיה הרבה וכל אהר יוטכ לבדו אין אהר מטעיה ככר

המיועיא ככרדתי אלכסיו אעפ דאיהו איהו ומטעיה אהר מיהו

הכועין יהו למכרדן ולכרה איהו

דין דהיכא מהו כע הכירה מסיכיו על שולתו ועל מיהו והכירה

איהו יין אהר מכרד לבולן

דין אמר רבו אמעון קלן שאם הביאו איהו יין כהך השעירה איהו כיה

הכליעה פשו למיטע הכרדה מכרד העוכ והמטע אעפ שאין

אימעין דכיון דסופן ליהקיה מנה דין אעפ טיהן על ידו כרדה עמלן

קלא על ידו כרדה מידו דהיה אמרו איהו איהו ויהטע כהחולה מכרד

דין האמה ולכסות מכרד העוכ והמטע מטע איהו ויהטע עמלן

ומי לא עסקין שאין איהו יעמי כטעה הכרדה וכן הסכים ה סתן

כעיה רבו יעל דהעוכ והמטע ככרדה המיון כל אהר מכרד לעממו

מיד דהנה אבירא פרו דגמן דאמא להב יין בתוך המזון כל יום
מסדר לעצמו שאין ביה הפלעה פשוט ואומ' דכו' הנפל למען יכונה
שמהכוונה הביטור לפטור שבמין אינו נסערוין.
דין דכה' יצו אפי' עקרו יש צוהגין לכל כוס שלב ממתי מהקדמו
אורה פ'ג' ואין טברכין עליו, ברכת המזון וכן היה נוהג
ל' עשר מלמץ ובכית דה' אבא מוח דאורי' שלא היה עוסקו לתוך
לא היה מסור עליו כועט יין או מים יין ונהגין בכל ארץ אשכנז והנהגו
שלא הוא שוק על כל יל' ומהמלמץ היועלה דס' שלשה שאלו
דין דפסק דכה' יטעו אהרן יל' שאין ארץ יטעו להטעיה בהמלמץ
אפי' לרביע ובחמישי' אפי' לא על מנת שיחזירו מ קודם הטעם
יין פ'ו לטעם ואמ' דכה' יטעו אהרן יל' בטע דבן דאמ' ל' בהמלמץ
קטויה לך מותר מיהו כומץ הזה אפי' בכי האו גוונא אין טען להבי
מחו להטעיה לגיו פוטק נחצר וספיטה כה' ה' מאור מארץ יין כספיט
ל' האו גוונא יל' דמותר בה מלמץ הקדושה על יטען ה' קא
דין דפסק ה' כה' מידעט בודק שאם הכי' ה' כה' של של
בטעם מסוד' ל' יטען לקדוה' כי יין פ'ו יטען טעם יקדוה'
בטעם הקדושה וכה' אפי' העונה מותר וכן בהוספות ויש אומ' ל'
לעצמו כלן קדושה מותר נעלו עמי והגט מותר לעלעט בטעם
עליו ל' ל' מותר הלכך גט והוא הדין לכל הקלסון הראויה לעי'
על פי עלויהו ל' המודעה לבקשה.
דין דכה' ה' אמרוה קהילה שאלה ובטעם כה' ל' אהרן אהרן
ד' שיה' ל' להטעיה דין ובהטעיה עמי אפי' בטעם כה' שלא יטען
דעמו שלמה עליו דאמ' פ'ו ל' קוקו מטיב מרע בטעם של
היטען דעמו עליו.
דין דהא דאמ' כל כהן שהיה אהרן הנפט לא יטען אהרן כה' אפי'
העזרו ל' מותר לא במותר ומסורס ל' אבל אהרן טען דמה
או אלה עבירה שבה מקרא ל' ומוטו מועק ומסורס ל' ל' ה' הוא

Library of the
University of Toronto

20

21

22

23

על מה כפיו ושפיר דמי יאמר פירוטל בספר העזקין שלא האה זה כן
מגיד דהיה ושופר דמיה והוא מברכיני צום הקדש וכי הוא מברכך ואני
אברכה וכן פסק רבנו ישעיה אהרן זל
דפסק רבנו ישעיה אהרן זל דהא דאמר בפ' מקוה טעמו לעלות
מלאכה בערב טבה מן המנחה ולמעלה הלא דווקא מלאכה
קבועה שאסור טעמו להקבוע עצמו להשכר לעלמיה ממשו ערב טע
אכל מלאכה בעצמה שהיא לשעה ואינן קובע עצמו עליה הרי הוא
אין דהן סק דלטה ביה שלי אהרן אין עורין סממין וכרעמין לא
שיטורו חכעור יום וביה הלל אהרן
דין דכב דב שדירא דאין מעשה שהיה ביום אבותי הקדמונים זל
פעם אהרן ערב טבה היה ויום המעון היה וכסבורין העם
שהשיבה והקליהו את הערות ולא הספיקו תפולת המנחה עד שטבת
הרוח וטהפדו העבים ונחתה המה והיה שהיה ביום וההחיל הערות
להכבות ושאלו להכמו הדור ואמרו שאין שיהר ליקו הערות שאסורין
להקליהו ולעשות עור מלאכה שכבר קיבלו עליהם את הטבת אכס
אין כע אלה הכיות מותרין להקליהו ר' אהרן אכל בארץ אהרן ללל
טבת אסור ליגע בו ולהיסית עליו שמן ואפי' ככה אסור לטבת ולגע
בו עד מוצאי טבת אבל מוט אחר מותר להקליהו ר' אהרן משמע
מהכא דקבלה בטעות הווי קבלה וכה רבנו ישעיה אהרן זל דאעפ' דלכא
הדמירא לא משמע לבגל הכי אין לעכ להלוק על זכרי הקדמונים
ולמדק שהר לקיה חר מאקבלת טבת
דין דרבי משה ב' יקוביל הית אומ' לכרך על המאור כט כאכ שחל
להיות במוצאי טבת אעפ' שאה חכה שערך לסדרין על הכוס בטבת
הרחק טאט י
דין דט' כאכ שחל להיות בטבת מותר בהשמיט אעפ' שהיא דבר
אלענעת לפי שאין טהר בו אכילת כלל וה' יכתק מוויגא אסור וכן
הסכיה חר מאור כרי הוא ביה לחיט לאכר עליונותה אהרן פלטה



דין ברוא שיצאה לך הרביה נהיין מקלה להנין ולקח הגני הכרוא לקצעה
 בעבך ולא כיון מקום הטק והיון היה מקלה עליה בגני ולקח ויטבל
 הכרוא לך הגני ושטפו בגניו נעצמו במקומה זה היה מעשה והיה הדין
 בשבת אשכ שיה יוגע ביד הגני שאין דרך עסוק בכר
 דין גני שעה לכל יטול יין ואחר כך יעברו הכלי מן היין ויטמו וזה
 אפיקו והוציאו יין וברו שאם היה הכלי טוסח על מנה להטמא
 כל היין שבתביה אסור ואם לאו מותר אף בשביה
 וזהו הדין שיה יוטב על אולתו ויהי אצלו ובא הגני והטמא מפה
 ונעבר היין אם היה יודע הגני שהיה יין אסור בשביה ובר כלוהו
 וזה אחר כל יעקב עבד עובדא בכח כחו ואסר משמע מהכא אע"ג
 דאזיל לאיבוד אסור

דין דיל אוח גני השופך וינן שלישראל אפי' סנונה וידע שהוא יין אין
 בו מטוב יין נסך כיון דאזיל לאיבוד אין דרך עסוק בכר מראה
 פדך אין מעמדין נעשה כגורק מוב לטעם וכיון שאין נסך מה שכל
 מותר אבל מקלי לכלי הכל אסור מעוב טווק יוט אוסרון
 דין דכח בפניו הגני דגוסס אינו יכול ליתן גט מראה בכבא בהרא
 ש"ס בפסין אפלו לו שהוא גוסס ופי' דכו חטול שאינו יכול להקטלה
 במתנתו דגוססין לבגירה וחשוב הוא כמה והא דבין הרי הוא נמי
 צולל ומתחיל וכן העולה בקרבית הנעשים מאליהן אבל בקב"ס
 עיברינו נעשה לאי והא דאח המכא גט והעמן זקן או חולה טהע לו
 בחוקה הוא קיים ואח עט לא חולה אבל גוסס לא דרנב גוססין למזה
 אך תח' דאח בעלמין דגוסס נודד ומקריש ושלמא גבי הקדש שאנו
 דכו ישעו השב דוקאזי הוני כמו לכל דבריו וזענו גט ומתנו מתנה
 ואין לחרה ודכו חטול לא דק לא פי' דעבב עיקר ופי' שאנו וכול לקבר
 ואין לא כח ליתן משמע שאם היה יכול ליתן מתנה מבה וכן עידינו
 גט אם יכול לקבר ואם ידעו שאין יכיר עבה לכהנה המגריש
 טווקאן לעטוב גט מקושה

דין דפסק רב אפס דכל מהחייב שטעה מדרבנן ועל אידכס הכובע
 ואלו קוצה לטובע הנכסע לא מפסקין מינה ומחוייב שבועה
 דמחוייב צדקה מפסקין מינה אם אינו רוצה לישבע ומחוייב שבועה
 מדרבנן ואינו רוצה לישבע אין יורדן לטובע לא מנקה אותו אבל
 מחוייב שבועה דמחוייב ורדן לטובע כר כר הרה"ק ואלו ומחוייב שבוע
 דכסן ואינו רוצה לישבע והכובע תס מן העל מפסקין לה ועל ואם
 הנכסע הוא חזק נכסעדרו הפס מאחר דליכא דין היסוד שבועה בלא
 דעה הנחמד היה על דאין הפיסהו מעשה כלום דאם כן לא שכתה מי
 לטובע לטובע דולק כל אדם ויהפוט ממון החטודים ויהכעט שבועה
 הוסב זרתיא בידו

דין דפסק רב אפס דהלכה כרב ערק דאח' ככתובות ס"ד הכותבת
 דהמלווה גובה רובו מנכסי גוה אפ"י שלא טפנו וכלטבעת היסוד
 וסקיוה השטריי מיהו אם מעוט לעודוע ליה מודועטן ליה דא ביה"ע
 הוה דומה דאחיה למלוה לטכסיה ללו' מקמי דלתיכע ללו' סלקה
 דבחק ברנה דרב ייבא קסבר טכסיה דבר ציטט איטן ערבון ליה קייס
 ל' לא יכבע את הערב המלוה ואם לא איכעט לעורוע ל' ערבון כרבין

מיהו יש צוטה חולקן עליו וראייהו מן הירושלמי:
 דין דפסק רב אפס דכהובות כען דיכדין אוטה עבכיה פ"ט ט"ט
 נמרה כדאח' בטבעתה אבל לא טבעתה אוטה טבכיה דכהובות
 כעייא שבועה ואין אקה מודוט שבועה ל'כען והע מילוי טמיה האשה
 האחרונה אחר בעלה דאח' הובה מחוייבת שבועה לבנ' הראשונה ולבני
 כטמיה אין בעה גובין ל' ל' מכהובותה אבל אמה שמה בעה גובין
 כהובותה אינפ' שלא טבעתה ל' היתה מחוייבת שבועה כ' משמיה

מדבריה רב אפס

דין דפסק רב אפס כ' מאיד דאח' מי טוט ל' ג' טיה כהובותה עליו מנה
 וטלנו מאהיב' וטלנו טל' מאנה ע' ג' מאיה כל איה טעלה מנה
 נאץ חולקן לפי מעוה דכל כלה דלא עכשו הכהובות הנכנסין משועבדין

לכל מה שמונו לנו וכן ספק נמולד לשיה שהע. לג לבס דג מעה המאיה
וקיו הדבנה הטכר וההכסר למציע. אבל כיומו או הוה: כן מחלק שיעני
מעבד וממונה בדקדאי האו חולקין לפי מענה ועל דבר אפי לא כיון אפי
לנקרא וזו לא הרב שיהי הטכר וההכסר למציע אבל זה נאכדו ממענה
הטורבין עמלן הילל דודאי ההכסר לפי מענה ולפי למציע אבל לפי
רטי מטמע אפי זה נאכדו למענה הטורבין הו למציע דבר וזה לשון
אבל זה כיומו מאה או המטאי וזו זה מססור מחצה וזה מססור מחצה
שכל תקנה בעיני לה כן ושמלא קמו פורה דפו לטו על וזו וזו קמו
וכן טעה שיקר.

דיון דסקל רב אפי כשמוז דאפי שפי טערה היוצאין ביום אחר אורא
דיון רפי לטו קל דדיון שהדיון יראה דעה הערן למי שרועה לדרך
יותר לצורך והטעמות פו למי שרעו הקייטן לדרך וכמו ולא שיקבלו שכר
דיונה במקבל אגרא דיונה למי דיונה וסב דכו ושעו אחרי קל דאיונו יסבל
לעמיה אורא לא דיון מומחה לרכיב ובקו בקיטן בקורו פיר טמין בקורו
ובמטלטלין לא עברא אורא לא ממון המוטל בספק חולקין עכר ידווקא
קטטרי מכר או מהלך קארה מהן זקד אבל טערי הוראור והלואוה פלג
טמין הלמוקא דיון שיקר ולא מטמע הכי וזקד לדברי הורול הילכה כתב
דחולקין בידו טלמי מהלך פלג ארעמוז מו טהיה טענו וכן אפי טב לא
הילכה חולקיה בטוה ולזה המן אורא דדיון מיהו קל קעב דלפי הירושלמי
דסקלון כרב מטמע דהילכה כוונה מכל וכל אפי בטערי מכר ומכר
ולא כספק רב אפי וכגמרי דוקן לא מטמע בקורו פלגה דרב אמול
היכי הוה.

דיון דהמוכר נכסו לצורך ידוע כגון אד עקמא למיסק לארעא די שמיאל
ולכסוף לא הוצרך לאורו הצורך כגון שאינו יכול ללוק טב אפי
הוציא הדבר מפיו אעל כן הוא מוכר טהיה איוטו גלפי לקונה הויר כי
ואם לאו איוט הויר דכריה טלג איוט דכריה
דיון דיוצאין המוצאין שטר חוב על הומוץ שחיה שמתווכין ליעבד

שבעה ימים פיקדו אהרן ואלה שמות שבעת ימי חנוכה
 חלקן כמקובל לשמא עזר לו ולא להרוב און ארס מוריש שבושה לבני
 אהרן ואלה שמות שבעת ימי חנוכה שייב לו ואיט מורה סר כר כר
 ארס ואם יתן הכן למחר מורה האב ואם יתן הכן למחר אהרן לו
 אהרן מהבין עק שגדל וישבע שלט חצא זה השטר ~~למחר~~ מורה פרוג
 ולא שבעה ולא פיקדו דקטן היה ואם יתן אפטרופוס לזה דקטן שמיטה
 אכיו ובעד האפטרופוס שלא יזוהו אכיו יהוליס שטר זה פרוג ואם
 לזה דקטן אהרן גדולה ואין רוען להבין עק שגדל דקטן ישכא זה
 לבת שבושה יהוליס ויגבו הכל ועכשן הלה לקטן זה כל שבעה
 מאה - טהר לא חצאו פרוג פטיט דקטן עמי לא ימצא אין עדיך
 שבושה ואם מית קוטן כחלקו ואם כולה גדולה ואם אחר מהם יצוה אכיו
 שטר זה פרוג וטא - אהרן אכיו לא פיקדו אכיו חזק אכיו אהרן השטר
 יועא מהרה ידי האור פרוג שאין לבו דמי בשו קוליתיה והכסוייה הארין
 חלקן ואם יועא למחר ידה היא הפסוק הן שבעין וטעלן ואיט לעיוט
 האכיו למחר כיו דאוכא פסיו האו חלקיה ואם קושטא האו כדא
 בהענקין אכיו ספי מורה סר כר זה אכיו אכיו אכיו יועא לזה דקטן
 כלל דהכא אכיו למחר קולט קוטן יא שפיה כוטיהו הלה וקא חלקיה
 שהא פרוג הילכך אומט שאמי ויהא דאם דהכא דמיה אמתיהו הארית
 הגדוליה כלל שבושה אין אהרן אכיו אכיו חלקן דאין ארס מוריש שבושה
 לזרעו אהרן שבעה מיתה שטר זה איט פרוג טאה לזה אכיו
 דאמי אכיו חלק ואין אכיו ארס מוריש שבושה לבני שהרין וכולן לשבע
 אהרן שבושה שבעה אכיו יכול אכיו הכן לשבע יועא אין ארס מוריש
 שבושה לבני כלל שפיה אכיו ממון ודכר שאין ארס קוסה כה לא
 שבושה אומט מוריש לבני ולפי זה אכיו הארין אכיו חלקו וכל שאם שבע
 הארן שבעה מיתה אכיו הארין חלקו ואם לא אהרן כעלמא אין
 אכיו דאמי שיקר ולא אהרן אין ארס מוריש שבושה לבני לא לבני אכל

למעשה הממון כדכ לא

דין דהחוקמה שהיה נשבעין שבועה שלא פיקדון וכו' ואין נשבע
 שלא נפרעו אע"פ כן הלואה הויתו כשיהיו חולקה טענת אדם
 לנזק אבא לזניה ופרעה למלכה ולא לבני המלכה דוקא. כפי המלות
 לא נפרעו אבא לזניה ופרעה למלכה ולא לבני המלכה כפי המלות
 והנמו המלכה היא שבועה שלא נפרעו אבא לזניה ופרעה למלכה
 כפי המלות והנמו המלכה היא שבועה שלא נפרעו אבא לזניה ופרעה למלכה
 דין דהא דאמר בירושלמי דאובן שכ"ה נכסיו למצו בטהרה
 קדושים זה לזה ורחוקים לזה ורחוקים לזה ורחוקים לזה ורחוקים לזה
 ומהנלו מסויעא ליה ליה ורחק מיה שונא אהר מיה פסול ואם לא
 או פסול והול קוש מקשים אמאי לא אמרו לן הכא לא פליגי דיבורא
 בדקווא לן בפרקי' טהלין דבי פלג בא על אשה הוא ואהר מעשה
 להרדו והכא אמרו פסול והא הרי גופי נטהו והרץ רב אברהם דהא
 דפליגי רבנא דבי פלג בא על אשה הוית טעם מעוב דאשה בגופי
 דמי והו' ליה כאיל אה פלג רבע לטוב דמיטא נאמן מטוס דאדם
 כדרכ אעל שבמו ואין אדם מטיב עצמו רשע ולהכי פליגי דיבורא
 דהא כי בעל דין ליה לזה הדבר ובעל דין מיטא בר עקוב והו' ליה
 כעין דלא אסור על נפשיה כלל אבל גבי גרובין לא רחוקין ליה
 מיטא שבועה פסול עליה ודמיא לנמצא אהר מיה קרוב או פסול
 דהא דאמר פסול היכא קווא לן דהא סהדי אהר דרובין טעון להעיר
 והחוקין טעון להעיר עמון בדקווא לן כוהיה דאם בונן אהר
 בתן וכו' והו' טעם נמי לפסול היכא דהעדים דרובין ליה ורחוקין ליה
 דיוקא כשהעדים טעון להעיר אהר על הקרובין שקורין כטירה וטעון
 ליה כן טר חשיב רב הא"י גאון ז"ל והר"ד כ"ל כה שאם כה בטעם אהר
 שבהי לפלג חצר פלו ולפלג חצר פלו ונמצאו הער דרובין ליה
 ורחוקין ליה זה שהי חוקים ממוט מהבט דיימא שאו"ט ליה ערוב
 אע"פ אהר בטעם אהר וכה רב אפס חזקן לגאון דאם הע מיל כהיכא
 בר צדקה פלג פה אכל בטעם אהר וכה רב אפס חזקן לגאון דאם

מה לא יקרה בעתה בידה אש כפולתהן להעיר וכדבול לדין זה
 בפע זה קדמו לזמן דאז לא יבטלו לטעמי הלל
 מבטלין שטרא מספק לא יתקיים הערוב בשאר דאז רלב הר שפוד
 מוהא לטוב קדושה וכו' זה הקדוש והרבי עש שלח עבד חביו נעל
 משלח בין רבים היום החולה בין באמצע בין בסוף מהבטלין החוקה
 ודבריו עיקר כיוון באונס חולין עליו וכו' ושלח אחרון וכל
 בדבריה הגאון אילך בין ערוה על כה לערוך בצער אכלתה דאוי חביו
 בשלוח קודם ואחריה והפסולת פסול
 דין התעשה ערב לחביו סקטין או קבלן וכול לחזור בו קודם כליטה
 המעשה כי הקטין לעל עק לארר טביה המעשה ופיון עמוד
 קודם אונס חייב מטעם כלל יאה קט ממט ארר מתן מעשה
 אין אחר קטין כלום

דין הטובות ספירו זה אה זה מטעם השיתוף ולמה זמן טכא
 טבתיב אחר מתן טבועה לחביו בעבור עטין אחר יש אור
 זיכור לגלגל עליו טבועה השיתוף דמגלגל למפטר זה אה זה וכו'
 אור שאיט וכול לגלגל מלאה זבי אשה שעשה כעלה אפי ערוה
 ולמה מן הטבועה שהורטין טכעץ אהה עלה העב ועין טכעץ אהה
 אפי על מה שעשה כהיו בעלה משמע דאפי על יקו בגלגל ולמה
 האור זיכור לגלגל עליו אה זה המדברים טבועה אהי כן וטבועה
 טבועה הטובין אה ירעה דמיו למב לא סטכור לא שמינה

אפטריו
 דין דהא דאז דאשה טכיה לה בעלה ארשא גובה זמן היתמות
 בלא טבועה דמיה דאז לכא לחימט למה דוקא אש
 דאשה יכולה להטוע כהוכחה לא או כצריצין מיה כמיתה אבל בעל
 חוב דקאי לטופרושי וטכע אשך דיהר ט דקדע אס לא החיך בו
 טכע כרעו הלוח כחיו מיהו אה החיך הבעל חוב כקדע
 טכעו טכע ל כהיו הלוח טכע ממנה שלא בטועה כצריצין דמיו

וה' יוסי אלג' כה דאפי' אם החזיק במשכון כולו דמצי' לסלקו דאני' אמי
נפרע לני' בשבועה וגד' היה ק' בה שאם מה הלואה דמי' קלמה יומה
המלוה אחרי כן בלא שבועה פקע כוליה דאין אד' מוהי' שבועה לבני
דין דהא דאפי' המוכר טע' חוב לחבירו וחי' ומת' מחול' -
העומל' הלוואה שאין עליה משכון אבל בהלואה טע' עלתה
משכון ובא' המשכון ליה דקונה השטר אית' יכול למחול דלוי' כפי' חבי'
לית דמיה והמחול' חייב ליהן לקונה דמי' כל השטר לדכרי' דכו' חטא ויהי'
לכ' לקונדה כתובה שחורה למשורתי' לפי' ולא כל שטר הכתוב'
די' משנה דשבועה תקנה לא קאי' למי' דבית' ביה ודכו' שפיה' קל' סוכר'
המחול' אית' חייב לפרוע כל הכפו' בטע' לא משורתי' מהי' ל' וכן
אמר' דכו' ישי' קל' והדל' במי' סוכר' כדכו' חטא וכן משמע מפי' -
שפ' מצבי' ליה כל כפו' שפ' בוי'

דין

דין

דין דכו' חטא ויהי' לפי' כי משכונה היא איכותיקו סה' ואם -
שטפה נהר גובה משאר נכסיה אבל אם אמר' לא יהא לקי'
קידעון לא מזה אם שטפה נהר אית' גובה משאר נכסיה ואפי' מבט'
קרוי דסבב' ככר' גלוג' דאפי' שהמלוה מוחק במשכון היכא דידוע ללוה'
יכול לגמ' אית' לפרוב' משכונ' ועי' סיימ' קיה'
דין דלוג' האנה למלוה אמר' שאיה' הילווה' אבל אין לי מה טירן
לק' משכונ' אית' ואפי' שלא מיטע' שבועה זו כמשנה ובדמ'
כד' נהר' ויהי' תקנה טובה דוטהב' אהר' סה' מה' התלמוד' וכן
השיב דב' לפי' שחייב לפרוע שבועה דאוריית' לא שבועה היסב' ודכו'
השיב דהיכא דמיה' הלואה קודם שהספיק לישבע' שבועה זו אין המלוה
יכול למ' ליתומי' השכונ' לי' גב' אר' שבועה מכוכה כי האו' שבועה
הקטנה היא והקטנה להתקנה לא עבד' מיהו' אם המלוה עוש' שעה
ודאי' שהלוה' דער' ממון' והיבומין' אור' לא הנה' נשבע' היבומין' -
שבועה היסב' לא שבועה דאוריית' אבל אם המלוה עוש' בטמא' וכן
היבומין' נשבע' כלל' לא מה' סרב' כדרך' שמהיבומין' על שעה' שמה'

ש

ש

אנכי שאין אתי וכלן לזכרון סר בשבת רב אפס זיל ורובי דכחלן
השבושה הרגשונה כוללן עמה כשיהיה לו עבר מכרי פדח בואל סיפרע
ישוב לא יטעם ויהי חבל ישורו שכינת אש לא יכסוהו בסילעא דלוא

מכשרמא

דין דהוי דהא קלא דבי סב שמיא דנבין נכסי איהו נכסי כהקרה
בדל שמיא העמול בערות מכורה על פה אבל בעטת כחוקה
אין העקיה חוקמין לא זה קליה חלוק וילע אה איה חוקה כמקוב
הכרעה אה לא

דין דהא דאם טרין טעב לפגב לומר ה"ל מילי קמה שכבד נאכל
לבוז הכלי ההוא שאין לאוסרו בדועבר אבל הקדושה והטעם
מורה שאין לבעול בהן לבהרילה יוהר ואמלעכר וכייל בהן מוהר
כיון דטוין טעב לפגב

דין דכתיב ויתק הלא דתאי דמאן אדה שי מיגו הייט לאיכטרו
ממאנתא אבל לאיכטרו משבושה לא דאין שומיין דאיכא
למיכ בהו מיגו ולא מיכטרו משבושה דאורויה ושג הכוא לאית
אחרות כפדיה כל השכשען

דין דכתיב ה"ל אביר ורבו יטעו אחריו על דהמלוה שאכל ללוה זקצב
ממו לארובה אפרע אה וש ללוה טכסיה כידוע שזיט יכאל
לופרע מן הערב החולה אה אין יקנע אין מיטכועין אוהו בדר

ערב דירורא לא שטפרע מן הערב החולה ואה הוא קבלן שאהין לי
ואנ אפרע ממט אנכי יש ללוה טכסיה ידועיה אה הערב שאה נהן
ביה מן המלוה ונהן לקוה אין ללוה על המלוה כלוה ואה אין לא
כמה לפרע מן הערב אה על הלוה מדה טין נכוליהו ערביי בעו

קשין בה מקבלן וערב כשער מתן מעוה הייט דאמ לא ואנ איתן לק
וערב דכהונה לא משתעבר דמיצוה עבר ואה האב ערב ככתובת בע
וקטו אידו הייב לטעם והכלן שלכרובה חייב וערב מאשה לאו
בקרנותיה משתעבר מהי יטעו אחריו זיל

דין הדין והדין בשביל ושרץ אהלך המלכות לך ללכת על דעתך
הענין לך ערכוה צאחה מאמן עליך כל זמן שאומ' ללא נפוצה

פה

אעפ' שיעשוך הגוי כדאמרינן לא תהנה עמך הדין ללא אומ' הגוי
כדעתו הדין שיעשוך דייק כעצם דישאל ויה המלכות על התורה
ואם את הגוי יתורה ויה ערב מורה כה הדין אעפ' דישאל עיון
ללא ידענה למה דסעי' דמייב דכל המה ללא לנתיב כדאמרינן ללא פיעה
דכתיב ויערוך עיון ללא ית

פה

דין חכמה יבן יוסף הלוי ר' אעפ' דהיכא דלעטא חייטין דשעורין והנה
דכתיב מהן מיקרי כוונה כמקדת הטענה היכא דלעטא
בהחלטה מיען חט והורה לו ומה כך טענה דישאל ויכח פון זה מורה
כמקדת אהרן יורה לכל הטענה הראשונה ולמקדו נא ביה טענה
דמין ארז משו פשו וכו'.

פה

דין הטוען את הכידו מנה יט' בידר הלה אומ' אין לך בידו כלום
בעעטה כדאמרינן ופסלם לטבע שבושה היסד אעפ' מנע יודע ה
ידענה ליעבד שאינו יודע כדן מנה לו בידר והלה אומ' אינו יודע
כסס הדין אעפ' דלעטא שאינו יודע ופסיה ואין יב טוען והורה וטוען
דכתיב דעטנה הראשונה היה פט עצמו ולא היכחט מימל אמרוך
כטבא לטבע דיקדק בטענה לעצמה כמקדת וטבע אומ' יודע
הטוען אכל הכוסר בלך ואמר כך אומ' שפרע אין טוענון לו שכל
האומ' ללא לנתיב כדאמרינן ללא פיעה קמו והפירע את האב כשכיל כמי
סמך על טענה הטוב רצ' לפס טחויב לפירע לטן אה לא קיבץ מן האב
דין חכם שפיר לאמרו בשעה והעדים קט מקצת שיהיה אשה רשעה
לחך נכסיה ולי' העבסו טחור ליה הוא טענה לכל מי שהורה
והלכה ורעה למכור ולמחיה השים רב לפס כי זה הטענה הוא דכתיב
וטעות כי כמו שיכונה הוא למה טחור עשיתי לטענה כך וכו' למה
הוא טענה דומ' עשיתי ליה

פה

פה

דין האומ' לחכידו מנה לו בידר והלה אומ' אינו יודע וכו' —

למי יקבעה דחיוכ שבנעת היסוד והזרע קורה על מי טענוען
צמיתו וקע צמיתו שבוה לא כד כה הימ צמית ובעד דיוק מנה לי
ביקר וקה מזה אית וקע פטור ובטענתה כה הכה נמי טמא
על דה דהם פטור מאנה ללא הארה בכלל וינתהו חיוכ
טענתה דההה קבאל הכה טון שהיה צמית חיוכ טענת טענתה
דחיוכ הימ טענתו חיוכ חמה שהיה לו ומחה ונתנוכו

דחיוכ טענתו הטענת והועברו למכור טענתו ומכור קע
קורה המכירה כח מוטעמור לא מחמת חסרון והיה צמית
אלא חזק גמן ההוזר המכירה עליו ויהיה הוא הקלות כה דה אכס
מן מודעה נמועלה ולא נהגה מודעה לא לדקא חיוכ טענתו
טענתו טוכה טענתו למועיה לערוה טענתו לא

דיון ראובן שהיה לו מעול טענתו ממו יסון טענתו מה לו ככר
בה לא טענתו וקעל מוטע יכ וכו טענת מורה מורה טענת
טענתו ויהיה הכל ליה ראובן וראובן מה כה הוא טענתו ליה
מכיל לא טענתו על כד וכך לא על כהנה מכן הטענת כה טענתו
הקדשו טענתו ראובן טענתה הורה טענתו טענת ליה על טענתו
טענתו וטענת הדיע לידו ויהי מוכן ויכרע טענתו טענתו וטענתו

טענתה היסוד טענת מה טענת לא טענתה ראובן ומה טענת
טהן כיון ראובן ויפטור ליה ויספיד טענתו וטענתו זל מטיה דה טענתו
ראובן מוכה לא טענתו לעולם מהימון בטענתה טענתו נמי כו אמר
טענתו ולא טענתו לא על כן וכך מהימון טענתו טענתו כיה הוא מכו
למכורו ממונה ובקדושיה ססקיון דכל מקום טענתו טענתו עד כר
למכור טענתו טענתו מלוה עי טענתו טענתו איתן טענתו טענתו
ולו טענתו דכיון שהן חיוכ טענתה היסוד לא מקבלה טענתו
ואינו טענתו עד כדכר טענתו מחניוב טענתו עליו וטענת טענתו
חיוכ טענת היסוד הוא מסע טענתו הוכח ליה את המעור טענתו

למלכות... ידה מארה... יכול לנהל... ואלו היו... הולכך... הנה ליה... אונתו... ומה...

דין... למה... חבון... מכל... דין... עמו... פסק... כשהיה...

דין... המלכות... בידוע... שורשו... מה... דהמחיים... דין... דין... דין...

דין... שמשו... דיכול... דיכול...

והשאר בשכר בעל במיכסא לסיק... באס כיון...

בגמרא... לברך ברכה ארוסה...

ארוסה כהן... יצא על קור...

כחלפס לאון לברך ברכה ארוסה... משהו רבה לעיל...

בכחלפס לאון לברך ברכה ארוסה... וכן בברכה ארוסה...

ארוסה כהן... ארוסה כהן...

ארוסה כהן... ארוסה כהן...

ארוסה כהן... ארוסה כהן...

ארוסה כהן... ארוסה כהן...

ארוסה כהן... ארוסה כהן...

ארוסה כהן... ארוסה כהן...

ש

ש

ש

למנוחה מה שיש בספר מלכה שאנו אומרים בו וידע ששם הוא ידעו
 נמוצו כיון שספר מטוב ששטר מלואה וידעו והפירוט ספק אבל
 הכא סבר הדין לה המשכון כנגד הלנוואה בוודאי ספק אבל ספק
 לא אבר ומטוב כן איתו דנמה לדבר זה ואפי' א"ל היוולד לכתוב אע
 המקרה לך מה המשכון ואפי' ה"ל הלשון בטל לא שמתיב הנכסע
 שבושה שלא הדיע המשכון בודו

ה"ל י"ל שבע ונעל וכעכדו ט"ל א"ל ל"ל ל"ל לך א"ל א"ל
 שבע החילה הנכסע א"ל ל"ל קודם ששבע הכינו ליעול שא"ל
 מחוץ לבושה שג' ששבע ל' ונראה ונכסע הוא א"ל למה לפרוע
 בקון הקנה הגאון לא כ"ל ת"ל א"ל א"ל ר"ל ר"ל ר"ל ר"ל ר"ל ר"ל
 כ"ל מוטב ומה לא נכסע אה"ל ט"ל ל"ל

ק"ל ה"ל ר"ל א"ל ל"ל ד"ל ד"ל ד"ל ד"ל ד"ל ד"ל ד"ל ד"ל ד"ל
 ומה ליקורו ה"ל ב"ל א"ל ט"ל ט"ל ט"ל ט"ל ט"ל ט"ל ט"ל ט"ל
 ל"ל ה"ל ר"ל ע"ל ל"ל ול"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל
 ספר מה"ל ידו א"ל ט"ל מ"ל ע"ל ע"ל ע"ל ע"ל ע"ל ע"ל ע"ל ע"ל
 ע"ל ל"ל ופ"ל ש"ל ט"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל
 ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל
 הוא ב"ל ט"ל מ"ל ש"ל ט"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל
 וה"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל
 ח"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל
 לא ר"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל
 ו"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל
 ו"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל
 ת"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל
 ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל
 ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל
 ב"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל
 ו"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל ל"ל

לעבדו חייב כראיה לה אבא לטבא מלך דאפוי יתהו סכין כפליהו החובין
לך איט שאון

דין דהמוציא שטר חוב על חבירו ונימני אהל סבה אין כוסף התורה
לכריע אורי הפסד חיד לא דיאין כלה ימיה יש בין ססח לעצמה
וחולקין איהו למרצה ופורעו על אהויעתו ודובה וטעם הוא למה
שא דלל חק בטבא והרי בטבא ותלה בטבא כהר טכרמ ארכע יתמ

ומעלי שכתא קמי טבה טכרמ חק השיב רב למה
דין כו שיט לו שט כנס ועשאן ויהשין מחמין והתנה שאקומות
אנך מהן כלי זרע יירשיט אהיו ומה הארץ כלי זרע כתיב לנס
שאין האשה דיובה כתובה מאיהן הובתים האוהו התנאי לעשה
לא בטבא אלא שלא תבכה כתובה מאיהן הכספים דפשיט שאם
מה אהר חיה יירשיט ומה עורר להנאי זה קא פשיט דלסך ששאון
דקיימ לך כל האור דכריה שראין ללא עורר לשפון מילתא אהר
כדאמרוק לעשין בור ודוב

דין שאין אהיזקתה מה שלא בעולם בין למו שראו לורשין בין למו
שאין ראוי לורשו אמנה אם התנהו לעדקה אומ' הרב כמלך
שהייב לקיים דבריו וכן הורו הגאונים ~~אמרו~~ שאין סה ביה
למשכע על זה לא להרפו ולקדכו דהא דאם כפוייה רבא לה שכן בר
אחי וכו' פו' יב כפוייה בדבריו דקיימ לך כל מצות עשה שאין טכר
בוצורה אין סך שלמלה נזהרין עליה ומפשיט כדוילא דנזהרין כל
דעשין ויהא דאם ממטכטן על העדקה שאין אכע העיר קביא
ביעיה כר ואפוי עקני לוכא

דין מי שחייב לחבירו וקנה דקעות אהריהם כומכרן לאמר שאין
אוחן דקעות משועבדות לו לעבות חתן אם לא פה ליה דקנאו
ודקנאו והיכא דכה לן וקנה ומכר אמרוק דחלוקו הקונה ובעל חוב

כך השיב רב אלפי

דין הפועל אם שותפו מכל מועט שבועות ומרדכ ואם הוי ליבתי

אמר וזכרתי זה להחיות סתם על כל מה שלא הלך עמו בנאמנות
אין זה הדין הטעם יוכל להוציא את שנינו מן הכלל לכאן
בכמה מונח לא הורה לי שגולתו וכיון שהחיים סתם על לי שגולתו
והכירו אולי לא גולתו אולי לא גולתו אין עליו מן קהלת כלום
ואם גולתו החזר לו

דין דבר רב לפס הכיבוד נכסיו לא עשו ככחובה בין כקטן לא עשה
לא אפיטרופוס אידווק שיהא בשעה וכן אמר לו כלל נכסיו כלל כרבו
והטל לסלע אע"פ כל נכסיו אבל אמר היתה יצואה לכל הדקיקה
בנכסיו ואינה אפיטרופוס

דין הטובע את הכירו במלך והייכחון כל זכרונה החורה טענה
משום הטובעה ולאחר כן חזר בו הכף ואם הייתה קובעטת היתה
ואין נתבע זה מהחיות לא חיה סתם פסה רב לפס לזכור הכירו לעה
לא היתה ורק שאין עליו לא חיה סתם לא היתה עושה פניה היו
לא קעט בעצוב וחזר כדאמר במעשה דהוא גנאי

דין דבר המבוקש נכס מכלל הכיר מנכסיו כרו לפורע חובו עתה לו
לא ווס ואין מטביעין אותו שאין לו מה לפורעו עתה אל
אמרו עין אורו שהוא עובר בכל האמר להעבך לך לשוכ וזו ואם צריך
הטובע לילך במקום אחר קודם ליום יעשה עליה עבדו לקבלה מעתה
ואם יש זמן ירוע בשעה שטרד לו לפורעו אין נהגין לו זמן כלל
למיהו אפסוק טענה

דין המחוייב להכירו שבושה ורובה לישבע הטובע אולי אינו חובה
שתשבע עתה אולי החזיר למעט או סתם והכור או יצואו עליה
הדין עבד הטובע

דין דהא דאמר במאן מוקדלין סהדוהא מעבד הארץ כי ינסי דה רב
לפס דזה ע"ה הוא עוסק בהכילה ובמכונות ובלוד ארץ לא שאינ
יורה יורה אבל אוקי שאיך זריזין בהכילה ובמכונות ובדרך ארץ
אין מקבלין שדוק דאמר כל מי שאינו לא במקרא לא במעשה ולא בדרך ארץ

איונו מן ואם יוחם ופסגה לעדות ועל שאנו רוצה למיל מהמרת
המילתן ולבא לעמוד כשר לעדות לרצונו רבו הם
דין האל שנים שלון מאמר אנתם ללא כהכין עדכאין זה לנה
אחראין ועדכאין זה לנה ובהטובות תגאועה מיצאתי דאעניט
מה אלל מזה הורה נכסיו גה כן חייב לפרוע הכל אם אין לאמר
מה לפרוע עק פרועה האחרונה ממה שחייב מקרקבי צביל וירש
משלשנו אין נא לפרוע ככל ואפיו החצו כך מעצרת עב ואל דרויקא
דינא דגמל הם מ ציה דמעללנו דוהמו ללא מעהעכרי אבל מהקנה
תגאועה חייב אפי ויגש מעללטי

סוף
ה

דין האופן נדרש על שנה והלנוה איצה וכפרי האמר והורה השנ
שהוא ורבויו חייבין בהלנואה חנוץ אם אחרו חנוון לקרויהו
בטורפה זה אהורה והחייב ככל וצוין מקבלין ערוה על הכירו
דטוגיע בערוהו הוא ואם לאו הכירו טעב שם עשה וכן אם רבול
והורו הכי אם הן נגבעין בעדוהן עיר הן בעייה ואם לאו פירע דהי
ליות על פי טעם ערוה

סוף

דין האופן שהאזיא אכר על ג כע צדס אמעון ולנו ויהורה שוט
לא חוב אצלם נעעט כולם ואם ספרעו אם איון שותפן
בגאמ ההלנואה ללאו נגבעין בעידוהן הן ממה שטעו כל אחר
על שנה הכירו שפרעו שאפו אם לא פרעו לא היה מחייב עבדי
כל אחר ואמר מהו נפטי בעדנה שנה הכירו שאם שפרעו ולא חיישית
לגומלתן כדאמרי בכתובות

סוף

דין דויע איהו דיון מבוסל שעתה ביון הו אם הרוב הוא יין רמי
מכיר עליו בורא פרי קובץ ואם הרוב הכא מן המבוסל מכירן
עליו שהכל ואינו ראוי לקדוש חייב שאין אומי קדוש חייב לא על הין היאני
למדך על גבי המזבח וכיון שיש בנה מן המבוסל שוב צוט ראוי
דין דעוב הוא לנהר צפיה בזמן הזה שלטעכה ומנוכה שלעדי
כדי שלא תשאר הורה מהרה מו אלו ואנת דמקאוריות עשה מאצ

סוף

סוף

ומושב כל זמן שלא טבלה אפילו לזכרה קימו עתה דברי יהודה
בעתה יהא בעתה עתה עבול במידה זמן הזה יאון דאין לא
לעיל כיון שרעה אחר קימו עתה כמים שחכך לזון

מתרחקין ממלכה ומוטבה וכן המעשה

דין דהיום רב לפס דהא דאמרי כל השירות העולות כשנכחו לעיני
אתה שיהמיהן גויב כעורה איה לא כמכירה שהערו גויב
היאין כעבינה המון ולבוכך שקרוי ערות אבל חוץ מן המכירה
כדין מה שיהא הלואות שדופנהן כהן אין כריתו לא עבדיון שיהיה
עליו עתה ואם גבה מערן אורא עתה שיהיה והיה כמזל איה
דשערי השופות כשערי מכירה

דין מן היום עתה כיוון שיש לו אשה וכנס ושלכך ללך למקום אחר
ולשאר אם אלה אחרת אם אינו יכול לערוך לתתם איה
היה היום ליה שפועת שיש שהיו אלה כהן נשאל אדם כמה שיש
על אשה ומה שאיפסו כסיפוקיהו וכיון קלא איכא לוקה עכא
שפועתו ועויה עב אשה

דין מן שהיו להבדיל מנה ועבן למשכונת איה שיש המעטות
שכנס ששאלו וגיבדו אה חובו כמה שאם המלונה את רבוי
שמה שפר וקוים שזמר שפר אינו מייב באונסין אבל געכו ואכיה
חובו ורעו כן דהייב באונסין ואם שוטת התלמוד כדכרו לא כשומר
שפר ושומן המלה לעשן עד כדי דמו המטכיו וכשפועת

דין דהא דאם דגוי שמשאין אותה על פני השט דווקא לעבין הכרה
עבירה אבל אין הירושין וירדיו לנחלה על פני ואפי' על פי אחר
מי שאל ואפו ליעול כהכרה לא חייב לא ממקדש כהכרה כשהנשאל
למה עליו מה שבה לפי ולמטי זה לא היתה נשאלת כהכרה עתה
שתכרה מיתתו כפע ערוה

דין האין ששען כששען מטכך מקדש איהלג ורועה ליעול ברמי
החוב ועמעון איה להיה לא שאלה הוא סוף היאין אם יאיר

המקדא היא מדסריס העשויין להטאיל ולהטמר שהיה משהג זמנו
להטאיל לקבלה אין ידועו טאמן כשב קאמיט טאמן טוב טקרה היא
בידי ואם אין מטהג במקום להטאיל אותה יאובן טאמן טקרה
דליתין ולא יורה טעמב זבועת התורה זאין לו עלה פהות
חמה שלום לווה ואם הוא השיב רב לפס דאויט טאמן עכ שבתורה
מטכין כח לידו ולא יקרה לסוק דעבו ועל מה שהיא הופע יותר
לצה יוטבע שכתרו זבועה יוסה ייפעה

דיין דהיכא טעע עדיס חותמו בטר ארד כטר והטע פהיג
וטאלט איה כטר עם טוטנון להערך עב זה ואם כן עכאויט
אכל ירעבו אחיה קרוב ספק רב לפס זמנע עדנה כטר ומחויב
זבועה דאורייתא

דין דפסק רב לפס דאין מברכין עט הטבלה הוא ל ואין מצוה
בזמן הזה אכל טבלה שהיא מצוה כדור וולדה והוצרה
מברכין ואחר כך עובטין ולא הוקטו לן מכל התפוק פולק לכרך
עליהן שבו לעשייתן חוץ מן הענינה דהיא כטע לה גר ועבר ולא
היו לענינה קבולה גר כה רבו ושעו אחרו לל דהיו כיוס ונטלה
כדמה פיה החולק

דין דכב רב לפס דבאורייתא אין ער טענה לין אכל בלדבץ כגון קיוס
טערה טאמן וכן כה הדר במיל

דין דמו שיש לה אטה וריוב מנה לשרד ורמה לקפוד מנכסיו לפיכ
חובו אין אטה קלטה למעטו אלא טמנה פהנה לעבדות מחייב
היהין שתמות היא קודם שימות הוא ומטבא שאין לה כלים ואין אס יחיה
הוא קודם אין לה הפסד כו הפקד אותה מכירה אם היא קרקע הילכך אין
לה הפסד מזה ולפיכך אינה רשאה לעבד

דין מה שיש לה חוב וחסל על אחרת וחנמה לרור באותו חסר (זן) איה
עס ולמחר טעמא הוצרך יאובן למכור החצר ואם לה בא
מונה איה לה חוב טעמא איה חסל לטריס ספק ל החצר בערוביה

ובינה אורה הנהגותה ליה כה יא ענה יראונו חטוב לאסקה
 לך הנוכח לא על דעה שהיה להם להכה מקלוקטגיהט צהר של הא
 חכה רב לפס דהטובה דכיון דראונו היה מועילא בפרטם אהיה
 משלנו אין חקה לאהותו כלל לפי אהוא כמו האב וקב הכן עמו
 כהו אין לאב חקה מובסי הכן וכן שאיל לא היה לו חקר לאהיה
 הואה שהיה מפרטס אורה

דין קיט אוהרין לעמה כללי שבה בטלים ואפי מוכיונות הליה
 לאו זמן עוצות הוא

דין הקוטה פרקמטיא מהכירו והמוכר אור בכך מוכרתי והקוטה
 איה בפחות ואה ילקוטה לחוכר היטבע כדכריך ועול ואי
 איה היטבע איה בדכריך ותיפטר כסק רב לפס בהטובה דכיון
 שהקוטה הוא מורה במקעה חייב הוא לשבע ואין כאן היפוך עבוע
 כלל עין כסיהו בלן והיכא למשך בסבה איה לה הפוך בכמה איה
 לה במאיהו איה איה ומשך סרב איה מביד דכרי המוכר מלך טין
 לה מנה ופויטא באילו איה הפוט לשון אחריו ובהוספה איה המוכר
 הפך להכירו דה איה במנה ונה איה במאיהו והלך לה לביט ונה לביט
 ואיה כך תבעו זה איה זה איה הלוקח הובע איה המוכר ועשו דכרי
 המוכר ונה המוכר הובע איה הלוקח ועשו דכרי הלוקח ונה הכל
 טהו רב לפס בהטובה איה איה איה לק עיקר דהו טנסמור עליו
 בכל הלבוטות דהן מלבוטת הדורה טכל מי לאיה אפרע ואיה
 ואיה היטבע בין שהיא צבועה חיסה בין שלצא חרס סתה ישראלי
 וכלעבדו איה איה איה איה איה איה איה איה איה איה איה איה איה
 למי לאיה אפרע ואיה היטבע כיתרון עמו הלא תראה כו טבועה
 חיסה עבמה שהנצבע מהוויכ בה איה רובה להכר ה טבועה אלעבדי
 דיסירע דהן וכל טכן חרס סרב סיטיל לור אפרע ואיה חרס שהרע עמו
 ופר איה עיז אעשו טכל יום עד כאן דכרי הדב לל

דין לאבו שמיב לשמעין מנה ויש לשמעין שטר וכטבע שמעין

ממע מדאוק לא הוה לתרוע ואם לא בעל הנהגה הדיק עיניו
והפחות ציון מסדדדמון וכו' עשה יכל זמן שהו לדאוכן היה
נחמו לשלשון ופולחן מסר השור אך לא הוציא השטה מהחיה
יד שמשון לארה זמן נפטר שמשון והבע לא בעג כל הכה בשטה
העוב דאוכן לא שתייה לו מעלי לא מקעה והכו אומה אינו יודע
מפירעון העירוב אפס דרויץ אס י ש עדיב לדאוכן חתירה לו כפ
מה שיאמרו העדים וזה אין העדוב יודעו כמה פירה לו עושין
פעה על פי כע ארה בקיוצין באמא ורוקא דאוכא עדיב שאכל
סודיה השדה על כך עעס

דין דאוכן שלק חוץ מעירו לעיר אחרת ואירא שס איה כנא זיה
תנאי וכשהגע זמן בקטו להתנות עמו ציווק עמה ושלש
ווציא אורה למקומה חלק הוא באותה שעה לשע ללעים ועעה
לפניהם מודעא כו זה הקטין שהה יקנה מלטה אונס הוא שא
לא מרבעה להג אפסור כל היוצאה בחוסה וכצאוק ונכתב אנה
המודעא ונראה על סמך זאת המודעא דמו כומט פסה רב אפס
זאין מודעא גאלנה שהרי אה לא היה רועה להתנות לא היה מו
שיוכיפני ומה שאה כי היה מפסור הוצאת דה אונס דלדעא דגמו
היה יכול דאוכן נבוח אה אשה לשטה לו הכל אפס לא הוסית על
מנהג התע העי

דין מו שחוקיב לחכורו שבועה ונשבע ולחק - זמן צמי עדים
שהיה השור שלל שבועה אורה השבועה אונה כלגס ואונ
בער כפר כר השיכר רב אפס

דין דהעוב קב אפס אצור קיח פסול לערוה אה מסר ממו
חבוי אדו כל שכו למוסר ממון ושלל לשלן וכל חוכו
לאויון שיש להב פסולו לערוה כדכר חכה מדבעיה אכפתי
וכו ועע דהחוקיב מלקוח אוקרוי רשע דכח ויהי אפסו הפי
דשע וכהל אל השב ודר עה רשע אל השע רשע עב ומה שלא

הולך במוטת מכל חיוב לאוין כי אם מלתי ברבות כי זה לפס
~~היה~~ ~~המלצה~~ ~~יותר~~ ~~מטוב~~ ~~מלוק~~ ~~ואם~~ ~~לך~~ ~~היו~~
מלכות ~~ללא~~ הוכיח בכר ער שיהיה חזק ~~למדה~~ ועל רכישת
~~היה~~ ~~לך~~ ~~דאפי~~ אם מלתי ברבות שאונה העושה כסוף ~~למדה~~
דין זה טוב כי לפס שאנו האיש והאשה אין ציון ~~באין~~ ועמו
ושמה סגור ללא מעוט בכל ה"ב ג"ב ~~צ"ע~~ אחרת אפי האיש
האשה כהאם ברמזותיה היה חלטה עמו נשמה זה שיהיו לפי עשה
התקין רבן שמעון הזקן שיהא כותב אושפלו וכל שם ציטט וכו' ויאויל
עם אבן ואביה לא אשכח וכן הלכו הדאיתם ~~לפי~~
דין שעה זהו שיתבין בקדושה והערך אחד ולכך לא שיהא ויחד כן
כפיו כוהו השורה הזה פוטע והיוב עשה להכירו יעני
החסד ~~כעין~~ ~~שמה~~ ~~אשר~~ ~~ספק~~ ~~אפי~~ ~~ספק~~ ~~לא~~ ~~אפי~~ ~~אנש~~ ~~ואנש~~
למדה ~~למדה~~ ~~כד~~ ~~למך~~ ~~קדו~~ ~~כך~~ ~~מנהג~~ ~~מאיר~~ ~~דמי~~ ~~מוכרין~~ ~~כך~~ ~~יש~~ ~~מורה~~
~~היה~~ ~~למדה~~ ~~ממעט~~ ~~למכור~~ ~~מיה~~ ~~מה~~
דין דאפי ~~הדאית~~ ~~כפע~~ ~~שעה~~ ~~ויכריך~~ ~~למי~~ ~~כפופו~~ ~~אין~~ ~~ע"כ~~ ~~לפי~~ ~~אפי~~ ~~ע"כ~~
ואם אם אפי עקרי לבר אפי ~~למך~~ ~~שעה~~ ~~על~~ ~~שימה~~ ~~בכופו~~
דין דאפי ~~למך~~ ~~לפי~~ ~~על~~ ~~העיה~~ ~~או~~ ~~על~~ ~~החרס~~ ~~לפי~~ ~~מכירה~~ ~~לפי~~ ~~וכו~~ ~~אין~~ ~~ע"כ~~
לפי ~~לפי~~ ~~ע"כ~~ ~~לפי~~ ~~החרי~~ ~~שהרי~~ ~~אין~~ ~~לפי~~ ~~לפי~~
דין ~~לפי~~ ~~החרי~~ ~~כפי~~ ~~דאפי~~ ~~טאמן~~ ~~בשכונת~~ ~~אין~~ ~~לפי~~ ~~ע"כ~~ ~~שיכחי~~ ~~אין~~
אפי עקרי אבל אם החריה כפי על פי ע"כ ~~באין~~ ~~אב~~ ~~לפי~~
כפופו וזה ע לא היו דברים מע"כ וכל ~~אין~~ ~~לפי~~ ~~כך~~ ~~שכונת~~ ~~הוסר~~
חרי ע"כ ואם פרעה ~~אין~~ ~~כפי~~ ~~כדאפי~~ ~~דאפי~~ ~~מנה~~ ~~לפי~~ ~~כדור~~ ~~יהיה~~
אפי ~~אין~~ ~~לפי~~ ~~כפי~~ ~~העגוב~~ ~~משכנה~~ ~~אין~~ ~~לפי~~ ~~ואם~~ ~~כדור~~
החריה כפי ~~למך~~ ~~ממון~~ ~~כשמה~~ ~~דאפי~~ ~~כערי~~ ~~והעוב~~ ~~לפי~~ ~~לפי~~ ~~דאפי~~
דאפי ~~אין~~ ~~לפי~~ ~~כפי~~ ~~לפי~~ ~~דאפי~~ ~~לפי~~ ~~אין~~ ~~לפי~~ ~~כפי~~ ~~לפי~~ ~~אין~~ ~~לפי~~
מיעט כדור ~~מכא~~ ~~יהיה~~ ~~ממעט~~ ~~לפי~~ ~~כדור~~ ~~אין~~ ~~לפי~~ ~~אין~~ ~~לפי~~
החריה כפי ~~אין~~ ~~לפי~~ ~~אין~~ ~~לפי~~ ~~אין~~ ~~לפי~~ ~~אין~~ ~~לפי~~ ~~אין~~ ~~לפי~~

ולא דרבנן דה דרסיהם ומה נמנמא להו דאזי אנוס זכורה

אזי טענה סופר הוא

דיון מלות והוצאתו חוב ואז הלואה פדויה מן אור ללואה
אזי טענה דלא פירש כוונתו בזה ויהי לו טעון מהלך טעון
ואם הלואה זאת ודע איכול להטיוח ואז לפי מילתו חייב מן כל
הטיוח לזה למה חייב הוא לך שבושה מה רעה לא אהל למה אהל
רועה למה חייב לך ואם טען שבושה אזי מעביעין אותו כך הטיב
דב לפס ודכו ישה אהרן יל כל מה הובע צורכא מיכני לא אחייק
ליה לטבע וזה לפס כה דטענה

על
א
אלה
ט

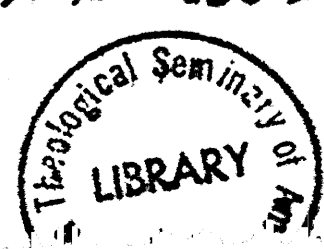
דיון שאם היה אחר מן הטענות ונמנמן הטיוח על הטענה השני
דב לפס חייב שבושה למקומה על הטענה בהיסת וכל דע
כיון הרב בטענתו הטיוח לא כשא-ל-הטענה ונמנמן לפס דב טענה
הטיוח כד יוסף דאזי והלוקו ורב לפס ספק דלמה טענה וכולה
לי טענה מטעם

דיון שאל שאלה בזה טענה שאינו יצירי עוד קיום אחר זה ה טענה
המלואה לקצות כן מענין אם הערה אין צריך לרוב מהריון
יותר ואם טענה כדוריון ופדויהן עיקרית שהעלה בעל פה ואחר כך
אם כענין אחר ואם אט לא אמלנו דהי זה לעולם חייב טענה
כך השיב רב לפס

דיון המונח שאל מקוניה על הכוונה והכוונה למה למה למה
וסק הכל לפי ראות הקוניה שאם אינו ששה ט לא למה למה
דען אנוס ואנוס לו לפי היותו ואם הובע עט אהל יסרע אורכו
ווציא אהל המעורה מן טענה לקוניה שאינו דויה טענה לו ומה
אי טענה הממון פיר טענה שאם לא יבוא ראוייה עדין פלג יתן
המונח אל הדיבוע

דיון תנחן נכסי מעבטיון ולמה מיהת וטענה יאנוס כמי הנחן
והטענה בן ועמד זה אהריו כן וכה נכסי למה למה למה לפס

על
על
על
על



דבר אופן קטנה הכל לאחר מות השרת ואין אלוה זוכה במהנה כלל
 [redacted] זכה בגיון הקרקע מיד ובע קנה אוהב בירושה
 דין שכל ה' ליעור ממין שאם כה במקומות כי במקום שרבו לכה
 [redacted] על הקלקה כשם שאסור למחוק ולשרוק הקדוה כדאמרי
 במועק קטן החוצה ספר הורה שנתקף הייב לקדוע ו קדושה אחר
 על הצוות ואחר על הרב וכו' ולא גרע מזה סה יהנה ספיק אית
 הקלה השמימי קרו מה ענין

דין דכה ה' ליעור ממין האסור לקרות דבר קדושה בשמייעה קול
 שיה שלשה וכשנומרהם בין הדווים וטכין ועק לעשות ללוהסין
 הויתך הילכך אין אע נקדין [redacted] למיור בשמייעה עור הנטיס ועפר
 האשה שריה היינע עפר אדרכו לויכסות ואע"פ שהיא איתו והא דא
 שוער באע שריה היינו השרת כל מה אכל לקדוה ליה ומעשים בכל
 שאין אע סוהין מלקדוה כעבד שיער הכהלות כר פי רביע
 עובליה כלל דהוה אמת עפר באשה יציה אה היא מעוליה
 שלא יקרה ער שחוקר פנו ממנה משמע לשמחירסנו שיה בלא
 החקה וכה הרמזה דדוקא במקום יצנע עכה דדוקא למחכים
 ולשוק הרהור אכל לשמחה לה דהא קווי א דאשה יושבה וקוצה
 [redacted] מה חסדיה עריכה

דין דאם במקדש מוצין מן החרכים מכין אע הקכי מעבשה זכה עס
 בעת שנושאין כפיוק וכן סה תי נסיה
 דין דפו ה' ליעור ממין דהא דאם דכו אעיה הפורה לאיפחות
 מן אל מן הוליווס וכל הוליא ד כריכות דהו כה כריכות
 בין כל אה ואתר דה והורו האנעב דהא דקפדוק אומען דחוליוו
 מהט מילי בקמן התכלת אכל הלהא אין קפידא לא מלשאין סך
 קשר לקשר ער איהא עס הוהב גודל עס הקו וכו' עוליה
 אמיליה יע אומה לבכר ייש אומה ולא לבכר ער אומה ה'
 השרת

דין דתבנו הגאונים מקלפים את כל עפויי כשירוס לסת תפסו
ומנוחה ומעלה ואעפ דתן כפי חוקיה ומה תורה יתה
כהובה על הרפס ואה מאו דתהדא מלית וקדויה וקדויה וקדויה
לא עפויי דת מילי טמיהה אלא היו מעבדון בסיר אפס כבוד טמיה
שהוא בסור וחוק שבחיו דלא מערביט עפין

דין דפי ה' לעור ממיין דהא דאר גבי טלית תפוח לא יפיה מן
אל מן חוליות וכל חוליות ג' כריכות דהו פא כריכות בין כל אחר
ואחר והוכו הגאונים דהא דקפריטן אמטין חוליותה תע מילי בזמון
התבלה אבל הלא אין קפירא לא ממילא בין קטר לקטר ערמיהא
עס דורב גורל עב הקטר ובטלית אעלה י' אה לברך וי' אה
אלא לברך עב שיכול השורא

דין דפה ה' לעור ממיין דעוב ה' העשונה על ק' זה עלגב
זה בכל ה' קטרים ובג' מוסר דקטר עפין כריכ' ק' קטר
ועל כן סתמוהו דאין להלק בין קטר לקטר
דין דפה ה' לעור ממיין דירא טמיה לא יעשה טלית דא מיכמה
לא משא מוטן וקולט קויס לן כרס נרמן דאה בסר התכלה
טירחין סטורין מן הציונים דסבורא ליה כ' י' דאה כגריס ברהה

סהם צמר ופשהים סטורין בין כמיק בין שטא כמיקן שאה מוטן
כמיין סטורין שלא כמיין אין סטורין ומיהו טוב לתוש לרברי הרב
ול ויה אנה אין לעשור טלמה שלפטרן ולא לעשור כופיניות
אכל מיט דקויה לן ככה שמו דפטרן סקין בעיניות והמבור
מבדך ברה לבטלה מיהו רבה שלמה ל' ודאעס אמה מתירין
דין דהא דה' רבה ה' לעור בא דאה מל' ולא סרע באילא לא מל'

הע מלי סקין אבל אין יצדך למרוע ממעשה הקעושה כר שלם
קמל ולא סרע ומעב הרבר הו' בכרא שיה רבה דאה הרב באברה
לא טאה כשר עולתו לפי שלא היה יצדך לא היבור כשר
ולמרוע איה המולה לבר טאה כשר עולתו ומכאן קשה לבטלה

הנהגות גדולות שפי דבריהם מורה לא שיהיה להם להכריח וקל טפי
 דהיינו שיהיה בר ששים נבדל שיהיה הא קוקה פ מל ולא עכל מיט
 גר עק שיהיה קל וליכא למיה דטבל קודם דלכילה באסרוטה יהיה
 כדמוכח בפרק החולצין וכה גב הרב כשהמוהל מברך לחסה ערות
 ההיטה דכה ולא יראה בר ערות דכה וכן סוכה יהיה מיהו ה"ה כח
 מהיר עק בן ט טעם וטל מעשה דאו בויאבו ביאה אך כשהוא מטונה
 מיצואה וטן להיה אפי בן האל ימים ואע"ג דמינו מונע לניה דגין
 מכל מקום טוב לבסורג

דין קטוב הוא להטליך הערלה פהיל כי מעמע הלוקה בין כטי ישרץ
 ובין בנ בנל כע אסון יעל מוהלטן במים וכה ואריחך במים
 בנ בכל מוהלטן בעפר דכה דה את בדה בריוק ויא והחול טובה
 להכיה שעה כו יטענו מיה ושפר כדמה דכי עוסות שטבתי מן הקה
 דפתייה לעקר ממיץ ורבי יצחק בן יעריץ בן מעי יבדק אמיס
 מה מעשה צריכה כרבה וראויין היא מדמה וההקדמות אילע מיה
 דאזעס והיה קדוש אילע מיה אריעס דרב יהודה גמון ולכה שאין
 צריכה בדה מכל מקום מן הבריות מלמדי דפי טלג במקום
 סכנה מלע אדוק לרחוש משום קדושה ופרושה מוהיהב דדי זיה
 ומצאה באגרה טאה היו ידיו מוהמות מברך על החוצה ידיו
 יאכ לאו מיט מברך ושמה הבריות נמי בהקי מויהו כגון שהיו ידיו
 מוהמות וישעס הכי צריכות כרבה וכו דעב הרמאמר ודוק המברך
 דידים מוהמות פחולת לברכה מכל שאר המסובין לא ופי דאגני
 דדבר מוהמה מיקרו כל דבר שאוט קרב גבו מוצה כדעיה בעלה בקמה
 ויה טיה לעמי מוצה סקא זוהמתי ומיכאהי נמי דצריך לעול
 קודם כרבה המזין וכן מוכר דבריכות

דין דנקומה וטעיה ליה איך לא ברבר ממנו כדמה ביומא וברות
 כהנים אבל בשאר דסריס לא ובוטמא מה תלמוד חכם שיבונן
 כפיהסיה ניטר כלבי ולא ומחול ואם מיל הרות טעמי וכן מו

אבותיו שליו טרם יצא ירחול ער שיבדעו כולו מהילת אבל אצל
דברים שאם מתקוטט עקד רבירן מילת הסידור הוא להעביר אל כל
פשוטו וכשעלה על המוטבו ואלה היו מותר לבל להשיגו שרעיות
מ קין דכה הק ליעור ממין בעב רכורו דמי שהוא משיגו שרעיות

דעניק היהודא ומכיל איסורא מותר לקר ממנו רבות והא דא
העא ישראל הוא אעפ אעא ישראל הוא דוקא לעפין קידושין אבל לעני
רבות הכלי אחנה בעוף מעטה ארוך ואין אדם ייב לא להחיותו
ולא להלכותו אבל אם עשה להאביו איסור לוקר ממנו רבות והא
שמול כו שלמה היה אוסר להלוות רבות למשולקים משיב ולפכ עור
לא האן מכשול. ופסק רבינו שם אמר לל שומר לבקר אחר ידעל בק
היו משומר לבל הנורה אחיו לנען מחיובי כריות ומיבות כו
וכגון טימע לט עבר כוראוי אבל ברערה בעעל דכו
שהוא חזק אומע נאמן אבל לשאר כל הנורה כולם לטעם כעס

הדברים טובה כשאר היהודים לא היו משומן לבס זכור בול
מ קין דפי הרעור ממין דמספ האסורה היא היינו שרע דבר
עלה ואולי פה הוא וזאת או עורק ואין מותר יראה לך מותר
הטע לבס כראי דבי אדריפס אבל בהל ליה לרשע ומרא
עכמו כאילו אזהבו מחמה יראה אומע רעך כראי בסועה מותר להק
לרשע בעולם הק שרע ליקוט כראוי פט אהב והרעני

מ קין דפי הרעור ממין שונה הכן שלא יקין דכ לייסוי ושאנו כראי
כפוק אולי הן הקטקין אם דכ פפא ליה לכראי למיסקל ליה
סילנא כרה דרבינא לא שניק לכראי למקרה ליה בועתא פי מורסא
מ קין דהיה הרעור ממין לקיטה כלאיב בלא כוונת לבושה דפס
כו שמען בן יהודה קאמ לובש ארז כלאיב להכריח בו אם חלכ
ואעפ דבנא קמא כלעג עליה ואמר כוונה קיימ לך דאמ בהגנל דבר
אומע מהכונן סליב וקויה כו שמען דאמ בדבר שאיט מהכונן מותר

בלא דמי דומא ללביטה

דכה ה"ר איצור מל"ץ דערוה המוכא קלטה ליקו"ב לפ"ע ע"ג
 מוהר"ן בהגלה דלא יאמר בקדושה ע"ג לא בש"ן פ"ע ס"ו בש"ן
 ס"ע דוב מ"ח. ומה כ"ר דש"ן ג"ו שה"א אכ"פ מן המדקלים
 יח"ע מ"ן דרכי מוהר"ם ומ"ר ע"ב דכ"ע כ"לן פ"ע וה"א ל"ט
 ו"ן ש"המ"ך א"ס"ו ו"א"ע דל"א ה"ו כ"ע"ן ס"ע ע"ב מ"א"ב דכ"ה י"ח
 י"י נס"כ"ב וכ"ר ר"א"י כ"פ ר"ב"י וכ"ע ס"ע ט"כ בש"ן ור"ב"י י"ח
 כ"ה כ"ע ל"י ע"ב א"ח דכ"ב"ו"ן נ"ה ב"ט"ו"ך וה"ח"ו"ט"ג א"ב"י"ם
 ה"ל"ל"כ כ"ע"ה ת"ל"ת"ך כ"ס"ך ד"כ"ו ש"מ"ן כ"א"ס ר"ב"ו א"ל"מ"ה ש"ט"ו"ן א"ל"ן
 ה"ו"א ל"א א"ל"ע"ג ומוהר"ן כ"ל"א ב"ט"ו"ל וכל"י"ב ש"ט"ה"ל"א"ו ב"ה"ן ל"פ"ע ע"ג
 א"ס"ו"ר"ן דכ"ה א"כ"ר ה"א"ו"ן א"ל"ל"ל ת"ל"מ"ו"ת ו"ג"ו ו"ט"א כ"פ"ה"ר"י ו"ט"ע"ל
 כ"ל"י"ב ש"ט"ה"ל"א"ו ב"ה"ן ל"ע"ג ה"כ"ו מ"כ"ר ו"כ"ר"ך כ"ל י"ט"ל ל"ג"ה ע"ל"ר
 ו"ה"ה ו"ל"א מ"ל"ט"ו"ן מ"ה"ט"ו"ן ע"ג ו"ט"ו ע"ג כ"ג"ו"ן ג"ב"ו"ע"י"ם ו"מ"ה"ו"ה
 ו"ט"ע"ל"ו"ך ו"ר"א"י"ם מ"י"כ"ו"י"ה"ם ו"כ"ס"ו"ה מ"ו"ה"ר"ו"ה ל"ק"ו"ל"ן ע"ג
 ד"י"ן ד"ל"מ"ו"ן ד"כ"ה ד"ה"א ד"א"ה ה"ל"ב"ה ב"ר"ב"ו ח"מ"ה ה"ע"מ"ל"ל כ"מ"ט"ה ו"כ"ל"כ"ר"י"ג
 ל"ה"ר"ב כ"ה כ"ע"ה ה"ג"ו"ן ל"א א"ה"ה"ל"ב"ה כ"ל מ"ח"ו"ר"ו א"ח"מ"ב"ו"ו א"כ"ל

מ"ב"ו ל"א

ד"י"ן דכ"ס"ך ה"ה ד"מ"ו"ה"ר ל"ה"ל"ו"ה ב"ר"כ"ו"ה ל"ג"ו"ו א"פ"ו ב"ו"ס א"ח"ו ל"א א"ו"ל
 ו"מ"ו"ר"י כ"ד"מ"ה ל"י"ג"ב"ו"ן מ"י"כ"ס" ב"ר"מ"ה ו"ל"א א"ו"י"ך ב"ר"כ"ו"ה"ג"ב"כ"ן כ"ס"ך
 ד"מ"ו"ה"ר ל"ק"ל ח"ו"ב מ"ן ה"כ"ו"ה"ר"י"ם א"ע"פ ש"מ"כ"ר"י ע"ג כ"ר"ו ל"ל"כ"ה ה"ח"ו"ב
 ו"כ"ע"ל ה"ה"ר"ו"ק"ה כ"ס"ך ש"מ"פ"ו מ"ל"מ"ה כ"ש"ט"ר י"ט ל"ה"כ"ו"ה ו"ל"ה"כ"ו"ב ו"ל"פ"ר"ע
 מ"ן ה"ג"ו"י כ"ו"ב א"י"ר"ו מ"ד"מ"ה כ"ו"ר"ו ל"ל"א א"פ"ו מ"ל"מ"ה כ"ש"ט"ר א"ו"כ"ר"ה ה"ו"א ל"א
 כ"ל ש"ע"ה א"ר"ב ז"כ"ה ל"י"כ"ר"ע מ"ה"ס ה"ו"א ש"ה"ו"ש"ל"כ"ה ח"ו"ל"ך ע"ל ה"ב"ל"מ"ו"ר ל"א
 ז"ה"ר"י כ"ג"מ"ט"ו"ן ח"ל"ך כ"ס"ך"ו כ"ל י"ה"ו"ש"ע כ"ן ד"ר"ה ד"מ"ה כ"ש"ט"ר א"ן מ"ס"ר"ע"ו"ן מ"ן
 מ"ל"מ"ה ע"ל מ"ה מ"ס"ר"ע"ו"ן ח"ת"ן מ"פ"ע ש"ה"ו"א כ"מ"י"ט"ל כ"ו"ר"ס
 ד"י"ן דכ"ה ה"ר איצור מל"ץ ע"ל מ"ל"מ"ה ד"ש"מ"ו"ן ד"א"כ"ס"כ"ג"ו"ל"ה א"ו"ט א"ס"ו
 ל"א י"י"ך א"ר"ב כ"ל"כ"ר ה"א"י א"י"א"ר"א ד"א"ק"ו"ל מ"ו"ר"ה ל"י"ו ר"כ"ן כ"מ"ק"ו"ס
 א"י"כ"ה ל"מ"א כ"מ"ק"ו"ס א"י"כ"ה ל"ר"ו ו"כ"ל ז"ה ס"מ"כ"ו ל"ט"א ו"ל"י"ך ש"ה"ה"כ"ו"ס א"י"כ"ה

והירא את דפס השם אלעם את שמותו בארץ המזרח ועל זה קללה
שחור לקבל משום איכה אך מה אקייב לאסור כדמה ההם ששחור
לבור כלמה יד ובעשן אחר לא הורה ושלא סבירא כיון שאם
שלא ונתן מוקלל מה שעשה ל יהודה נשימה אצקו לבור
חסידות עשה וצנע עור כה ויהיה ישיץ אלא ימכרו לעצם כל דבר
אחרק לה ולמשאיה או לעבודתה כדון דביעים אצוקן בתן לקלן
עצם ומרהוב ומעילין וכפנת לעבור כהו עצם ונכרה השם לאיש אשר
ישנה והתן אין עשין הכשיטין, להלאות ונזמיה ועבשה לעצם לאיש
לך עשה גדול ממכור ודב אסור למכור להם ספרים כסוטיס

הדיוון לגמור לעצם

דין שכה יהי לעור ממין דכל דבריה העושים בתעבה אורים
אית כישוף דאם בלאטיהם מעשה שריה בלהת אים מעשה
ספרים למ השכנה שריה אית כישוף והת שריה מעשה
לשנות סתן ואין הלכה כו יוסי, ואכיל לא מה לא מעשה וכל כה
ולכו עבירה רעה על כל העושה מעשה בלא שריה וכל מעשה
וכורא דבר שיש ממנו ומהסר לב איש לאיש או לב אשה לאיש
נקרא עושה מעשה והויב ועל השטוף יהיו כל אכמה טב כו יהיה
הנבועה כעם השם והוא המעכב מה שיהיה דהת יהיה והמעשה
עלע הכל.

דין דכה יהי לעור ממין דאין להוסף על אורן, אקוטה, בהוספות
דלכה במעשה האקוטה דכיון דהכח פהשו אורן שהיה דכלה
לקח אהיו מחוקוהיה אין להוסף עליהם כיון דאין המעשים ההם
הלואים בפניה דהן בקבלה אורן דהקוב שהורגלו לעשותם, יהיה אכמה
בא אפרים נתן כלל דכל המעשים לעצמו סימטן אים יאדע לך כרוכ
מעשה דבר פלוני ואם לא יאדע לך לא מעשה היה זה נחוש וממעשה
דונתן בן שאול אין ראיה כי לא נעשה לא לזון את גברו ואין זאב

כוונה יהי לעור ממין

לך דבר זה אשר יצא מפיך לא יאמר כי לא עשית כדבר אשר
 אמרתי לך כי לא עשית כדבר אשר אמרתי לך כי לא עשית
 עבד אבד זה ויורשן בן שאול אינו נחש פו סוויור וכו' כחוק ועשה
 דלא הוא נחיש לא דבר כלל עשה ויהוה נחש עשה עליוה ויחיה
 דין דבר זה ליעזר המשביע את הרועה לשוב אליו לאתה מיתה
 להדיק למה שישאל אין זה דורט אל המגוב פו לגופו שלמה
 ומדבר על ידי כוונה כגון אוב לא שבעל אוב מעשהו מקברו וזה
 דורט פו בעקרו מקברו אבל דורט לכוחו אין זה דורט אל הקברים
 ומעשה בריסור אשר דברכו וכו' נשמוץ שלף מאכיו על מעור
 היה נחיש ואלו במועץ קלן ליהרין ליה ויהי אברהם בה אפרים
 פו דורט אל המושב וכו' ולן בבית הקברות שיכוא אליו המד
 בחלוקה וכו' הברוך לע משמע לפי זה דאסור
 דין דבר זה ליעזר מלחין להעביר שיער ביה השחי ויעזר ביה
 העבירה כעין הער דאם רכ מיקל אדם כל גופו בהער
 ומפרט כגבי כלספרים פעין הער והא קסעא מינה רכ מר ואלו ליה
 דאם רכ קאם והא גדול וכיון דאגלל אפי בהער
 לשהבחה וכו' דאם רכ הדיקון טטויס על ידי מעשה וזה דוחק
 על כן יש אומר ומפרט מילתיה דרב דאם מיקל כל גופו בהער דווקא
 כל גופו אבל שיער ביה השחי וכו' העבירה לא דקטני לפי מצי אקמי
 הלמודא לרב מרובי המעבור שיער מביה השחי הרי זה לוקה והרי
 רב עמו מוקרי בהא

דין דבר זה ליעזר מלחין דעבד אוב ליקרה אלא יאכל וישנה וכו'
 שכל יום בשבת במקום זרע ועשבים אעפ שאינן מתכונן
 דהו פסיק רישיה דמי אויפער אלא ינשל לגדלן ואעפ בהחלת הסוגה
 דהיכא דעסיר סודעא דלאו דידיה ליכא ריכא מוטוס פסיק רישיה
 דכי הולט גלעץ ומזריק זרדין פו רב ויהי ליעזר מלחין דאוסורא
 מהא אובא אבל רב שיעור הקרעים כגון עק מור וכו' הלחין

מסיק דברי אבות
היות בטבת על אבן מניין ומספר וכו'
יהיה היה שלטן שלטן וכו'
ליכאוח ואם שלטן להרגליו לבן ביום או יומים ואם לאו
דחסה בטת איתן סוכן לעומו מורה וכה הרב ז"ל שיהיה אדם
גלוי למסות פירנה ויהי דהוי משנה

דין דבה יהי לעגור מסתין דבעד שבעלע בו מדק יורה שלא יסחוט
לכחלך מטקה הויסנד ממוט ויהוהין בעד במדק או טורה פה
בין ומקשו בכיו ומחצין מטטין למחטמה וכל שכן המורחן סכיו
מטקה מעבביר וכיוצא בהן וכן ברזא שיש למערה והמערה בולע
יהיה שלא נסחוט העורה כן היין לבו להפוצא אכל אם אוט יכריך
לו מורה דבת סדטין כפטיין בטטה למעך השלם על לא למורה
מוצאן טבה ויכריך שיהיה שאין יכריך למוימי פכיו וצאנו כל המה

המערה יסודנו להראוב שאין עמך למסקנא ומתעורר
דין דבה יהי לעגור ממון דאין בטול אחר בטול בטול אחר
בכל ויכלי אחר בטול כדאמי בפסק כל שעה יעלמו ומחר ביטל
חוב ומסרה בטל בטול אחר עליו כן דין יכלו ומתעורר
דין דבריו שמבטלים אפ"ו ככלי שמתעורר כלם למעט
דמיה כירה דצפ"ו ככלי שחביטלם ויאן אנו בקואין מה דבריו
המתבטלים ככל שיש שאין אנו יורעין מה חן דבריו לבוס ומה חן
דבריו קטש חלכך יזהר ארה שלא יוחן מפניה בטבה אפ"ו ככל שיש
במקום טוד סולתה כן יכלו אחר כמו כן ויהי המתבטל לע יודין
כמו כן אפ"ו האש בחוס גדול שהוד סולתה כן ואם פעה ק חלכך
מה הטבת ותושטין למחטמה אפ"ו חלה ויהי אברהם אפרים
בת דמורה ואלה שלטן מלך להבטול אפ"ו ככל שיש מה מחטמין
כל שאנו קמא ומה היכי דמי יד סולתה כן אה חבא כל שכרוסו

שלחשק נכונה כן
דין דבה בטל הלבוב גדולת דמסור ליהין מים על הבגר בטבת

מן המים רבא בזכרון סלה דה טמא זרק סודר למים ~~הוא~~ מוקרט עמי
 דעלויקו זהו כבוסנ ~~כה~~ כהן כפרה נושא הובה עליו לשלשה מקנה
 בסמרטו ~~אם~~ שלעז היו טוהן עליה מים דמטה לאיסורא דמים
 כבדג נאחויא לא כשהיה הכבד פו ה"ר איענל חמין לשלשה
 לא אורחא דמילתא טקט הילכך יצריך ליהר שלא יורן מים עכ"ל
 הכבד בין שליסמר בין שלפשתן נאפו ידיו מטופרות במים מדוכים
 לא יקראם בכבד בעור ולריכני המים לא יענה שישרון הילכך מתב
 כזר כשארה רומץ ידיו בטבת שיגרוה המים מיקרו וינער כבה קוח
 איקרא ידיו במטה או בכבד והא העא שומרי כדורה והמקבל פני
 גדול ממנו עוברין במים על צוארו ואינו יושע וכן נקרא דהעא
 צדה מעברת ~~אין~~ בכבד מוקמיין לה בכבד עור ואפי בעור
 איכסור ~~אין~~ לה ורואה במים היא דאסנר אבל בין א סנר אין
 צינור ~~אין~~ כהן כהן כהן הולין מסען את היין בסודרין ויש
 מן קלא ~~אין~~ נהינה מים בכבד לשלשה קדמט ומתנה ואין צורך
 לא יקמיה להא מתנה בכבד עור וה"ר איענר אוסר כדסר המה
 וי ~~אין~~ כמים צורך לשלשה צינור ~~אין~~ אמא יסמוט והוי
 מלכין אבל הוא דבר ~~אין~~ מקפיד על מימיו כבין דבר פעטוי
 לתנה טרו לענלה במים לא גדריין כיה טמא יסמוט כהן מסע

את היין בסודרין

דין דכה הר איענר ממין דמיה ועוקה צברטובו ודילין בבית
 דתא עימדי לריכני כשרוצין לתוספתו דדילין בבית סל כ
 אמר לא גרע כנ ארס אין יכריכין מינורה לתוססו אסור לתוססן
 וצד לתחנות במקום צד איהו עליו לתוסס כהן חיה יעוק הכן
 סטור וכל סטורי דטבת כטור אבל אסור הילכך צריכין ישרן שלא
 לתוסס בטבת סוס שמודר וסרה שמידרה אמר לא גרע כן כנ
 ארס היו צריכין מינורה וצד יקרה שלא ליכנר פרעטין מעל כבד
 סלבה דהאר יהושע דפער מיהא איסורא אוכא יצורה טה לשלשה

סעוד ומוחל... קטמול לכל סטוכי דעבר סעוד וכל אסור כח
מחלה טרה עיני בטיט ששבעל הפרת צדקה נחש במהעסק נחש
ישכט ומפוס מורסא להוריא ליה: נבעל הלכוה גדוסי תקע
קטמול אדטמול דכח מחיר בינדת נחש שלמי שכט למה סכר סה לעמל
כז שמעון דמלאכה שאינה ירוכה לצוסה סעוד עליה דינדת נחש
שלמי שכט מלאכה שאינה ירוכה לצוסה היא דמה בכרד שמונה ערבים
הסד נחש לשכה אם מתעסק בן שלמי ישכט פטור וזה לרפואה חיוב
ואם עין הנא אם רב יהודה ר שמעון היא דמה מלאכה שאינה ירוכה
לצוסה סעוד עליה ובהריא אם צטכ דטמול סכר כז יהורה צנו מלאכה
שאנה ירוכה לצוסה והרדן רב יהודה דהון קל דטמול לעלם כז
יהורה סכר ליה מיהו ומירי דאיה ליה הונק אמר מורי והכח
דאיה מרוא בכרד כורה מכבין גתלב שלמהכה בבגל הרבים
אכל לא טעון תוכה הנוויהו מלאכה שאנה ירוכה ליה
דאיה מכסה לעשות פיה מואו טמא דשן אסור נחש דמהכה
דאיה לא טעון דמלאכה שלמען ליה ביה הונק דמה למהכה
איה ביה סודקא ליה אמר גתלב שלמהכה ענין מלאכה
איה ביה הונק וכי הכי דשרי צנו עתה שלמי יטנה יונק מטוס הונק
רביס מיהו יד איעור ממין דתה זה הדינון דכיון דלפול מתיב
במלאכה שאינה ירוכה לצוסה כז יהורה היכי שרום אסור סקילה
משום הונק רביס לא דטמול אדטמול לא קשיא דליה למהכה הונק
הירוסא דכפ"ה טרעיס הונק מתנה ר שמעון היא לא ר יהורה טכרי
נחש מורה דכל עידה שאינה לא להבריה הונק מוחל מורה ר יהורה דפטור
דלא מיקד נחש עידה ומילוק גתלב שלמי ושלמהכה פו דטעון הונק במשכן
נהו אם מלאכה ושלמהכה לא הו סמטכן
דין דכה ה"ל איעור ממין דמגס הרבכל אסור להוציא דס מחסורתו
דמט כפ"ה המוציא תפילון כהן שלקו באיכשו כוכך עליו גמי במקו
אכל לא במקוה נחש להוציא דס כאן והאן אסור פו מואר דמוציא דס נחש

אז

דון דכר לר זענה מהיץ שלא ומלה חסה כעדי מן כלן [redacted] דין איס
66 וְיִסְּדוּ וְהָיוּ כְּמַלְאָכָה אֲיֵמֶת מִן מוֹלֵת וְכִסְפָּה [redacted] תְּהֵי עֵצָה
מן מוֹלֵתוֹן הַיָּחָד וְסַעַת סִפְסַף יב יהודי משלמים דמינו אחי עטן אחורה
וכיבס סתם [redacted] נשענ דקיה לן מלחה חרו הוא פרות לעקומים לזה מצד
דלא הוי הילחה האור דדוקא מילחה ומינוח מכל מילחה ולכיל טרס
דיון דכר רכו ישעו אחרו לל ורכו יצחק מרי עבור דסה חיוו אהפין
עק ד דורוב מעמ מעואה ארוו חולקין עמוו ודכס יתרו בלגל
אוכ שמעואכו לעצמוו ואס טפל אחר לאומי דה המוך סבל מערה
לה עמיר מביה דה מוכס אהר כל מה שדרוה מאוכו האומנוי ד
קיו לעצמוע ואס הלה אחר מן הארוו ספטיעה כגון כיעעס פרוס
מחכא רפואה שאין לה קטבה מן האמעע ורפואה יש לה קטבה
מאמשכוי אנוי [redacted] קטבה מחכא מן האממע
אחר מן [redacted] שאלך לעמוך הורה או לעמוך אומנות טוכטן
אלו [redacted] הוא אפ לעו כרבה הכיב ופי רכו מעל ע למך
ע למע [redacted] אילג היה רד עמה היה הכיב מחבר בבלג
דיון דקוה לן דהר בחצר חכירו שלא מדענו בחצר דלא קוה לן
[redacted] שטר למגר ואפו יור בהלכה על דע
שכירות עטור כרמוכה [redacted] אה שכיר בית לעו שלא מדענו
והחצר לא קמו לאגרא ולאו כפר דרע שכירות הכרה יש לה ספק בזה
כשמוציאין העשרות מין ראובן למי טהפן אוחו מי אה מי אה
לוח ססדדיך בלגא קמו און קלה כיון אטח ככר השכירות לראובן
מור דכה בו שמעון בעל בכיה דהאך הלה עשה סחורה בכיה עלה
ופסקהו [redacted] הערה דאם אין אוט משתדל בו לא לשוכנו ולא להוכרו
אנש דאיע הו בעלם הכא הנו מוצא ליה כיון דלמתנו הכא לא הוה
ולא טלחו דהר בו פטור דהו כמאן דלא קיים לאגרא ויט משיכין עלו
וכה ער דקוה לאגרא וגבא לא עכר למיגר פסק דס אהת ל
ואי מ לוק דאה לה ססדדין לא אה הכי לא הוכא דמצי אה ליה אה

הענה ~~בפניו~~ ויהי ענין זה ~~עליו~~ ויהי ענין זה ~~עליו~~

הענה ~~בפניו~~ ויהי ענין זה ~~עליו~~ גלף

דין תורה על מדע הגד והיו ~~כאלו~~ וכסוד ~~הוא~~ אפי' קודם הוא
עכשו ~~הוא~~ כעור דבעידתו דטרא פסקו ~~גירי~~ גירי
גריה כפי' דפסקו ~~לכב~~ ודו' דגרי' דקרי' לו חוב היונו הוא
עכשו שטה היוק למסן חכרו כבון השוק שטרחה אלה ביה ונבא
איותה ולקדחה על ידו טאוט מוסר הזרעים והו' כמו מעשה אינסי
היכא דכעב מעשה ~~כפי' זה~~ ההיזק היו דיעא דגרי' ורס לפס קודמהו
כלי קראט הגד דיטא דגרי' ומחויב וכל הגאונס חולקין עליו והיה
במיל' כה דבריו רס לפס רב אמ' רס לפס בהשוכה דלא מיקרי דיטא
דגרי' לא דוקא בשוקת או כיוצא בו שמיכרו עדים אבל אם חסיק
הפקיד גירו אטר ופטיע בו נטאמר שט' אמל' ~~ל~~ ~~ל~~ הונו שאמ'
ישט בירו אוקורטו לו ושאפ שאין השטר מקומו ~~עקרו~~ עקרו מחוין
דין דהילכה כה טק דאח' מעין לטאמ בהכח ~~הבי' מושן~~ הבי' מושן
למוציאון סוד ונתען לזה וכל וטק לטאמ אטל' ~~בי' והובו~~ בי' והובו
דווקא טאן לטווה מיה לפדוש ולרכו ישעו אחרו לו נטאמ דדעות
י' טק אפי' כשה' לט לו דווקא היכא דלא לטו לטו מוס' ~~הוא~~ ~~הוא~~
אחריון לווה אטען מראו' ~~אין~~ ~~אין~~ ~~אין~~ וטק ~~ל~~ ~~ל~~ ~~ל~~ למוס'
אבל היכא דלו' אטען מטה מראו' ואחר כך לטו' לו מ' אטען לו
כך סה רבי' ישעו אחרו' ול' דב סה דייכא שטבהוי' ~~לפי' טק~~ לפי' טק
יכול למחול המלו' ללו' עלן שלא ודב' המלו' ~~שה' ודב' אפי' הש'~~ והי' אפי' הש'
סטפקאט ומה' פבר פירעטו למלו' שלי אטו' הלו' שלי
אם יכול לפטיעו של ככה ודכו משול' ~~הט' אמל' ויהי המלו'~~ אמל' ויהי המלו'
ללו' של אחר שקוב' זה עלו קודם טפסקו לו הדן כל טק שמי' ~~שמי'~~
לשלי' דב' לנה ולא גבי ראוסן מיהוי' אטען מ' אטען ~~אבל~~ אבל

היכא אמיה יכול לגבות עכשו גלף
דין דכה רבי' ישעו אחרו' ~~ל~~ ~~ל~~ דאין הכעל יורט טקו משבו ואין הכעל

יבדל מלנוה אשה ואפי מלטה בשטר יאעפוק איה כחיה
הלך דין נכסי מלוג חפני טקין הבעל בעבסי אשה כחן הכסיה

קדוה לך קלטהן דאונן טעלון כראוני סכמאונק
דין דבני יצחק אפסי ורבי הנגל קל דאעבד גאון אובן קנס
בבבל מטקין ליה עק דמפליס לבעל קינה וכו' יהיב טעו

קדוה טעוהב ליה שרו ללה ללהר אעבד דאידר לא מיפייס יוס טב
כספר המקצנעוה ועור כת שם החובל ברחביה בויט קייב כיה

דכיה בעבה וכיונה הכפורה פטור מן התשלומין ונלקה יוצא
ויצוה ירה ימה ואם אומה חוסא טקבל דין זה מטקן איות בעלמין

דין עדיה טמיעיה על ראובן אהיה כפע אשה איש אבל איש
יודעין אש טעב כה הרוק אש לאו העיס רב מהביח גאון

כיונה קל דין ויפייס בעב האשה כהעטה ויבגל למנה ומנעלה
למנה ומה קל זאם הציע כה הדין הייט מלך דין אורט ומלקין

איות בבבל דין ישראל למאיה זון ורס עמדם גאון השב העב
האשה שהציע כה הרוק וכפי זה יפייס איות כהעלה ומלקה

דין היכא דאיותי ראובן חק סהלא דאיה ליה מידה גבו טמיעין
מהטעב טכועה דאורייה להכחוש הער ובהר הכי אמרה

סהלא אחיקיטא ~~הכסיה~~ קמא ומחייב לאלמו
דין דפסקי רב אס והדין סגול דמשביעין אכועה היסה אפי היכא

דלמכא ~~איה~~ דממונה כגון לבידך והלה זוכה אין לך בודי
אבל רב גאון ורבי דל סוסקין דאין מלביעין אכועה היסה
לא היכא דאוכא קמא דממונה כגון מנה לבידך ואם לו היי ולמך

אוכא ~~איה~~ ואם טבבו לך או אפן לונותי ופיעתי וכן דין יעבד קל
ולא היה לא העב גוער לאורן שהיו משטעין היכא דלכא דמא
דממונה ואת רב גאון חוקה למחילמין סהב עק שיורע האמת ויא
שאלמיק הכפ איתו טעב טכועה היסה ורב אס הטי

דטעב

דין ~~הוא~~ וישעיהו אחריו לל המכוונת תלמוד חכם בדבריו או הדין
 כעברו קונסין אותו לישעיהו ואלהי בבל דמה ביה ליה
 ספק דה לפס רבו העל לכל הדין המיונה חוסין וישעיהו
 פי דמלה ודין בעלל כה גבי קטטה בגטת ליה
 ליה אם היא הולת דגל ולעורה ברשות הימים או הנגדה הדין
 נחויבה מיט נזק כה דפטור ואם הפט הנזק גובה מיט נזק כמה
 הפט קלה הדבר ספק הוא וכך ונהו לטעם טרחה וסכנתו לה המיונה
 מוכירו עליו הימניה ואם הפט לא מופקי מניה

דין דמה רבו וישעיהו אחריו לל המכוונת חכם בדבריו או הדין
 כעברו קונסין אותו לישעיהו ואלהי בבל דמה ביה ליה
 חזק טע מקפיו ליה ליה יהודה בל חטמה קמיה דלעיל וקמיה
 לישעיהו ודוקא בתלמוד חכם אכל בהרוח פט חכם אה תבע

דין דמה בכוספו דושרל שאנסוהו גוים והיה ~~הוא~~
 פטור ואם שאל ונהן ביד חייב ואם חדלה משכמו נהני
 שאל ביד חייב דמי נרבו אבי העגור מצא בשטרי שערות שובל
 פיה גאה חזות הכרית כר שרל שאנסוהו גוים הדין ~~הוא~~
 ואם שאנסוהו להדמות וטעל המצוק ~~הוא~~ חייב אכל יאס
 משנהו גנים ליה פמון פלמ אפי נשא ונהן ביד פטור וכן דעב רבי
 שבע אכל רבו העל ורב לפס והיה בעלל שטעל ~~הוא~~ חייב אעב
 דאעס אכל אם קמועלה דמיונה ולמ קמו נהני עברי טהור
 אפד טעל ונהני ביד פטור

דין הימנה שאל למסקיד חזן רבונת ליה סקרו עליו ~~הוא~~
 מיט חייב עליו ונהר אפי כפשיעה כר פסק רבי ישעיהו אחריו
 גב פיה הלכות שניק חוכו למלוח כסיהו או בחיקו בעל כרחו והלך
 למ לא מיכפג ליה עוק אם יאמר הכלקוהיכא דהפוס המנה בידו
 נאם למ קמיהו ונה אונן יומה לקבל והלך הלוח בביתו ולא קעעב

והנה כן המנה מספק לה להיבט אם הוא קטן רחוק או עמו
ורבוי הענין פועל הלמה דכיון דהמלכה לא לקרה איהו לא

דמפסיד אנטוניה

דין דהנה ישיעו מהלך זל דהא דקוים לך מנה לך דרך והנה איה
אית יורע דפוער דווקא ברע אלה אבל כרענ' ישיעו היוב
ודווקא כרעה אית יורע אלה לויבת אה לאו אבל אה מורה אלהו

נאית יורע אה פוער חייב אה ברע אה

דין דפסק רב אפס ורבי ישיעו מהלך זל ורבי ישיעו מורה בשע

שכחו יצחק לקומו והלך צדוק מיון ורבי שמאל פסק דאין צד

דהאומ' להכירו משם הלך זה לקומו לא קנה עק שיחה ל

קנה עק כה ישיעו

דין דהנה ישיעו מהלך זל מנכסי בט מורה זלום יכול לה

לאבנו לנהל משולם אבל אה אה פיער' מלכבע שבועת

היסה זלום פסק רב אפס ורבי חייב כהן הכיח איהו לדכרו ורבי

נראה דלא מיט למיח פוער

דין דפסקו רב אפס ורבי חטא והג' והלך כהן זל צדוק מיון סב

דפסק דשומר מטרה בשומר שפר דמי ויהי נראה דהלך כרבת

דהאומ' זלום וכן פסק דבידח דאין

דין דפסק רבי ישיעו מהלך זל דעסקה כהודאה דמיא וכל היבא

דוש אלה דעסקה בעבור שמחשב בלכו מה לעה לא אה עסקה

כהודאה והלך כפי מה עבד יכול להכחין דעקן שלשותק ע דעק

דין דהמסור שכן להכחין חכם בעה שהא מוזקק ששקטו ושהעו

לנהל עבד ולכלל שמרע המעוקעע שיהיה ויהערכו

ואו לא עריב מחיל להם כן פסק רבי ישיעו מהלך זל

דין דפסק רבי גרטיס כחוק הגלח זל מן המלומד יורט אה אכיו

וכן פסק מר דבי צדוק דאין אבל רבי יצחק יבג' זל ורבי אבי

הערי ורבי אפרים כל אכרזה אומ' שהמטומד יורט אה אכיו

יסוים רבו אפי' היעול אפי' יש כח ביד חכמה להפקיד ממונו וכה רבו טעמי
מהדור קל נל שהאב יורש את בנו והוא מטומא וכן כה הדין למקל
ורבו שמה אופי אפי' לזכר האמות בן המטומא וכן וקינו מן -
הגויה ויכול להמקל קן על הנפקה מן המטומא אפי' ביד
בתי המטומא או שיש לו עקום שהבטו ממנו ואפי' אפי' זוכה לו
אין לק' אלוהות יק' גדול מזה ואין כח לדיועה להוציאו ואפי' לא
אלה בנ' יק' בתי המטומא אין זכיה ונתקן ליורטי המטומא

והג' אחר מה אפי' בנקמה חכמה שלא יחונן לסורו
דין מעשה בשע שותקן שהלנו על המטומא אפי' אחר והלך אחר
מחן לרוד בעיר אחרת והע' תוטטון ביד חכמה וכא האס
בציומין להחזיר המטומא בלי דמיום השיב לאמת אפי' יודע שאי
ורכבו הילטון לך אפי' לשאו למחולת הלך ונתקן לשאו כה
דמיום להחזיר משכונם ולמחול חלקן ולתת חלק חכמה ופ' יק' יק'
קל שהיכל להמיצע וחולקין המעוה ~~המטומא~~ ציטקן

דין דפסק רבו ינתק כח מרדכי דבידועה יש זכיה ~~למחול~~ אפי' אפי'
כא ותב' יס' כס' דאפי' בירושה אין לק' חלק עק' שולק
דין דכסור טעל פי שפ' במלנה אפי' עלית משכונ' דאפי' בירידה
גואם אין עלית משכונ' ~~המטומא~~

דין האטה כזמיה הפק קטעה שהיה ברעב לזקנה פסק רשמי דאין
בעלה יורשה אבל ד' וי' וי' פסקו ~~המטומא~~

דין דסה הי' כ' דמחנה דכריס טבלב הרי קן דכרי' אי' גלי דעמה
ולא עמה ליה ולא במכר וקידושין

דין דפסק רי' כ' והל' ב' וי' עפי' אפי' לא י' וי' אפי' לא
להעמיק המכין ביד המחוק כו' דאין דאובן דטקוט טעמ' על
דק'ע טכיליה טק'עה משמעון ואי' בש' מי' לקומיה בחותמיו
ומורה לשמעון דטע' וממה הוא אפי' טעמ' מעלה הוא
לא ואי' טמון דמג' אבל להוציא יק' טעמ' כזמיה לא אפי' דמג'

להחיותה לא אהיה יסורא קאמא שטרא לטושף דמא ליה סטרא
ננהו כקדו דמא יצא אה נהיה

דין מעשה ~~לעבד~~ כראובן זהו חייג לשמעון מנה ומה
דמא קבוצה עב שפען שלא לקוברו עב שיכרעהו לקחנה זהו
חוב לע וזהו יוקע שחייב לע והשיב רבא שמריה אומר לען הקין לעבב
מה קבוצה עב שיכרע ללקיבל דה קל מה דכריו ומה שפען
היה קרובו של ראובן בע המשפחה מוחין בידו שלא לעבב
קבוצה שלא לעולה

דין האור פדעתיך כפט פלו ופלך ובאו מוכב ומה להדיה נטבע
ופטור כך פסק הקין ישי אחרו קל

דין דמלחק בקוביא לא מיכסל לא בשעין לא מלאכה אהיה לגון
אזלתי הוה יסורא דמא מוטרין על העבדא שמוקין בו

אורב דעון ~~באמנה~~ ודאי אפי הקט זה ליה נאקט דאסמטא
דמורה דאמא ~~במלך~~ ביה קטין לא דבך השוב ואחך שיחבין

שמעלן לעטור בוקטין דמדי וקט להדיה יחבוס אמ חבית חמור
בו כר כה רבי ישי אחרו קל דה כה כו המעתיק באמנה שגולה

היא פסולת ~~עבד~~ עב שיחביו וגם יסכרו פספסיהן דאפי בהב
לא עכרו נכה דמא ~~פולין~~ לעבית עב שיכרין קד להרע פסול

אכל פסול דאוריית שודע דאוריית הוא לא בעי הכרה
דין דהא דמא ~~כעור~~ זמס ולא כמא עמה הע מילי כרית כפלות או

במלקוח וטעם משום דאין עושין מן הדין ואין ידו לעק מעוהו
אכל בממין אפי אילב על פיה משעתיק ללבי ממותא עושין

מן הדין ~~דמלחק~~ מעוותו וגם דעת רבי חטל קל ורמב"ם והיה כמל
והעדים שהעידו וטעם אחר מעיה עליהן שהן כשורו אפי כלילא מעיה דין

פסולין מיס גאושן ושדורין קוליה ויה לען חמין כה לא יקנה מכן שהחן
אין לא שהעידו עליו מאחר שבא קנס והנהו כד נמי פירין כדת פחומה
והרומה גאין דין לעולם וחאט ליה שייעה יוספק הוא בידו עקוה ליספק

א

דין זכר רשע בלתי נהנה נקטות במסורה היינע פליכט לער מע
אז ער חוב לערצוי ומוסרו קוזאלו בשעת המסורה היינע
מקנה לך במסורה זו כל השיעור שיש לך בחיובי או
כל החוב ילפתו בו אבל הלכות גדולות ורש האוי גאון ורבו מעל
גלה פוסקין יאין אנהות נקטות במסורה ילפי דברי יצחק
שיחוב לער אחר על מכירת הטעיה ההוא נוטרוס בוקע לך
הוא וכל שבדריה ומוסרו לו כמוסן ניגער שפי הנך השעה הוא
וכנל ללבוש כך וימסרו לו ואם דה היינע דווקא לענין חזרה
שיבול העט השער לקנוי בנאכל כל זמן שלא חזר בן קטל במסורה

א

דין כוונת שיהא לער לערובן על כסין כפקד ולשמעון בערה
שבדים וכוונתו ולהקדוה לגי הוותא והוא נכסיה וכל
וכמה זכר לין שהקנה לו בשעה בלא קנין ~~לפי~~ כקנין העשייה
גירא וחומר דקדוה מפני שעה ארה ורבו ~~השיעור~~
מפני שעה ארה כל הקורה זכה

א

דין מעשה שיהא לפע בני קטן מלאין והיינו מן הדיו מן הקנין
לכלו לחיות ושה מוגו מן הרבה לבקש הקנין ההוא וכל
אם היין שבקנין מעשה נאק סר נאמר בן היין שבקנין
לפי שאם לא מחמת נכונק ולא מא שמא הדיק הגו מין לככל לבון
הקנין אין שמע נאע בודו כהן הקנין דמילתא לא שכיחה הוא
סר כה דכוי יעני אחרו זל ורה ורש פלענוי גאון פסקו דנכונק איטל
חיובק לא רש ורשום דהוג חובנה

א

דין דנכונק ההולך לעיכור שמקלה על גבו קדחא בלוי הדין ההוא לעס
מה שכלל וכבר היה מעשה במכה שמדקה וכלה ונקר כנר כברי
וסרם אה הנקב ער שהפס הרבה אבל יגע בחום שפסע והוד דכוי
אחריה זל ומעשה נא לפע דכוי משה חסון והיור גב הוא סר כל דכוי
שעה ארה זל

לפי

דין פסקי הלכה וכו' וצריך בזה דמי דהא דקדילין אמרוה עבות
סופר הוא משה וכו' הלכות בן לערי מקד וממכה וכו'
יטב וכו' ודין ממד וכו' ספקו ללא מידי לא בשעת הלכות
אכל כשערי מקד וממכה למו טעות סופר הוא ולפי דעת הרמב"ם
הוא דמי בבבא בתרא וכו' ודין שטרות דמי דכשורי וכו' ומי
מבטל לרשע אמר הוין מלאה הוין וכו' לל שיפלו בשעת האהדות
אלא עשו שטר זה לא למעבדי מבטחי ולפי דעת הרמב"ם וכו'

דין דמשיכה הדין משמע
דין דמשיכה הדין משמע

דין דמשיכה הדין משמע
דין דמשיכה הדין משמע

דין דמשיכה הדין משמע
דין דמשיכה הדין משמע

דין דמשיכה הדין משמע
דין דמשיכה הדין משמע

דין דסקת יעבמי עומקויר אנטל כבדו בעדי כ אספב טערי איו עירך
 להחוד לו בעדיה והאסקויר אעל חבורו בעדי ועדיין הסקויר
 בידו בפסוקו ועל החודו לך וחודה ומכירה לו און משכנהו
 אונט טאמן זתע מילי בשמאיהו בידו כר פסק דבי כהירך כר טמו לול
 ויהי חלק וצורה דטאמן ואין זכריו און להיבט ולדו קל ומה חא
 טאמן אהו ליכא עדיס לויכא דאיה אונט טאמן לה
 להקו קא בידו הוירל ואומן הוא כר פסק יב אכס ויהי ויע חולק
 האומן ולא ראה יא לא תיקה

דין דסקת דבלגדה וזכין זטל ומה מסר מורעא לאהו זכיעה
 זכיעה ומה ביטל המורעא בטעמין אפי כהונס מהה
 ביטול הלשה ויהי לא הווי מהנהו מהנה ואספב לא מסר מורעא
 מי ידעי עדיף באונסיב והיכא קנסר לורעא אהנה אפי לא
 לא ידעי באונסיב סתמא כוטלה לא סתמי בשעל אפי
 מרעא ביטל טעמא כוטול

דין דפסק ה"ר איעור ממין דכל דבר הנעוין מן העב לאו טמיה
 איהל וצורה לטעמו לפרהוס בלבה כהנה בילת התעב
 כונה לפרהוס ולטעמה בעבה היכא ראון בגדה טסק אכיל אכ
 טעה מהל לל העב ופארה איהל טעמה כהנה למו חיות הוירך
 או סוכה לכמה מתוך איהל זה מאמר דאנהו קעצו הוירך כהנה
 שראו למעלה וחסור כדאמריין כר כויר סתמא כהנה עכא זלמן
 לא חיואן סה וסעצו סהיט ומקטי קידעו סה ומה ככל חויר
 שאין שאין יכול וכל מקוב שיש איהל טעמא חויר לטעמו יתר דמוי
 להוסית על איהל שיש כדמוי כהנה כהנה חויר

דין דפסק ה"ר איעור ממין דהא דאכ נכח נכח לבת אין אה
 לו ככה דנקא דליך ואלך איהל טעמה בטכונן אכ
 דלקה בני און איהל חוכונן מורה ליאל למה בני כהנה

מה דליקדך

דין דפסק ה"ד ליעור ממון דעלוי עיבור בליל יום הכיפורים
 מותר לקרות לאור ה"ה לקראת בערב דה"ה דה"ה וכו'
 מזה אסור ובלילה זמן אחד מערב מאי פ"ו גמ"ו דק"ל לרבות ב"ט
 מירב ושלמי יעבור נמי ע"ה : כ"ה שלוב ב"ה ע"ה יעור ושלמי
 ש"ט ויעבור עליו וה"ו כדק"ה שלוב דכו דק"ה ל' דמסדרין
 פ"ט וד"ה ל"א ד"ה דאומה דבן עליוהי

דין דפסק ה"ד ליעור ממון דאין שטון פ"ה מקנבס דה"ה כל
 היוצא מן א"י ב"א לא פ"ט ושלמי ד"ה א"ה וי"ה מ"ה
 פ"ה לא מופסל מטעם וי"ה פ"ה לא נקלף מוה"ה מ"ה
 פ"ה וק"ב בל"ה ד"ה ד"ה ה"ה מ"ה הע"ה ה"ה מ"ה הע"ה
 ל"ה ד"ה ל"ה ל"ה ל"ה ל"ה ל"ה ל"ה ל"ה ל"ה ל"ה ל"ה ל"ה
 ל"ה ל"ה ל"ה ל"ה ל"ה ל"ה ל"ה ל"ה ל"ה ל"ה ל"ה ל"ה ל"ה

דין דפסק ה"ד ליעור ממון דאין שטון פ"ה מקנבס דה"ה כל
 היוצא מן א"י ב"א לא פ"ט ושלמי ד"ה א"ה וי"ה מ"ה
 פ"ה לא מופסל מטעם וי"ה פ"ה לא נקלף מוה"ה מ"ה
 פ"ה וק"ב בל"ה ד"ה ד"ה ה"ה מ"ה הע"ה ה"ה מ"ה הע"ה
 ל"ה ד"ה ל"ה ל"ה ל"ה ל"ה ל"ה ל"ה ל"ה ל"ה ל"ה ל"ה ל"ה
 ל"ה ל"ה ל"ה ל"ה ל"ה ל"ה ל"ה ל"ה ל"ה ל"ה ל"ה ל"ה ל"ה

דין דפסק ה"ד ליעור ממון דאין שטון פ"ה מקנבס דה"ה כל
 היוצא מן א"י ב"א לא פ"ט ושלמי ד"ה א"ה וי"ה מ"ה
 פ"ה לא מופסל מטעם וי"ה פ"ה לא נקלף מוה"ה מ"ה
 פ"ה וק"ב בל"ה ד"ה ד"ה ה"ה מ"ה הע"ה ה"ה מ"ה הע"ה
 ל"ה ד"ה ל"ה ל"ה ל"ה ל"ה ל"ה ל"ה ל"ה ל"ה ל"ה ל"ה ל"ה
 ל"ה ל"ה ל"ה ל"ה ל"ה ל"ה ל"ה ל"ה ל"ה ל"ה ל"ה ל"ה ל"ה

דין דפסק ה"ד ליעור ממון דאין שטון פ"ה מקנבס דה"ה כל
 היוצא מן א"י ב"א לא פ"ט ושלמי ד"ה א"ה וי"ה מ"ה
 פ"ה לא מופסל מטעם וי"ה פ"ה לא נקלף מוה"ה מ"ה
 פ"ה וק"ב בל"ה ד"ה ד"ה ה"ה מ"ה הע"ה ה"ה מ"ה הע"ה

ה"ה

ה"ה

ה"ה

ה"ה

ומקדמה כחמת איסור כגון טהרה לידן בן באורה שבת אסור כל
 יורה ומקדמה מלכת יסדין כים אינמי מוקצה יהיו כגד לגרוב
 ויבמוקצו אפי' ים הורה אסור ואם עשה הדבר בסוים לדבר האסור
 על דעה לתינות בסוים כל הטהר אפי' נפל דבר האסור על דעה
 ההרה אסור לטעמו וואם עשה בסוים על דבר לעשה האסור
 סתם ויהי דקק עומטן בדי יבחר ביוען מוטל ליהן כוונת עשה
 כמעשה אה הכוסות והן נוסלות מביה קעל דעה לטעון הטהר
 דין דפסק ה' ליעור ממוץ כהיוצאה דאמ' אין כלו טעל לא למיך
 דבר הטעל בטבת האסור לכוח הקערה על הכיפה עליו
 הוטבר וכפ' אסם נאמנה אהר' בחולקין עליו
 דין דאמ' ביחול סמליות הסמוכותו ליהן מוטל ליהן מוטל
 פי' ה' ליעור ממוץ כגון ים ובק' אכל ים ויהי בק' ובק' ים
 דין דפסק ה' ליעור ממוץ דהא דאמ' כפ' דעבד דהא אמר
 אין טעמן שרות לעבדן וכו' וכו' ה' חתרת כפ' הטעל דאמ'
 דאם נתו לו הוטל המטכה מערב עמ' ערו היט דוקא כפ' ים
 אלא ובק' אכל לא כפ' ים ובתלוט מן הדק' דאמ' כפ' טעל כפ'
 לכה אומע' כפ' ע' ע' ים א' כפ' ים אסור כפ' ים מוכר'
 אה' י' טעל כן לעור כג' כפ' אכל כפ' ים אסור כג' כפ' ים
 מן הקדקע אכל במחובה אסור בעי' אהר' בן אר' ובין כר מותר
 מהו ביו כר ובין כר בן כפ' ים בן כפ' ים אכל כפ' ים אסור
 כו' כפ' ים א' אהר' בטבת יבאכל ובעל' הלכ' ע' ע'
 דין דפסק ה' ליעור ממוץ דמין כמיוט בטל חתרת ל' כפ' ים
 ומה נהערב כפ' ים אכל מוכו כפ' ים א' מ' ד' א' ים
 דאמ' אין דם מוטל דם יעל כה' ליעור כן ועקב הכי סבירא ליה
 כפ' ים יקו' ל' דמעשהו קב ונתק ועור כה' ליעור כן ועקב הכי
 סבירא ליה יעור ד' יוהק ודיוט לקוט דאמ' חתרת כל איסור
 עכבורה בן כמיוט כן עלה כמיוט כמיוט טעל חוץ מטעל ויין א'

דין

יב

דין

כפ'

ל' כפ'

אבנתי במטקו עלי במתן בנותן טעם ואניג דרב ושמאל פלג
עלמה לוקחין כנפחיה דהא לוחץ להלכה דכוי רב ושמאל
יא דהי לכה כחמה ופלגא כחסי ורבא בסוף עין קפדו שו לה
רבן בעל ותומה ורב ירכו שלמה ול פסק דרב יהודה דמין
במוט לך בעולם

די הקדש בער זכה חר עני מוחין יודיה הדער תחילה בכלי
זמיט מעוקב ואחר כרוב פוש בידו אחר חזר ושלחך עליו קרב
להקדש טפול מום הטפולות על הבשר שהן מסויגת שהיא הפלטה
בהם הקדש בהדחתו וכן פער יצריך להקדשו בעוד הבשר בידו פלג
להקדש טפולות האוסור פתיסיה ואם להקדשו אחר יאנוטה אוכל
דק הוא ואחר כך מולתו ושיעור שהיות בשר מחלה פי רב יהודה
דמין כלישור עליוהו דעבד דאם מלח היה הקץ כרובה דעבד
יכו מלחיה מפלטה דה מלחיה מפלטה דה מלחיה מפלטה
ועין בסימן פ' וסיפר מולח מפרט במלחיה מסיבא חיה האכר
והן עליו מלח והופכו ושהן עליו מלח למדנו שאכרין לודין
בכל חיה ורב יהודה דמין כלישור מלחיה שלח שאכל מחמה
מולח ואחר כך מעמן בכלי מטקב וכשי על דבי אלקים בלא מחמה
לכתלנה אין לה דמיה וסתין ובקיעבך שרי דאומה מושב שב
והע מילי בהתקפה רלא סמקא אמל סמקא וט לוק דמסורא וכשר
שמלח בלשון סמקא כגון שמהה שיעור יכליה אמל מלח בשר ועין
עליה מוסורא יהיה בשרא מכיון שפלטה יקשה יהיה תהיכה
ושוב מילי פולטה מה שפלטה מלחיה פיק כל הכשר כגון עפוח
אמלחיה דה וכו אמל העלס חותר שאומן בעי התחבון
אומל מוסור כוי אמל הדס שברמז והדס מילי יכול למסור את העלס
שמלחיה טעב שהעלסן מתיר את עצמו מדמו התחבון ויל סמקא
חובה עצמו נעשית נבולה לא בכשר בחלב שלח מילי טעב
מוסור זה כוי אמל בכשר בחלב כדמיה בסתק כל הבשר והעב טעב

כל אשר מזהר לעבמו ושטחן אוסרין זה זה וזה כסל...
 בללם והחלב מחלם... היילך וש לחוש בו בחיבת...
 אבל אוסרין הנפלה... כגון חטין ורבייה...
 לא באחד מהן לא אם הביכה ע כמה נעטות טבל...
 אוסר לא לפי השבון והל' איש... דוא הסברה היא
 שבוט דהא חתך בהרוא כסה גרה... דרש רבה כה...
 בול אוקו רב אמר עמה עליה ודרש ר' זכיה אמר...
 וכול' לעיך דהא בטעיה דע' עע' וין נסך דהיה...
 כיון דבטעה טבילה לא אוסר... אעפ' שגדלן היה...
 לא לא קמא קמא בטיל יעור דהן... סאה הרומה...
 שפלה לסחוב מומה חולין ונדמעו וטפל מן המדומע...
 אמר ר' לעזר' אור' מדומע בהרומה... ורבה אור' המדומע
 לא לפי השבון וצין המחומץ מהמץ לא לפי השבון...
 רבן עליה ה' איש לא ברמז... מ' מ' מ' מ' מ' מ' מ' מ' מ' מ' מ' מ' M'
 אוסר משעה הנכסה לא משעה גיה החומץ ורוב...
 סברה כסביה בו אפיה

לין דפסק' ל' איש' חמץ דא"ו בגידים בטורף טעה כ"ו ישה
 בג' יומם בן בריקה ועולם טעיה טעיה וטעיה...
 טבא בו אוסרין קוש בו אוסרין ורבי מ' הג' ואל' ג' טעיה...
 דבר אר' פדא' ועמל' אסר' בטורף טעה...
 כדא' דה' ה' ח' טעיה דאימל' בו ח' טעיה כג' ד'...
 טעיה פי' י' טע' רביטא אסר' ורבי' אר' טעיה וטעיה...
 לא מטעם דלא ח' מל' יורה דע' וכל' ד' טעיה...
 יחד טעיה כה ג' טעיה קול' וכול' ע' טעיה וטעיה...
 דא' אבל אם טעיה מ' טעיה אסר' טעיה טעיה...
 אוסרין ורבי' מ' אר' אר' טעיה טעיה אסרין דא"ו...
 להמיר יותר כטע' ק' טעיה וכן דע' י' טעיה אר'



ויש שעה שלא שנים תפילה וכן יש במסכת סוכה יאמרה
 להא שש תפילה אר השש כל קדו זה צ"ל בסדוק פרעיה פ"ז
 ורבי עופייה אורא ערבוס נוחגין להפילל אפי עבנר אחר

ע"ז

וכן ~~לשמע בשא~~ ~~למה~~ ~~קרה~~ ~~אחא~~
 דכה דבו יהורה שערירך ~~זה~~ להפילל ביום הכיפורים
 מוסף ~~עורה~~ עיצע שעה המנחה וזמן הפילה המנחה

מהק"ל מן שעה ~~מנחה~~ ואם היה שעה על עס היה ערוך
 להפילל הפילה המנחה קודם סדקיימ' לן היו לפעו שתי הפילה

גפילל השעה קודם י"ט מעיבין הפילה וכו' היינו דהק"ל
 בשעה כנעה לשכנס בסעודה גדולה דאז ערוך להפילל הפילה
 המנחה קודם שיכנס בסעודה ~~במנחה~~ ~~דלכ"פ~~ ~~דב"ה~~ ~~אח"כ~~

המוספין על אורה שעה שתפילה המוספין ~~שעה~~ ~~לפני~~
 המנחה קודם וכן משמע לשינוי דהיו לפעו שתי הפילה לפעו

משמע מושלמה עליו שעה אבל בשבת ויום הכיפורים רוב
 בלג הפילה המוספין אין הפילה המנחה משלם עליו קנה עק

מנחה קטן כ"גן שאין לעסעודה ~~לפניה~~ ~~בשבת~~ ~~ע"פ~~ ~~א"כ~~
 לר לעכנ' ~~סעודה~~ ~~שחרית~~ ~~למנחה~~ ~~סעודה~~ ~~קדושה~~ ~~ק"ל~~ ~~א"כ~~

אוכלין רוב בנשה עיה בומר כך פי רבי סרוך בילבריינג דהגיע
 הפילה המוספין קודם וכן נראה לה"ר סרוך ל"ל דהשתא סעודה

קטנה דרשות וכן דברים אחרים דרשות מותר לו לעשות קודם
 שיהפילל הפילה המנחה ~~אח"כ~~ ~~דהגיע~~ ~~זמן~~ ~~שם~~ ~~בפילה~~ ~~מנחה~~
 ס"ק דש"כ דלא מסר ~~ה"ל~~ ~~קדושה~~ ~~דק~~ ~~סעודה~~ ~~קדושה~~ ~~כל~~ ~~הפילה~~
 המוספין ע"ן מנחה פ"ק דש"כ קאם אחר מנחה קדושה סעודה
 קטנה שיהא ע"ה מנחה קטנה וצ"ל אחר מנחה קטנה מהג"ה דכו
 יהורה בש"ה ל'אנל סעודה קטנה דק דכו כרוך אסר סעודה
 קטנה מנחה קטנה ואילך ויה"ל במז"ל כ"ה ו"ט מו שמוחה

אביונו מינו מקדוים הפולח המנחה להפולח המוספין שמו
ישלח וכל המוסקטא וגם בעל המאני להפולח ביום ואם הפולח
כל לה ילדא גם כה דהאוי דאם אסור לישב בהון אכבע אמור
עלהפולח דנוק ביוטב בעלמא וכן בהפולח הגדול

דין דהשיב דבי עוראז בוי עמי בטיאין סיה מוהר לקראתהא
ולכיר שלא גבע ממ גרה והלמוד שצדוקהיכרך ורבי
ויכרך בדיהק לא היה נהגין ובפרק הנזקין גמיע דמותר
משום ענה לעשות וכההיא אמרהה בוי אפרים דנראה דווקא
כדין תומשי שלהו שהיו עושין בגילויין וכן מותר לקרא ססיה
כדנראה משי הוכח דלכא גמיר וכל הדבריה האסורים משום

כבוד יבבור מורבין כלל אופעי
דין דכה דבי יצחק כוי יהיה דאין מנהג שיהא פטור טשא וגם
פועה שהיו ערין בלא טובה ובלא שמחה ובלא גיט
ומי שעמור ססיה דאין שיהיה שרף בשמחה כמו אמציע בייסין
מחר שאכל וטפה אהושמה כידר כנו וכן כהן אכל ציט געל
ססיה דאין שמיט יושב במקומו ומה בידוע דאפי' ליתא ארד קרא

אפי' הנהג שאנע קרא לישבט ואין לעמור אחרי התעניות
דין דהאפי' לן דאפי' מהרצה שלכרול צוטה מפסקההע מילי
לעגות קרושה או כדכו אבל להצטרף לעגיה אינו מצטרף
עד שיהא אפוד כירצונסה כדאפי' בפר' כיצור יטלון ולקיימן אפי'
דאפי' זה אהיה אפי' אפי' שמיט ביטתן מצטרף אפי' לכרך ברכה
ההנהג בשלם יבא דל

דין דלעגות הפילון שבספקה מותר לתופרה כגידין וכן משמע
ברברי הו' לעל ממין וברכרי רבי שמשון ומי שהיה משכב לדרך
ויכא שחא אובדן מטמו ושמגיע למקום שמש כהן ויכרך עליהן וכו' כה
דפי' שמשון איממש גם כביעוורתיו ורבי יבא הורה להניח עליה כליל
עוס כפסור ולכרך עליה וכל זמן שארס מהענתא הייב לכרך

ליון זה שנה רעה והחליצתם כשבה ונזכר קורב שיהיה ברכה
ביועיה יאה בצי אלה שלגן שבה למטה לעמו שאלו לאו
ולבריה קרע בצי מקרט העבה ורכוניה ואלו כולו מער עין מועלי
לעמו ג' ושלגן לשסין ולזה יתקן וכלה מער עין ראש חרש לעמו
ישלגן לבריה ולזכרון וזה לא יקרה עין שיהיה ברכה רבועיה
בשבה וישלגן לראש וכלה למות ול משוב דצו בעי אכול וישלגן
בעי למ אכול י צונו הרוביה וזה במטה בשבה יא קויה וזה
כל מעדיה כה שצונו מור רק שלשם ויוה האטון שלפסח וסוכה
משוב שצונו וכול להוספה במיונו הרוביה דכה בשם האכל קצות
וילפיו חמשה עשר מנה המצות כה יאה רעה והחליצתם ויעל יבא
דין דכה בעל ה' צו שרועה לזמן ואחר מהן דושה אכול עוד
מאחר שהרוביה והר מזמש הטבה והארז ופסק עב שינק
עד קצו ולאחר שישוים זה טפסך מור למתוב שיהיה אכול
לפדלי ולפי ההוספה מור למע ושל דהיינו דוקא הוכא שלגן
אכל כה אחריו כן אכל כה נראה שצריך להחיות הכל והילכה
גדול מבקש אשך ראש לבסוף יהוא שלגן גמרו הראשון פור
סעודתו אלם היו מכאיון לפניהם מיוע מעדנים היו עין אכול
מינערת ויו לא לא רכז יצחק היה אצל שגוף שלגן לזר כלל
שהיו וועמוד בצימון שלגן והרוב אנה שויהר טוף שיבין לעמון
יט שאל כל דגן ואל אכל ירן וזא שמערת וזא איוה כ מערת והכס
על המבדכין ואל ג עברך שאכלתו ואל כדור ומכורך שמו תמיד
עולה וער יאה חר' ו יאה כדור הוא להיב וזה כשעה שמונתו
עונו בדור שאכלת משלגן וזא וענה אחריון אמץ ודכו יהור כב
כעה ל' דמברט ברכה אכלים אף שלגן כו גם פסקה אין מומץ
ומהפלטן לקטן ער שיכיה שהושטרות ואפן יש חומש בידו וזה
יהי לא הא מבדכין על המים הור הסעודה כלל יכן הפדכה כולן
אשך שיכיה מועיה חוץ מברכה הלכה והיון ואורה שלקדו

ובענין כלי כסח מילה של מצוה אעפ שיעא לוי ציוי אר יוס
 וכל רבי יהודה כי דברים הבאים לא מרמת הסעודה תע הסעודה
 שאין דרך לתפ בג מזה הסת כגון האנה וענה ה אין טענה ביה
 לאר הסעודה הודו ביה ~~היה בלבר והכיר~~
 שאוכלות בסית ארר נו אהר ~~למעטרפין ואם לאו אין מעטרפין~~
 ומקמתן אין לעצמן ואול לעצמן ואם יש ~~יש מעטרפין~~
 וכן אם לי בבית תהנה אעפ שאין מעטרפין ~~במקום חוסה אם~~
 יש למט מעטרפין והכל נחשב מקום חוסה
 דין צעריך כה צדק כחייבה יחיה עם כה הכלי ואין מעבול
 ידיו בכלי וערוך לזפת על ידיו כי כוער ויגביהם אחר
 העולה וכל שוכל ידיו מערך על נעולה ידיו צנ על ישיבה ידיו
 דין המליך דבר שהולק עק אם הוא מן הגז שקפיד עליו כורא
 עני בשמים צו אם הוא מן העשב שמברך עליו כורא עשב
 בשמים ~~אם הוא מן העשב~~ ואם הוא דבר הראוי לאכול
 מהדר עתה רוח טוב לפימה והמריה בשמי עג ועל עיני האסור
 ולענה ושלוה הבסא והמוגמר שמעטתם בו את זקליה והמדר
 בגדים עצמן שתן מן גמרון אין מככין על
 דין ~~היה יורה לכה~~ חכר עליה מעומר ובר ~~שהוא~~
 כמקבל פני שכינה ולכך אין מערכין כליל שכהות ומה טוב
 דשמא יש ~~הוא~~ לעלה מעשרה והני כאיל הלך להקביל חוץ
 להרוב ואם לא כוכר עליה ויה האטון וכרר עק יורה לו כחורש
 שהתמלא פגמה

דין דכה ~~היה~~ שוכה של עזרה פישרת על עיוט ועיוט
 שמסעודה לסעודה
 דין מעשה שאורע באר שיעב ממנה ועד לאמרק דטריס
 שיעשה כפלישם שוקים לרקע צלם גטבו וכן עשה ולא רעה
 בעל הממונו לסרוע יה דונ שהנה עמו מדמה סוף הגול בת



(Faint handwritten notes or bleed-through from the reverse side of the page)

(Faint handwritten notes or bleed-through from the reverse side of the page)

שאלתי והמנהג נשבעה שבו שאלתי ונעל דעה רכוס שאין לה
הפירה וההרה שלם העת מלהתקיים עד שיבוא בן כד הדש ואחר
בן ששאר מה חלק לכהן והורו הקאונטה דכיון דפטיט לין ולא היה
לא ערוסה להנצח אפי' עשאוהו כדן ואפי' לא פטו יכנס מירי
דהוה אכדוהו גלגל

דין דאם יי' דהאומ' ל' חכדו מהנה אהן לך והלך משכנ' דלוקנה
לא אם ט' הקנה לך בדין המעטן או הקנה לך בקטין צמדי
המהנה דאין חל א' יעבור המהנה על המעטן מדאלי' לאשה
הקדשו לי בדין ונתן עליו משכנ' צונה מקדשה מנה אין כאן
משכנ' אין כאן והיו חיים כדן איהו דאם אה' ארס לחכדו אה' אהן
לך משכנ' משכנ' לא השלימהו לך עד שאין לך המנה יבול
לעבור שופרעו

דין דכדו יתאן יאה' דבנהינה מעות איהו מי שפרעה מי
בשחור העמ' ונקרא נולא אכל אה' חורבן מ' אום אונטה
אין מקח עערה או עורדין ליכא מי שפרעו

דין אכדו ית' העזרו מעשה באשה אה' שניה אל קונ' לענין
הקדש לך מעות פיר' לך לעזר ממ' ל' מוס' מהל' ל' רצו הית' אה'
ל' ל' ית' דין והיה לך לעזר ממ' רוצה להחזיק באותן המעות
אין ל' נקמה והית' אומ' ל' ודע' בטר' זה מעולם והורה דין
כי מאחר' ל' אמה' הקמה אה' נורדה' ס' דין מצוה' המענה שבו
פלג' אה' שאל' נעב' במהנה שכיב חרע לעקמ' ואין לעבות אה' מדע'
הית' מוס' י'

דין כל המחקים יכריז לקדימן קודם לכיר וקיים אע"פ שחור וקיימו
כסול' ויכריז שחור מעניט' שלשה בשעה אחרונה כדון
וקנטא ספ"פ בכל מה דכתיב' ואין למידן משיטה אחרונה דל'
שלא יהא כדן בשעה אחרונה שום דבר חידוש נשום איהו שהשע'
חלנו בן שאומ' כה' למעלה ואה' רכ' יבחר ב' מרדט דאיל' הדין מידן

אפי בשערה שיש בהם ערה וכו' ויטעמו לא קיכן ואם הרחיק
הערים מן העיר שש שוטין ססוף שיטה ומחצה כער ואם מילת
אנ שוטין הלחין קדנכון כער יוב שוטין כשיעור כרב ידי ערוכה
אהוא יורה ל יב ידי סופר זכ ש יין שמה קן ואויון לנקיה כשיע
ול אויויון ולרב ייוצ בר אצו כ שג י ול אויוכין ולרב אכר י
שוטין זכ אצורין

לפי

דכן שער אצורין ין שיהי נאונת הולכין אחר הפחות שכלשוטות
ואם יפא במרובה אין מוציאין מירו לא ברמיה ברורה
כל דבר שהדין בו קצא המוציא מהכירו עליו הראיה אסור וכו'
שקת בו אחר אין מושל בו התלפיה אלא ריבון ומצויין סד
ההנהגה אצל אה דאצורין שלא כסעט קדם שגלה הסת
מפקיטן מינה י

תק

מיוטמחוק כנסים קטן אין להחקה אפי אפי למה הורה הולכה
המויק מצה אנה והמחוק כנסים קטן ואם קטנה היא איה
מחוקקה לעבין נאמן כמדי דאי כגוי אמ לקומה היא כירי ואם יצא
ול שהיא של רומי איה נאמן

תק

דין שמואל ין נהגל שאין ללא שיעור בלה דהיינו מנה בייק
כמנין מלה וקומה ביצה כביצים בלא מיק כי הודן לא הוכר
כמחובר ומי פידנה אין מכשירין ואם לא הוכסיה שיהיה לו לקבל
טומאה והיאך ישאפנ חלצה דהועמא טלורה י

תק

דין דפסק דה בעליו בכלי ראשון וכן משמע ביה נטל ואע"פ דקויה
לן כשטול דאח פ"ק כיצד יגולן הבאה צורה יורה בעצמה
מבטל כרי קלוסה לכל הפלוגה הלכך אה עידו מיה דוהמין מכלי
כששון על הרעבולה קודם שטמלה אסור בה כרי קלוסה שביטל
בה ומה אמנם נה העצה טובה באונה עשין כשעת שירי
שהנוטה מלכה מלמטה מוררה לצמיו לפי שהנחה מפסקה
בין המיה לבטר כרי קלוסה ולכחולה אין למלוג ההרעבולה

111

כי אם כפי ענין דין דאזכור כלל קרם וכה רבו יחודה דווקא עירני
 שמכיל דבריו כשמערים עליו ולע גב אהי הכלי שמערים
 להוכיח אבל דבר המוכח בכל אופן כבד איתנו כולנו אין כח בכל
 אין לענין כלשהו יותר מן ~~הדין~~ ~~הענין~~ זה אופייה כשעל
 המנוגלה חרבה יחד בכל אופן ושמעיה אחר דין טריפה
 שמהירין כל האחרות לענין לחוץ יחידות גדולה שפעם
 טוהטן אותן במים על האש להרחיק בהם יצרות אחר שמלגן
 בהם ואם היה משלוח הדם בעין היה אומר שהוציאנו האשון
 שמחזיקין רעויה במקדש אבל לא במרינה ודוק אם נכלה
 על הצדק אבל אם נכלה בכלי מחזיקין אותה כדאיתיה
 בהמנוגלה הפולין וקיסוס בירושלם אהי יוסי בן מכה שמהפואה
 עשה רעויה אמת להם שמרה אמר להנחום חוץ מצעל ופנים

שהם לרפואה

דין להורגות דלות ליה שכיבת כלול ויהי יוסף למידה ולכני
 שכללנו זקורגלו לילך בשבת במקלנה ובסמלון שכידין
 לשמור בהן אבל קצועה המהטענים וכן סומא אהי לילך במקל
 דין דפסק דהי דלית ליה שבורה כלם דאורייתא הי לטמונה לעב
 גרמים מלכוד שבת בכלי מנוקב שעוצין מן כדאמי ברקל
 ומתחמיון בשבת ומותר להשאיל מערב שבת פולין לדני אהי
 שהגיו עשה בהם מלמטה בשבת אבל להשאיל בשבת ענימה אסור
 ולהטבירן מערב שבת אסור ולמיטי מודב

דין דיוס הכפודים שחל להיות בשבת אין נשים סברותיה בנר אבל
 מקלויקת בלתי רבה

דין דיהי משה הוסי אסורין כל טלף אבל הי ירבי עוטייה
 מהירין כל מוקצה שטלף חוץ מכיצה ואפי' שהוסק ביום וכן

סברת רבי שמעון

דין דנהי אפי' אהי ללא מעביט דיתקנסיה אמור דהי

[Marginal notes in Hebrew script, including the word 'דין' repeated vertically.]

דמשמען ליה עק ומפנים לבעל דינה ברמיות כ"ך ואכ"ל ק"ט
קצבה מן המורה במשום שלמה ומפרה ע"ר דיהיב ליה במקרה
קצבה ואם חלוקה ובאנו ערוה סטור כ"ר וואי תפס הניזק מפקדו
מינה והיכא גפס מקמי הודאה ~~למך כ"ך הורה מפקדו מינה ולא~~
אלה דהפוסה דמקמי הודאה בעדיו ~~קייא מדאמ' רבן גמלי' לר'~~
יהושע מי אתה ~~ע שטבו עברי יצא מחירות ואמ' ל' ליה יושע~~
אין ברבריק כלום שער הרדיה והא טבי כתופס לפע הודאה הרי
לברי גופו צעל ולא סיחסר גוסיטא ואפ' הט לעו יצא לחירות
מפע הודאה רבו גמלי' לא בעדיו דמייג ומפקיטן מינה ערנאן
דבריו ומה טבה הרב ז"ל דאם י' ל' קצבה משמכיון ליה צמח
עליו ה"ט דבר דלענה דהא בג"מ אמר דאוי אמ' אהבני וימתי' ל' ל' ר' ז' ר' ז'
יטל' ל' קצביון ליה ואי לא אקיל משמתי' ל' ליה לא ה' שמה ל'
למה לא למסרן למרעא רישל קמי מומרון ואי לא משמע ק' ל' ל'
ועור דקנטוה בכנסיה כי היכי דנטשקיה לק' מתי' דוח (הג' אונ' ע"ב)
ז"ל לא כ"ך צמ' לא לפייסו ופי יהיב ליה מירי דחוי שמושב ליה
להאיות כ"ך קליון ליה עמיה וכן כ"ה אפי' הלפסי בפ"ק החובל
מנהג ש"ת יבור אע"פ שאין גובין קנס מנדין ליה ער ודפייס
לבעל דינה וכן הי"ק ליה אישור מעו דחוי עמיתב ליה שמה לצר
בין איפייס מארי מינא בין לא איפייס ובהשוכנה הגאונ' כתוב
מבטלה באחד שהפיל אינו שלחכורו ועדהו מצ' כ"ה יצחק ז"ל
ומה ל' דבר' ד' גוסיטא י' הוה' ע"ל' ל' ופייסו או ברבריק או
פלמון ור' ש"ת צמ' ז"ל כ"ה שאין אומ' כ"ך וכ"ך קצב' ע"ל' ל'
כי דהו' דין קנטוה לא משענתן בלכ'ן שיעור קדוב צמ' מ' ג' ל' ל'
ומג' בין אה' החובל ער שיקיים אה' הגבול ומחרישין ממנו ור' ז'
ער כמה מע' ליה ל' קרוב לא שר' ו' כלב' ו' וה' חבל אונ' חבל
אומ' לו אין לע' כ"ה ל' ר' ו' ו' ומחרין ל' ואם דמוק ממה ש' ל'
מנדין ומחרישין ער שיקיע לאוהו שיעור ותוסית דוא ז"ל כ"ה ש"ת

שמקובלין אורחן שמיטן דען אה הדין עכבר פסלה ~~אין~~ הדורה ועל
 מין טבה מלמד לך וזה הורה אחר כך באן עדים קינג רבס
 מפקיטן מינה הקעה עלן הלא פניול דהוראה בפני דווקא בשע
 והאיקטא ליכא בך מומחה ~~ההוראה~~ טעם דהן דמלין דלא בכך
 הורה והאר והושע אב פה הורה חרץ לטב הוה זקיון דאיין הדיוטתה
 אין הנה ליה בחורה חרץ לפצצכע טעם אן אלאה הדיוטתה שצין
 כוסתו מקנסו וקראתה אין מועד בככל מן זכ דכעי העראה בכך
 ליכא הילכך אה הפס לא מפקיטן בין רבס קמי הוראה בין לאמר

הוראה

דהעוב דטו האוי למטובות שהטבע למוציא מה אשתו ואין
 עמו כדי כהיפכה לא חלקה בטבעה דהני פטעבא שלא לפדות
 חוב תפידו ומותב לעבור עמה ואיך דלאו לגרשה בלא בהוכרה
 אה אש ציונו דניצה לעבור על שפועתו ואור שהקבל טעם עלן
 סקו כהוכרה מדין אורו אך אין לא רשות לעשות בגוים ואם לא
 תמפין היאלטנט עמו וטבע לה שבוטה התורה שאין לו כלום ויגרשה
 ותהיה כהיפכה עלן חיוב ואם טעם אחר וטעם טעם החמוו הכנסה
 לאשתו השניה איט פנדע הדאטונה ממחון שהם לא לו השניה
 ואם כבר גירש הדאטונה שלא מקעתה ויין לא מה ליתן לה השיב
 דב אפס זכופין אורו להחזרה עד ליתן לה אפי דגם הנוהגן לעבוב
 במורו מיקום להם שמגרע את אשתו ואם איט דניצה להקבל הדין
 מדין אנה אבל במחויוב להוציא מה אשתו שהוא מאותן שכופין
 אהן להוציא אעב שאין לו לפדות חוב לגרש והדיה כהופכע עלן חובן
 דין טבה הר' לעמה דהא דאמ' אין שמשין מן הדין לא כמור
 בקיט מחוטה מוצא פהילע דארבעה לא הרי חטור בהרש
 המרעה וכו' הא מחור מן הקל ולפוט ויהי דאמ' במטעמא כו יתח
 איט כור אן סיכרה איט כור אס על פותח דייב על כודה לאכל טען
 ללארך שאין שמשין מן הדין לא אמ' זה לא כבור מפע שהוא בחוטה

לפי אצון דל פקדון ונהניק ועגד דאונג שלן ונאפי קדי עטאוי קכה
כאלו הוא און ועוק שהטוק בלד דטורו אלמויק דהאונג להטיל
הטור וצין עשין לקין כזה עשין לה עו לא חידושו וכל לעג
עיקין שממוט הנזק והזיק שנסתק יתן סע הדיון

דיון דכה הל שלמה דאונג ודמה בדה דהנו כי קרן דאין הנאה
הזיקה על הנשיטה דיש הפעה שהזיקה כדיון בהמה
אנשה טבר להנאה ולא הספיקה משלם נהק שלם בפעם דאטות
דהנו חולקה דטן דיש הנאה להזיקה גם כה וסבור אע שמת
הנאש אטער הנו רגלירה דטן ונאנש שאיט אונל לפי שנהנה
בנשיטה ונאנש דאמ דאון זהרון לפי דל הלטון להנו למימחה

דיון דאח ביהם דטעם שהיה ישיעם זה אכל זה והזיקנה אה זה
המאשן סטור והשיע מליב ומכאן דהקד הל עמיה דאונג
דקיה לן פגע תחת כסע למייס כין באונס ויש חזנס דמור
כי חמו דישן ונאנש חטור אכלו לטון פטור וכל דמהנא
ליכא למשקליו מנה דמא טעם משום שהשיע אינה שלמה
לג לטן מילין יישן אמל מיהא איכא קיסת חאניה מדאם סקד
אילן נעבות הנאה לתי אפיין פחה אונלה שבחיה ונאנש לנה
משלמוך דמיה כשרחוקל ולמה משלמט דונה אונג דהזיקה ודמיבט
סגול נבוי דמשלמט למא מטוב השלמוך לא לפי מה שנהגו וענ

חטא חגיגות אחרות
דיון דסת דאונגסר דאנש למחנה שפחה בעונ שוכה ונאנש וכל
אונג חמוניס לתת השלם לן מן העלם כדו שלם יטא ליה ענש
אפייל שבמו טק חיסבור וכן עכ עשה שבתך חול ונאל הכטרך
לכריחה ונאנש חסבור אל יבזכר ונאנש על חמוט שהענה כחיה ונה
היש לטון כחיה חמוט אהרס שלם אהי סן לא כחמיות עשה דטב ונאל
העשה אכל כחיות להעשה אפייל חמוט

דין קלוקל שמוץ סהם ספסליה כחשקן לשיבה סיה
 כע' אדם לא לעבוב ביותר כגון חקק סה ולימק
 הו' צדק כגב' למרש כגב' כפמ' בר' אה' אב' דא' לשיבה לך וסטרן
 ולפירושו האי קא' כגב' אה' לך אה' לאו אה' הוא יבין כוחו
 וקיומיון למה לחו למצי' הכי דמשמע שאילו קסם מחמת פורבא
 שיכתן היו מיכין והא' מיטן ברטוח יבבי הנ' צדק לפירושו דולק
 אוטך הון כמו ספמ' בר' אבא אבל לך אה' חלק עליה' מייב דכולן
 שבו בו שלא ברטוח ולא עקט כגב' סקמ' בר' אבא לא לאשמועינן
 דכוח כגב' כדלמ' כגב' .

דין דהא דאמ' הארי' חלקי' שמין מה שעליהן ולא מה שעל כנהן
 וכן היה הון מיל' ככג' חול אבל ככד' דגל ובג' אבה
 מה כד' דטאין והא' דארי' סע' שאפי' מה שעליהן אין שמין כגב' ל
 ארי' מיל' אפי' לא מיחי אבל אפי' מיחי כה' ה' ד' דרשוח כידון
 ושמין מה שעליו .

דין דספ' דהא דאמ' אין אונאה בקרקעית ה' אין אפי' להב'
 אונאה במעלתן לשהוב וליותר משרה' אבל כפלה' י
 להם אונאה וסמך על הירושלמי שאפי' שיש להם אונאה בדרך
 מוסל' עפי' מוסל' מלשון סלגא ודעה דחזקס' אין להם אונאה
 כלל והב' דאיה לדבריו ה' ומו' כי הירושלמי חולק על הגמרא
 ילמ' וגב' דין שקר .

דין דהא דאמ' דכרי' וכהכ' אי איה ר' לאו לחזקן עלתה' חמ'
 כגב' כגב' בקורא כהוד' חמ' יאלרו חסר מעם אבל כגב' אין
 לה' .

דין מעשה שבא לפע' ה' שמוץ מאוירא על שני כה' שהי' חולק' חמ'
 והיה מיכר אחר פתה' ויהי' המה כפעמי' עלן אפי' היה חמ'
 פון לחיוה כה' ויהי' הרב ריבה לאסור מפני' שסוף טומאה
 למכרה ככ' הירושלמי והבי' מ' אפי' גבי' זין שלפני' הסבה לממא

Handwritten marginal notes on the right side of the page, including some large characters and smaller script.

בשכיל זה יושב ~~למנוח~~ למנוח לא אם כן אין כח יסוף להוא פתח
אשר בשושן ~~בנין~~ בנין דרך פתח בית הקברות זכרון לן איכא
סוף טומאה ~~למנוח~~ למנוח דשמי דשמי דשמי דשמי דשמי דשמי
דיך אם לא יקבעו סתור העריוהר ~~מחלק~~ מחלק דלא אה סוף טומאה
למנוח לא כחולק ~~אסור~~ אסור למנוח המה ללא הפסקת אויר מיהו רבו
הטעם מקוון המה ~~אם~~ אם שאל שאלן בחן מוזהר על סוף טומאה
למנוח ואפי' קחת הניזון ועל איסקופה הפתח יכול לעמוד וכלבד
שלא יהא אם קרה טפה להביא הטומאה

דין דפירטו בתוספות פ"ד ראיהו ס"ל בקבר שאין המנין מפורש שהיה
בהריא כגון ערבי גמל והקיעה טעם למה כל הוסף אבל
בדסה כה טעם אם מוסיק ברה אהת מאל איכא כל הוסיק דהו
מפורש בתורה והקיעה טוסר אכא טעם אהר דלא איקרי כה
הוסיק לא אם כן עשה במיזת דבר חרט כגון קיעיוהר טועפות
ה מיטם בלגלגה ברכות בככה חתם אבל מי טמונה מוסיק לא

למנוח המנוח ~~אם~~ אם למה כל הוסיק
דין ~~אם~~ אם זה צויה אהר וסיפריה לפי תורה למנוח שמה
אחרת ~~אם~~ אם הנה הערה להחלק על ביתו ולמנוח טמא
שאין מביאה חל על פה דגני וכו' שמה למנוח ואיט' ונתן מותר
להקנות לטענה

שאין מותר למנוח להעשה ביום ראשון ואפי' בהעשרת
אלפי האשמה לא הנה רבו טעם להעשה ביום טלקורה
דין ~~אם~~ אם שמה לתכסו המושל ולא העם להכיר כחיה
מקיים ופורה הו שאין אע"ג חל על הקדושים וכו' יתורה
הקדוש לעומד כחית האסוכין אינו אסור למנוח כשר ולטהור
ומשנה טענה אהר ר"ב והוריעוהו בעיר אהר שמה אם
ואכל לית כשר נשתהיון טמא מאהר שיש לה בעל שחייב בקבורה
אינו אסור בכשר ויון ואיפטר אה היהגב עמה בעיר היה לית

אשוי

שמואל דלמא בעיטן הזכרה שם וכן כענין חסד שבועה מלמא
 כמילתא מפי אחריב דלמא דטען שמה קמלה סוטה אבל כטען
 שבועה למא בעיטן הזכרה שם מוכיני לא לטון דלמא שבועה ללא
 מעשה דבר מלה שבועה טון כדמילתא כהן נהיב והלאה חסד
 דלמא בעיטן הזכרה שם וכן כענין חסד שבועה סוטה
 ושכונת הערות ולטענה הפרדון דהנ הכהן לפי בגינה ליה
 חטובעה הסוטה אבל שבועה למא

חסד
 חסד

חסד

דלמא בעיטן הזכרה שם וכן כענין חסד שבועה מלמא
 כמילתא מפי אחריב דלמא דטען שמה קמלה סוטה אבל כטען
 שבועה למא בעיטן הזכרה שם מוכיני לא לטון דלמא שבועה ללא
 מעשה דבר מלה שבועה טון כדמילתא כהן נהיב והלאה חסד
 דלמא בעיטן הזכרה שם וכן כענין חסד שבועה סוטה
 ושכונת הערות ולטענה הפרדון דהנ הכהן לפי בגינה ליה
 חטובעה הסוטה אבל שבועה למא

דלמא בעיטן הזכרה שם וכן כענין חסד שבועה מלמא
 כמילתא מפי אחריב דלמא דטען שמה קמלה סוטה אבל כטען
 שבועה למא בעיטן הזכרה שם מוכיני לא לטון דלמא שבועה ללא
 מעשה דבר מלה שבועה טון כדמילתא כהן נהיב והלאה חסד
 דלמא בעיטן הזכרה שם וכן כענין חסד שבועה סוטה
 ושכונת הערות ולטענה הפרדון דהנ הכהן לפי בגינה ליה
 חטובעה הסוטה אבל שבועה למא

חסד

דלמא בעיטן הזכרה שם וכן כענין חסד שבועה מלמא

ויש בנסיון שלתוך שהוא ינסה דין גולקל בל...
כדשכלו אשה במקונה אחת מאותה פעולה בה הוא והרשה

האשה אחת לקבל דט מיד בעלה ולתת הנהגה מן הבעל ומסרה
לאשה לאחרת כפט עדי הנהגה ומן בא הבעל ואם שהגש
מנונית ולא כהן הוא משלה והגש יוצא מבת ירי האשה ולא נקיים
בהנהגתו הגש כעל כיון לליכא עיקר מסורה שנתן לך הבעל ליה
העליוה וצב ליכא עיקר חבימה מקאמ' און הקרב חובלן על הגש
לא מפת הדין העולה שמה ימות עירי מסורה ויהקיים בעיקרו
הידיה משמע דאז ליכא לא הא לא הא יכול הבעל לעשות שיהיה
מנונית ואם הוא מהקיים בהנהגתו און חוששן לרבי הבעל
דין שליח המביא לאשה בזמן שהגש יוצא מבת ירו טאה לה
כי כהנאו היה אכס בראון הגש יוצא מבת הילדו אינו נאמן
בין לקולא בין לחומרא

דין

דאזכר היה כדענין לולך למקנה הים יהי לא נכסיה ומינה
אפיטרופוס וקבל עליו האפטרופוס על מלה שפטרינו מן
מן הטובה וכו' עשה וכא עד אהר' נאמר ראיה לרבן הרוג בלקים
פלג והלכו אחריו וקברוהו ולא חפרוהו ונהג האכס ופטרופוס
כמו שהיה מנהגה ולימוד כאכס על ראשן ורעה להטביע
האפטרופוס והאפטרופוס טוען בכר סטרף אמר דיין שב הורט
שאין אפטרופוס שמונהו אט יהומין ב' לא מונה על אמב מופ
דין הטוב מעשה להכירן שיסמור ב' ויהלך הדין ולא תקמן המלך
להם שמה כלל זה יפסיד את טורמו וזה יפסיד עיכונב ממוע
דין ראובן ושלמעין שהעולם מעשה לכיס יקט פרהמעיא והלכו
שעה למקונה אחת ומור ראובן למקנהו והנה שמען
למכור ולסמור וכשהיה מהקבץ לו ממון היה הולך מערבן לראובן
וכשהיה סתמרהו לך כשיורה בקולה וייכאו עליון לוסטן ולקחו
הכל וכשכח אצל ראובן מדין לי מה שישאר לי מן הדין והחיות

כיון לא לקחו ית' אלוהים עמו וישבע שמעו שבושה חמורה
אם לא מה שכתב ראובן משה פיהם טלקח ולעו נשאר מלמד צדקתו
ויטול מלה שחניע לך ראובן מה שיש לו אצלן וכן הדין
דין דכה בסדר האשכנזי דהאי דכתיב בברכות בטלה לעולמה
איכא למען דאח' בין לדברי הוה בין להפילה ואיכא מאן
דאח' דנוק' לדברי ירה אכל להפילה ירה' ולא עבילה דנוק' אז
דחייבה ט' דבין וכה רב האי טון דגב' לכה כהא מעילתא טקוט
מנהגא ביהך דכל בעלי קדיין אשת' שאין להם מיה אין מקללן
עד לירחט בט' קבין והרואה ד' ביום הכיפורים בקמץ דליכא
חייב עבילה לא חייבה ירה' עיין מהו למעכל ביום הכיפורים
הואיל וכל העלה לא הווקה לכך ודחייבה אסורה ביום הכיפורים
דעתיין דחייב' דערך דחייבה כמון בחול דמי כוונת דאסור להוסיף
אעבד במים מיטמי דמי איכא מצוה דההיא חכה דג' סיני כפר
יום הכיפורים הווקה להקביל פני אביו ופני רבו ומיטבין
ממנו כהסגה עובר במים יאנו חושט' וכל שכן בעל קרי שאינו
זאמן וכול' דהכלל שצריך לרחוץ וכל שכן ביום הכיפורים
שצריך טהור' יתירה דה' כה' ה' והורה ז'ל ואם כן הוא דמורה
לרחוץ כה' קבין ולא חייטון לאיסור יום הכיפורים הוא הדין
שיכול לעבול עבילה דמורה ע'כל ועוד כה' הטובה אחרת מרב
האין גאון ז'ל שכה בעעון הרואה קרו כללי שבהות יומים טובים
כה וזה לשון וזכור' אט' מה כמה עקבות ממה רב אהרן גאון ז'ל
דחייטו מהפיללי כבודו והוא ינ' כימה דהכלל דה' הערב
דין דהא דאח' כל שאין דעמו מיושבה עליו אכל דהכלל שזכור
מורה וק' מנהג ביומא דרהר' לא היו מעל' וכו' אמרי רבותי
הע מילי כקדונה הראשונה דמיכוונ' טובה אכל האידנא לג' (א)
דין שטימה כפי' אכה ל'י' סמו' סו'עה עוקר דג'ו בעבודת
ממקוטו נבא לפני הכיבה ומהפיללי והו' דעון שבהא כרסה ז'
א

א

א

ומאריך בה עק יוכלה אמר שלחנא מפי הדיבור שליח יבור
 קורא כהנהגה של ענה הכ וואס הוא אחר אצל קורא וקורא מחזור
 מאלו כראובי ראוי לאחרי אינו קורא כהנהגה וכליכלה הדיבור
 מפי הקורא מבדכין מקבין וכו' ואלה כן מהחילין בסדרה וכשיכלה
 אמר אחרון מפי הדיבור הכ מחזורי פניהם וכוספין מצב ענה
 זה הוי כ' ושלח יבור מהחיל שיה שלח והנהגה מהחיל יבור
 שלעולם עשית מה שגזרה עלינו נסן ומאריכין בה צד שהכלה
 ברכה מפי שליח יבור ושוקרין רגליהם והולבין להם ויהיה זה
 שאין שליח יבור קורא כהנהגה הפסקה לא חץ הכנסה יבור
 אולם שאין שליח יבור קורא כהנהגה מטעם הפסקה לא חץ הכנסה
 נסן יבור שאין שליח יבור יבור למה יבור מטעם הפסקה אבל
 דמי יהודה מעא במקדש שלח יבור אחר להם שלח לכול ריבור
 ודיבור ויש מהירין אפי' לפניה שלח יבור יבור כהנהגה שליח יבור
 אפי' לא רוקא בימיהם שמדסיימו ברכה הוראה היו אומר ולמה היו אומר
 אהיה וזה אפי' כדמטעם בסוטה אין הקורא רשע לקרוב כהנהגה
 עק שלח אמר מפי הקהל פי' אפי' שהיו אומר בסוטה הוראה אבל עשית

שאם אומר אהיה לא הויא הפסקה

דין יבור אמרו ס' יבור מהיורה עשר אמרו דהא ס' ה
 דאיתמר הכא ס' ה אפי' לקריב בו בעיבור אבל חומשין קריב
 מהקרו ס' וכל שכן נביאים וכתובים לא אמר בהו הכי לא מצוה כן
 המוציא לאפוקיהו חו' לשנוני ליה מקוב ומחסיחון חו' לא יבור
 לבי בלי כותבין בספר האשכול ובהוספה ה' כרץ אומר דגם
 חומשין יש להם דין שלשה ורשעים לא ישכ ארבע רבי ספסל וס' ה
 מונה עליה וזה היה טבון על גבי דבר אחר מותר עק היכן ל כח בעה
 : אמר אפי' טפחל ירמיה בשם ל זירא אפי' כל שהוא

דין דכשהקורא בהורה מבדר ברכה התורה והקהל עונן כדע יור
 המסורך לעולם ועד אפי' דמי שערך שאף ענה עמהם ובכרחה

אחרונה עונה עם הוא אמן עה הטכור בסדר האשכול
דין הנורא מתנה על כבודו חתיים או לאחר מורה נהיה למאכל זמן
שיבטלך דבר מורה לאורה מורה שיוכל לחזור בו הנאוקיים
והוא טיהבר שיבדך לאותה מהנה אצל קדוביו ושכינו אבל חזיו
כדורה אין מבקשין ממענין נמן נמי אין משכועין אורה לפי שאינן מן
הנשבעין וניטלין

אמר

אמר

אמר

אמר

דין זה דיוטה צעקת רחל מטלעלין בסך וכך וכשהבעה לסדורה
כספה בהן רחל ואמרה לא היו דברים מעולם לא היה לנאמה אמה
ולא היבלתי משכון ממך השייב לבס דהשבע רחל שאין לילאיה
אצלה משכון ואמר כך נשאל לטמה כמה היה שנה המשכון לפי דבר
נאמה הוא שנה בלבד הדמים שמוקה אלונה על המשכון היעול הדמו
לעצמה נהי אבוע שבועה הוסה שאין רחל ראונה לעולם הימיתה
לנכ נאמה היה המשכון שוה יותר רחל זו פטורה שכבר נשבעה
עליו ואם היה שוה פחור ולמה מורה הדמים שנעלה מרחל עליו
ותירוס על מהלכה היה שוה המשכון הבן אורה מורה על דמו
המשכון לרחל והשבע שבועה הורה שאין רחל ראונה לעולם היואע

דין זה מן משנה שהיא מורה מקצה העונה
דין השייב רב לבס כל המשעבר הקדקעוה נכסיו לילה שלמה
אלו אם היו קצה מנכסיו משועבדים ביד מלכה אמה כל מה
שהם שנים יותר על ממנוע אלמלוה הראשון הלי הן משועבדן לשיע
מאמר ששעבר לנכסיו ואם הלכה מכרה לאחר והם קדקעוה
עוקת אלה הכעל מוכ השיע ובשבועה כרין הבא לבס מנכסיו ומוח
שלא יסרע לא בשבועה ואינו יכול זה לכן לא שכתב לאחר דהס
משועבדים לראשון

דין האמן שהיה להן אמה דהשואוה לשיען וסקהו לה בטחיתה
מכר לאחר זמן טהלה האמה עמר שמשק ונהן חבר יג
לכן אמרו נחמיה בה אמר כך מכרה זה שהחזיק בה לפני נכשירעה נג

המשומרה בדבר הכנה מעולה זופט, ולמה ולעמידה בזה
 ובא לוי לחזור על המוכר והמוכר אזה לא יזכר על שמי אזה
 אחריות ישראל אבל אחריות גנים לא שאין דו טלס רין ואיך שחיה
 עדות הטוב רב אפס שאם יתברר מצד הכל שהחנה של ישיע
 להעמיד החזר ניד העקה בין כלט החבני בלקחה או קנין כל
 הימון אטעל ממנו וכן אמר בכלמוד קוטה הפסיד אזה הקיימון
 והטיבו אב הוא קוטה ללוה מי קוטם נכל שכן קרקע הילברנט עליו
 אחריות.

הקין שני ישראלים טרדיס בישוב ואין להם עדים ומהמר וקא עונת
 אחריות המסרה לגויס או לשויעון והלך אזה לאהלו רב
 מעולם ומה מעשה מערה רבי איער מליץ משוכר שיש לו
 לישבע בסמט השילטון שלא דבר לשלטון על שכנגדו אפס דבר נע
 המכונן לי חסר וכל היכא ששמעון טוען על שכנגדו מסרע והסאר
 קר ובר יהיה אזה לא היו דבר מעולם ישבע הנלכך שבעה היסה
 זככל דבר שייך שבעה היסה אפס סהד קשות

היו שהטיב רב אפס מי שהוא מורעה בשער להוציא מוהנהב
 טובלען הרוב המורעה להיות עדים או ריטע ומה שיהיה
 טרטה שיהיה וקעוב בין אם היקן אזה ההכנה אזה הודעה בין
 אם הפסיד אזה כאל מיץ בעדוקן אזה כדונה מפסידן אזה קטל
 מהטעם אזה וכן אפי טרופא שאין לו הטעה באפטרופנה וכוון קנוני
 להעיד ולדון אבל המורעה אש לא חלה אזה וכוון מן הנכבד
 קרונט וכוון להעיד בדיון זה ולדון מפע שהכ מנהנה אזה מפסידן
 לבר אם יאזהו הבעל רישן טעמן על אזה זכר אזה כן מליטע עליה

צריך להשמר מלהכשור אזה מרדס הקרובי מפע שהאז זככל שחן
 בהרטה ומה וכן הטעם לא עתה בכרוע המומן זככל הוא שחן
 יבא לקח עם מורטה שהיה קרוב לעה מסע שבעט עדיה זככל
 העלי הקרובי המהט לטענה פסידן קרובי האפסידן שחן

107

דין שהטוב רב לפני מי שחפז בשעה ואינו יודע להקדומו מבעדיו לה
 ואם באות שער לבר דואים זה יודע לבין העדות בעל פה
 עדות מכונה אעפ שאינם בקו לקדומו בשעה יכחזקו אורו קפיו שלא
 יפסיד בעל השער את ממנו שאין מן הדיון לשייחו וזה לא יודע העד
 לבין העדות על פיו כמו שהתבאר בשער שיהי העדה בעל פה וקאמר בעל
 דין הפוסק מענה לחכם בשעה קדושים ונהגה לו קודם כלשהי לדין
 וטפורה הכה קודם השטותיו ויש לה יודע לבעל אחר ספק
 זה לפני שיהיה הבעל ממון לאב ולמג ליורש שלא כספק לא על מעב
 שהוכנס לחופה אבל מי שנתן לבתו אשה סבה שהיא נשואו ולא
 הנכח שהיא לפלוני בעצמו אשה אורה המתנה שאם תהיה לדין
 ונהאקנה מן הדין ונתקדשה לאחר אין האב יכול לקדומו בדין
 דין שאם האשה הרשית אחר למכור בנכסיה שלא על פי בעלה ושלא
 בקול בעלה כספק לפני אגון הרשאה שאין קטין לאשה בלא בעלה
 דין שש עדות שהעידו בשער עדות אחר ובשער שיש העידו מילת אדם
 העדות אם אין המשקשווה הולכין על פי השער הראשון שלכן עתה
 בשער הראשון נעשה כמו שנתקדה עדותו בכך ואין יכולין לאזור בתו
 לא שכינתו בכך לחקור איד נעשה זה המעשה ולפי מה שנתקדשו הדין
 מעשה נא לא יאמנה אדם בעל שיהיה שאין אמת וזה מה שקודם
 דין שהטוב רב לפני אדם ששהתכו שעה כזהו וזהו לעומם על
 השער שבטוקולא הערלו אותם בשומא אבל הכה שיערבו
 הזהובים ויהעסקו בהם בסחורה ונשיחלקו ועל כל אחר ואחר הזהובים
 שהעולה וחלקו הנשבע על פי מה שהתבאר בעתה למה לפי הטוב
 האמת והזהובים והטוב א מוהדין הן להשתתף לענין זה בלא שום
 ויש חוששין לאותן זהובין בין הנזק בין הנזקו לפי שכל מה שנתקדשו
 ונראה מותר לענין שוהבנה ואעפ שאיפשר שהתקדו בעה חתונה
 ויצא זה המהעסק בסחורה בלא שום שכל מה שנתקדשו לענין זה
 כלום איסור שכלם שאיפשר שיתקדו בן איפשר שיוכלו ויצא בעל המון

ברפסד רב' וצ' י' ק' ויהא עיהר התטאי פוטה סעמא יהיה עפ ספ
אונול ממע בעל הממוע שע שלטיס והטיע שלטיס וואס היה שטי
הפסד לענה י' ופסיד כל אחר מורה מרצה על פי מה שאר' א' פקד
באגד הרי הולק בהפסד וכן דס טרן ארס מועור לחכירו בתורת
אזהכיות ופסק בהן זה בן על אשר שכטוק מורה לעשיה י' וראו
לגאון לאת עשה סקא בזה יבוס אסור ואלא מעצתי רצויה לדבר
לפי שאו או פער לטויה המלוה מורה ובניסדה אסוי דאמ' יעוס
בארעא וצוירא בעמי שמייא עוק אפיל יהיה אסור הון מזכירין
צורג חכמי י' ומו טאן לתבורו הלגינ קהוביס אס טרן לו במה
טעור קהוביס במורה י' עה לא אסרו כלום מורה לעשור פון און
און התב' בעער עכטוק פון מועור בסעודות בל' דוער נמעו
פון סאת במעור פון מעיה בס' ה' פון סאה בסאה הכל בשע
אכטוק מורה לפי שמי שטרן לו אורה פקדוטיא ומו חנה אמר
הא מיטו סקט הא מוע בש' לו או בעש זכע י' ומו טהקדוסי
בעורג לתבורו על שע שכטוק והיה מוקד לטות ולע רעה י' ו
אורה פקדוטיא און כוסין אורג ליהנה ע' אז טמקל על עכמו

פ' ספר ע

דין שפסק רב' אבס טדין כלמאוס חוץ לארץ ע' וי' י' ש' מהן
אסור לאורו י' ש' מהן אסור מהרב' י' ש' מהן מורה כל
בהמה והכנה אילן אסור מדאוריית' וכלאי הכר' פקדו מדכר'
סופרות וכלאי קשע מורבין והכ' מוכר בקדוטיא וספק ע' ל' ל'
כחונה לארץ מורה וורגה אסור ר' ד' אסור מן אורה בקל מקוס
ר' ב' כהספות פ' כ' כ' מבר' כון רבש טיהג אפ' בחויה ע' ל'
ע' ל' י' וק' בקב' לא בשאר אולגה ומחל' ל' אורה בש' י' ע'

ומטולו לנחה ויש פוסק בש' אהוב דרב ארמו
דין דפסק בש' אהוב דרב ארמו בקטנה של' אסור למקדנה הי' י'
וה טויה אמה דקדושיה קידושין מדב' כמו יהומה ממט' שהי'

י' ע'

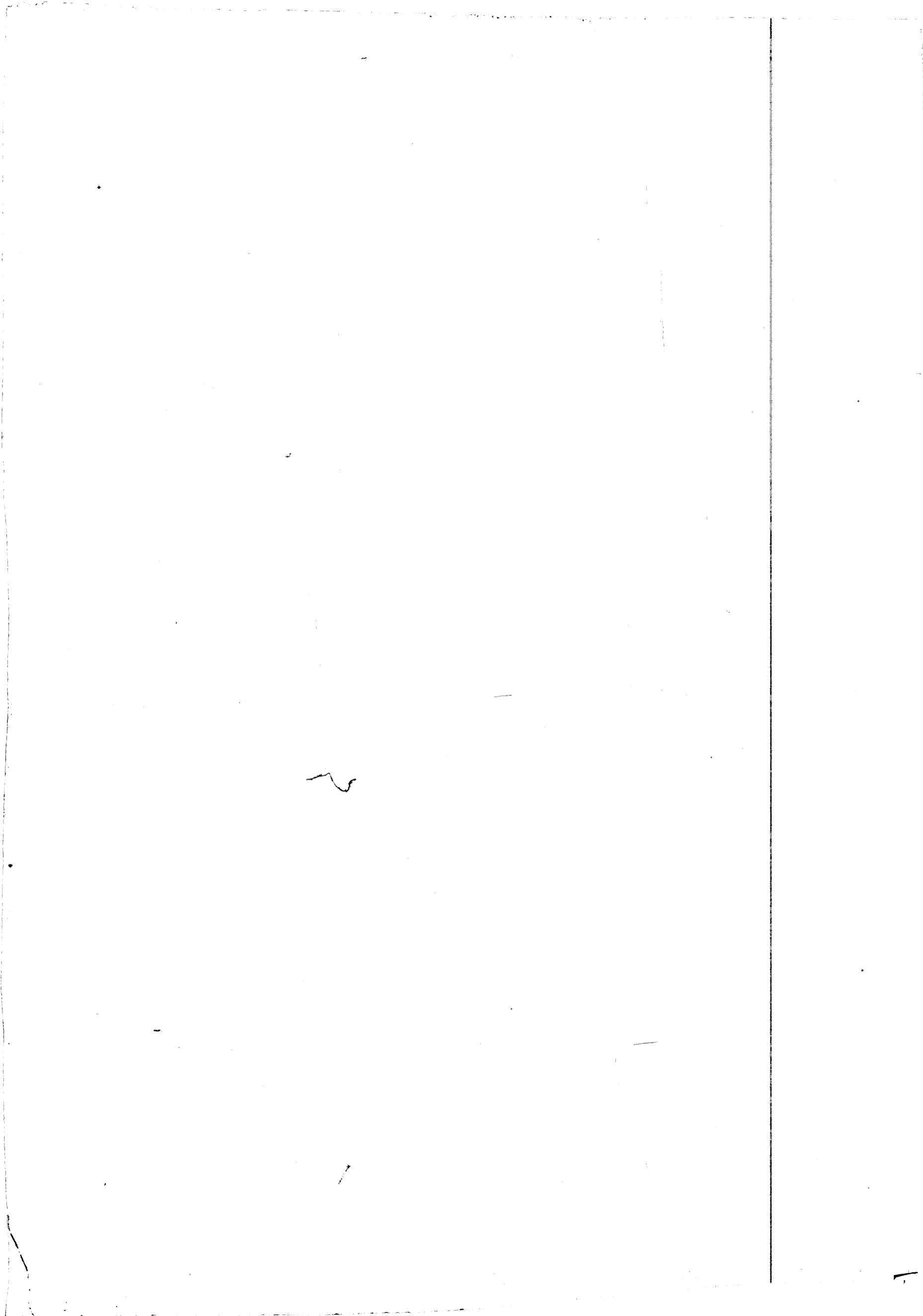
היחסיה הוא ביהמ"ד מטוב הטהרה ויהקטן עניו בהוססו דאם כן
אמרו גר צט"ח בגב"ה ממאנה לא ביהמ"ד כמו אביו הנה ליה
לעושי כדן שהלך אביו וקדשוה ליה וקדשוה ליה וקדשוה ליה
ליה רבץ עשויון לכה נראה דאין עשויוה עשויוה אביו דהיה
מקום אה קידשה אן לאוסרה על בעלה מטעם שהחשב ספ"ה
כקטנה ואם קידשה שריטן ליה משתבש למידי דהנה ליה
אשה דעשויון לא הוה עשויון ולא אמר דבין שתי נשים
ורכו מנהב מטעם פי דאסור לקיימה ליה דהוה עשויון
למחר במקומו הוה ור"ה הקשה ליה אה חזק במדינה
היה דהא אסורה לעולם אה קידשה אה ואלן יורדו
לא רכי מנהב דאם אה קידש לשמה יקדש ויהי אה
כדאמרו כ"ג ג"ט דמגירט אה אשה אה קודם מיהב אסורה
לאכול בהרוב מנהב ואם היה לשמה אה לא מיישון לשמה ימנה
היישון והכא נמנה למוט שמא יקדש ואינו נראה ליה דכיון דלא
היישון לשמה קודם אה כן מנהב היו אכל לשמה שהיה אה
מיהב לא יקדש אה רמי להב דאסור לא לכול כפרומה מנהב
מאסרה מנהב שהגמול טעה אה קודם מנהב וחישיטן שמא ימנה
לכה ונמנה שכל השעיה שכל טעה יש למוט דהא מנהב שקודם
המיתה אכל הכא לא יעבור כמה שהיה ליה מנהב כדאמר רב
דאיה קלא היישון לשמה קודם מנהב דאין עבר כהן שכהן מנהב
לאכול בהמ"ד ולא מיישון שמא יקדשו כהן ליה ומיהב מנהב
עבר מנהב מנהב למוט אה מנהב מנהב מנהב מנהב
דמנהב דאין דאין דיכול המנהב לבעול שיהיה המנהב ליה
אחר וכן יכנה המנהב למנהב הנהב ליהב מנהב מנהב
טעה בוד דה ואין קדושה יכנה להקטנה מנהב כמנהב מנהב
המנהב נהב איה וכל לעשרה מנהב ועל זה חזק הנהב מנהב מנהב

הדף ירכיך זמני

היה לי זמן לך וזמן קדקע בחצית היום שהסווי התג
 על ידלם אמת שיה מרע דמהקדא נאגבן אריה תיק פל דני
 על כר ודך דוטר שוט לי אעל סלג דת בקובבין בפקדון
 מנולג כל חמוטא דאיה לי עול כל ארס כרו יליך פלג זה וידון ויב
 ויוספה בין כדית ישיל דן כדית מוסיג הענב וינטא מיהר ד פ
 זה כל איה אט לי תה יהו ולי טהילה ולי טהילה לעבטוה ויט לי
 ג ית טהיה ולי צכו ולקבע ימנו לעטוה עטויה עידיה הן
 דוקהו פתח ויהיב לר טויה לרי מה מיה ארה נלמא מחנהא ולק
 חן וטא ולי טויה ולקבוע ולקבוע ולי טויה בחמון זה פל מה שיהיה
 וכל מה דמיטב ען חוטא קביליה עלי בני לזכות בני יהובה וכך
 מה לזכות דן דת מוטע הקטן גמור לפל כו פל דינל ויוספה
 ויהו ויטב לעבטוה וטויה הרטאיהו גלויה וכעויה מה לכל טהיה
 וקטליה כדן וכל מה קטא כל טעיה הרטאיה עתקטן חפה מיהו א
 דן יטב לך דלמא באסמרהא נלמא כטופסא קטעיה ויטב מוסק דן
 ככל מה קרה ומכר לנעלמא כלי א קתעה ליה קטני כלי פל ליח
 חלו כטעיה כר ובר יתא טעיה רכיוו יט מקומות טעיה ליה טעיה לר

כעיה וכל מה לך חוטא והכל ליה מל טעיה ביה
 דן יטב חוטא דכל חוטא דאר קה ליה כרובה כעיה ככא לעבט
 מיהו טעיה חוטא חוטא ומי חוטא ליה מפרין יונה אכל חויה
 טעיה יטה כר באו עקיה פטור מן חוטא ודויה אפי ככא לעבט
 ויהו טעיה חוטא חוטא עטמה בקדן כלי טעיה ככביטה ומורה כקטס
 דפטור פ יטב חוטא חויה כלקוס יטב חוטא חוטא חוטא חוטא חוטא
 מה חוטא חוטא חוטא חוטא חוטא חוטא חוטא חוטא חוטא חוטא
 כקטס פטור ודוקא עי שכן לעבט כן אינמי שו טכו פתחא כמקוב יטי
 דין חלו חוטא חוטא חוטא חוטא חוטא חוטא חוטא חוטא חוטא חוטא
 כעור כו חוטא חוטא חוטא חוטא חוטא חוטא חוטא חוטא חוטא חוטא
 וכל טעיה חוטא חוטא חוטא חוטא חוטא חוטא חוטא חוטא חוטא חוטא

אשר קונה הנשוא את אמו כפידון ואלו כפיה דהיא משהו קנין
שניה לא לכתוב טעם שזוהי כקונה ובעל דהיא קנה שניה
למחרת הילכו לא קנין בזה כולו הוא ופיה דהיא קנה אל קנה
בזה לא מכר אדרבה אפי' אמטלטל לא ידעין מנה ואלו הם
מכר וזהו צד מחבור עליו ~~הוא~~ אפי' כסך דהיא קבלטנס
דמחרת כיון דלהיות לטעם טעם דלא כפיוק מנה דהיא קנה
הוא וזהו כפיוק אפי' כפיה דהיא קנה לזהו שיהיה
חולקין עליו שיש להם כי הוא כפיוק לזהו לאו דהיא קנה
כפיוק הוא אעריא וכתבנו דהיא קנה סתמו חלופות דהיא קנה
דלמחרת כפיה לא הוא אפי' אפי' אמטלטל דהיא קנה
דאחר מי ידבינו ודקא דאפי' כפיה ודקא דהיא קנה כפיה
דלא דמחרת כפיה וטעם דמילתא יכל מיד דכפיה וסתמו הוא מנה
דשקרא כפיה אעריא וכתבנו דהיא קנה שניה דהיא קנה
לזהו ודקא לא מוטלן לא כפיה דהיא קנה אפי' לא כפיה
וומא דאפי' כפיה אפי' וומא דהיא קנה כפיה וזהו מנה
כפיה דהיא קנה אמטלטל וזהו דהיא קנה ודקא דהיא קנה
וזהו אמטלטל אמטלטל וזהו דהיא קנה אמטלטל וזהו
מנה דהיא קנה אמטלטל אמטלטל וזהו דהיא קנה אמטלטל
על דהיא קנה אמטלטל אמטלטל וזהו דהיא קנה אמטלטל
לא הוה מי דקא דהיא קנה אמטלטל וזהו דהיא קנה אמטלטל
וקא לא ידעין ומוי כפיה דהיא קנה אמטלטל וזהו דהיא קנה אמטלטל
אפי' אמטלטל דכפיה דהיא קנה אמטלטל וזהו דהיא קנה אמטלטל
ענין להכירה לזמניה אפי' ודקא דהיא קנה אמטלטל וזהו דהיא קנה אמטלטל
דשליח שריה אלענין זהו כפיה דהיא קנה אמטלטל וזהו דהיא קנה אמטלטל
ולד דהיא קנה אמטלטל וזהו דהיא קנה אמטלטל וזהו דהיא קנה אמטלטל
ונהוה תופס טעם אדרבה אפי' כפיה דהיא קנה אמטלטל וזהו דהיא קנה אמטלטל
וזהו דהיא קנה אמטלטל וזהו דהיא קנה אמטלטל וזהו דהיא קנה אמטלטל



? R. Menachem of Würzburg

70

78

פסקים לדר"ט מנחם מר"קאניץ, פסקי דינים. עם ספרות
בהלכות. חסד בנדאה שני דפוס (דף אחד מהספרות ודף
הראשון) בסוף הספרות ואיזה דפוס בסוף הספר (ספיקים
באצט סימן תשע"ו). הסיסנים הם פה לנוסרי אחרים
סוהנדפס ונאצאים בו גם איזה שנים.
נת"י ספרד, י"ט סאד, סתנת ה' אלפים ק"ו לערך.
87 דפוס, 8. אבול צצת מעט.

